

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

oradaydı, Hanna Marin yalnız başına onun yanında oturuyor, etrafa bakınıyordu. Emily'nin ebeveynleri de üstlerinden mavi beyaz Rosewood Yüzme Takımı tişörtleri ve HAYDİ EMİLY, HAYDİ CAROLYN yazılı rozetleriyle oradalar. Emily onlara el sallamayı denedi ama onlar ellerinde tuttukları kâğıdı incelemekle meşgullerdi, muhtemelen karşılaşma programıydı. Aslında, çok fazla insan karşılaşma programına bakıyordu. Mesela, bin yıl önce yüzücülük yaptığından sürekli antrenmanları izleyen biyoloji öğretmeni Bay Shay'in elindeki kopya, gözlerinden üç santimetre uzaklıktaydı. Karşılaşma programı o kadar da heyecan verici bir şey değildi-müşabaka dallarını listeleyen bir kâğıttı sadece.

James Freed, Emily'nin önüne geçti. Ağzı git gide genişleyerek sırtıyordu. "Selam, Emily," dedi pis pis sırıtarak. "Hiç bilmezdim."

Emily kaşlarını çatı. "Bilmezdin mi... ne?"

Aria'nın kardeşi Mike, aylak adımlarla James'in yanına gelip dikildi. "Selam Emily."

Mona Vanderwaal çocukların arkasında belirdi. "Siz ikiniz, onu rahatsız etmeyi bırakın." Emily'ye döndü. "Bakma sen onlara. Seni bir yere davet edeceğim." Karamel rengi süet çantasının içini karıştırıp içinden bir beyaz zarf çıkarıp Emily'ye uzattı. Emily zarfı elinde döndürdü. Bu her neyse, Mona üstüne pahalı bir şey sıkıyordu. Emily kafasını kaldırdı, kafası karışmıştı.

"Cumartesi doğum günü partim var," diye açıkladı Mona, parmakları arasına aldığı sarı saçlarıyla oynayarak. "Belki orada görüşürüz?"

"Kesinlikle gelmelisin," dedi Mike, gözleri büyüterek.

"Şey..." diye kekeleydi Emily. Ama ağzını açmadan bando yeni bir savaş şarkısına geçmişti ve Mona yanından uzaklaşmıştı.

Emily davetiyeye tekrar baktı. Bu da neydi şimdi? O, bizzat Mona Vanderwaal'dan davetiyeler alacak bir kız değildi ki. Erkeklerin şehvetle gülümseyecekleri biri hiç değildi.

Birden, havuzun öbür tarafındaki bir şey dikkatini çekti. Duvara yapıştırılmış bir kâğıttı. Devre arasından önce orada öyle bir şey yoktu. Tanıdık geliyordu. Bir fotoğrafı sanki.

Gözlerini kıstı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bu... iki kişinin bir fotoğraf kabininde öpüştüğü bir fotoğrafı. Noel Kahn'ın fotoğraf kabiniydi bu.

"Aman tanrım." Emily, koşar adımlarla salonun öbür ucuna ıslak zeminde iki kere kayarak hızla yürüdü.

"Emily!" Aria yan kapıdan girip ona doğru koşarken, apartman topuklu botları fayansta gürültü çıkarıyordu ve siyah saçları vahşice yüzüne düşüyordu. "Özür dilerim, geçtim ama konuşabilir miyiz?"

Emily Aria'ya cevap vermedi. Birisi, o gün kimin hangi dalda yarışacağını listesi olan tahtaya öpüşme fotoğrafının bir kopyasını yapıştırmıştı. Bütün takım arkadaşları bunu görebilirdi. Fakat resimdeki o olduğunu anlayabilirler miydi acaba?

Kopyayı duvardan söküp aldı. Fotoğrafın altında, büyük siyah harflerle, BAKIN EMILY FIELDS HAVUZDA DEĞİLKEN NE ANTRENMANI YAPIYOR!

Bu oldukça açıklayıcıydı.

Aria eğilip fotoğrafı inceledi. "Bu... sen misin?"

Emily'nin çenesi titriyordu. Fotoğrafi elinin arasında buruşturdu ama etrafa baktığında bir tanesi daha dikkatini çekti. Birisinin spor çantasının üzerinde, katlanmış halde duruyordu. Emily, onu da alıp buruşturdu.

Ardından, biraz ileride yerde bir tane daha gördü. Ve bir tane daha... Koç Lauren'in ellerinde. Lauren bir fotoğrafı, bir de Emily'ye baktı. "Emily?" dedi sessizce.

"Bu olamaz," dedi Emily alçak sesle, ellerini ıslak saçlarına götürerek. Emily'nin gözleri, Lauren'in ofisinin yanındaki telden çöp sepetine takıldı. İçinde en azından Maya'yı öptüğü on tane fotoğraf çöpe atılmış vaziyette duruyordu. Birisi, çöpe yarısı dolu halde bir kutu Sunkist atmıştı. İçecek dışarı akmış, Emily ve Maya'nın yüzlerini turuncuya boyamıştı. Çeşmelerin yanında da birkaç fotoğraf vardı. Ve bir tane de parkur belirleyici dubaların sarıldığı makaraya yapıştırılmıştı. Soyunma odalarından çıkan takım arkadaşları, Emily'ye rahatsız edici bakışlar atıyorlardı. Eski erkek arkadaşı Ben, sanki *Şu küçük lezbo deneyin şimdi o kadar da eğlenceli değil herhalde?* Der gibi küstahça gülümsüyordu.

Aria, tavandan süzülerek düşen bir kopyayı eline aldı. Kiraz kırmızısı, parlak dudaklarını büzdü. "Ne olmuş yani? Birisini öpüyorsun sadece." Resme dikkatlice bakıp tam olarak neyi öptüğünü anladığında Aria'nın gözleri büyüdü. "Oh."

Emily, çaresizce derin bir nefes verdi *feryat* eder gibi.

"Bunu A mı yaptı?" diye fısıldadı Aria.

Emily deli gibi etrafına bakınıyordu. "Bunları dağıtan birini gördün mü?" Aria başını sağa sola salladı. Aria yüzme çantasını açıp telefonunu buldu. Bir mesaj vardı. Tabi ki,

başka ne olacaktı?

Emily, tatlım, kısasa kısas olsun dedim ve sen beni bitirme planları yaparken, ben de seni bitirmeye karar verdim. Öptüm! -A

"Kahretsin," dedi Aria, mesajı Emily'nin yanında okuduktan sonra.

Ardından tiksiniç bir durum aklına geldi. Ebeveynleri. Baktıkları şu kâğıt-o karşılaşma programı değildi. *Fotoğrafta*. Tribünlere doğru baktı. Beklediği gibi, ebeveynleri de ona bakıyordu. Yüzleri ve burunları kızarmış, sanki ağlayacakmış gibi bakıyorlardı.

"Buradan çıkmalıyım." Emily en yakın çıkış kapısını aradı.

"Olmaz." Aria, Emily'yi bileğinden yakalayıp çekti. "Bu utanılacak bir şey değil. Eğer biri bir şey derse, takma onları."

Emily ağlamak üzereydi, burnunu çekti. İnsanlar Aria'ya tuhaf *diyebilirdi* ama o normaldi. Bir erkek arkadaşı vardı. Bunun nasıl bir durum olduğunu anlayamazdı.

"Emily, bu bizim için bir fırsat!" dedi Aria. "A muhtemelen *burada*." Tehditkâr bir biçimde tribünlere baktı.

Emily tekrar tribünlere baktı. Ebeveynleri hâlâ aynı öfkeli ve canı yanmış ifadelerini koruyorlardı. Maya'nın oturduğu yer şimdi boştu. Emily bütün tribünü taradı ama Maya gitmişti.

A'ysa muhtemelen *oradaydı*. Emily o an, tribünlere çıkıp oturan herkesi içlerinden biri itiraf edene kadar sarsa-

bilecek kadar cesur olmayı istemişti. Ama yapamazdı.

"Ben... Üzgünüm," dedi Emily dalgın bir şekilde ve soyunma odasına doğru koştu. Artık onun gerçekten nasıl biri olduğunu bilen yüzlerce kişinin yanından koşarak, O ve Maya'nın fotoğrafları üzerine basa basa geçti.

11

İLERİ TEKNOLOJİ GÜVENLİK BİLE SİZİ HER ŞEYDEN KORUMAZ

Dakikalar sonra Aria, buharlı Rosewood Day kapalı yüzme havuzunun kapılarını itip, kendini dışarı atıp, hazır yiyecek otomatının yanında durmuş sessizce konuşan Spencer ve Hanna'ya katıldı. "Zavallı Emily," diye fısıldadı Hanna Spencer'a. "Haberin var mıydı? bu durumdan?"

Spencer kafasını sağa sola salladı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Kahnlr tatildeyken onların havuzuna çıplak girdiğimiz günü hatırladınız mı?" dedi Hanna. "Soyunma odasında da beraber birçok kez üst değiştirdik. Ben hiç tuhaf hissetmemiştim."

"Ben de," dedi Aria, birlerden birinin kola makinesini

kullanabilmesi için çekilirken.

"Herhangi birimizin tatlı olduğunu düşünüyor muydu sizce?" Hanna'nın gözleri büyüdü. "Ama ben o zamanlar çok şişmandım," diye ekledi, biraz üzülmüş gibi.

"O fotoğrafın kopyalarını A dağıttı," dedi Aria kızlara. Salonu işaret etti. "A burada olabilir."

Hepsi hisimla kapalı salona girdiler. Yarışmacılar yerlerini almış, bekliyorlardı. Çekiç kafalı köpek balığı maskot havuzun bir o ucuna bir bu ucuna koşuşturuyordu. Tribünler hâlâ doluydu. "Ne yapacağız peki?" dedi Hanna, gözlerini kısarak. "Karşılaşmayı mı durduracağız?"

"Hiçbir şey yapmamalıyız." Spencer, hâki Burberry polosunun fermuarını yukarı çekti. "Eğer A'yı ararsak sinirle-nebilir ve... daha kötü bir şey yapabilir."

"A burada!" diye tekrar etti Aria. "Bu bizim için büyük bir fırsat!"

Spencer lobideki kalabalığa doğru baktı. "Ben... gitmeliyim." Dediği gibi, hızlıca döner kapıdan ve ardından otokardan koşarak geçip gitti.

Aria, Hanna'ya döndü. "Spencer sanki A'yımış gibi kaçıp gitti," dedi şakayla karışık.

"Büyük bir kompozisyon yarışmasında finallere kaldığı filan duydum." Hanna Chanel pudralığını çıkarıp, çenesine sürmeye başladı. "Yarışma içine girdiği zaman manyaklaşıp, biliyorsun. Muhtemelen eve, ders çalışmak için gidiyordur."

"Doğru," dedi Aria sessizce. Belki de Spencer haklıydı-tribünleri aramaya kalırsalar belki A daha kötü bir şey yapardı.

Aniden, birisi arkadan kapüşonunu alıp başına geçirdi. Aria olduğu yerde dönüp doğruldu. "Mike," dedi nefesi kesilerek. "Tanrım."

Kardeşi sırttı. "Lezbo olayının fotoğrafını gördün mü?" Emily ve Maya'nın fotoğrafını yalar gibi yaptı. "Bana Emily'nin telefon numarasını verebilir misin?"

"Katiyen olmaz." Aria kardeşini inceledi. STX lakros şapkası siyah saçlarını altında bırakmıştı ve mavi-beyaz renkli Rosewood Day Varsity lakros rüzgârlığını giymişti. Onu dün gecedeki beri görmemişti.

"Ee." Mike ellerini beline koydu. "Evden atıldığımı duydum."

"Kovulmadım," dedi Aria kendini korumak için. "Sadece biraz uzaklaşsam iyi olur diye düşündüm."

"Ve Seanlar'a taşınyorsun?"

"Evet," diye cevapladı Aria. Ella, Aria'ya ayrılmasını söyledikten sonra, Aria, Sean'ı histerik bir halde aramıştı. Kendini davet ettirmeye çalışmamıştı- fakat Sean hiçbir mahsuru olmadığını söyleyerek teklifte bulunmuştu.

Hanna'nın ağzı açık kaldı. "Seanlar'a mı taşınyorsun? Evine yani."

"Hanna, keyfimden değil," dedi Aria hemen. "Bu acil bir durum."

Hanna gözlerini çevirdi. "Her neyse. Umurumda değil. Hiç sevmeyeceksin. Erkek arkadaşının ailesiyle kalmanın ilişkisi intiharı olduğunu herkes bilir." Arkasını döndü ve ön kapıya doğru kalabalığa ite kaka gitti.

"Hanna!" diye bağırды Aria, fakat Hanna arkasına bakmadı. Mike'a baktı. "O yanımdayken bunu söylemek zo-

runda mıydın? Hiç mi nezaket yok sende?"

Mike omuz silkti. "Üzgünüm, ben PMSçe bilmiyorum." Cebinden bir PowerBar çıkarıp, Aria'ya teklif etmeden, yemeye başladı. "Mona'nın partisine gidiyor musun?"

Aria alt dudağını büktü. "Emin değilim. Düşünmedim."

"Bunalımda falan mısın sen?" diye sordu Mike, dolu bir ağızla.

Aria'nın cevap vermek için çok da düşünmesine gerek yoktu. "Biraz, gibi. Yani... Babam bizi terk etti. Sen nasıl hissediyorsun ki?"

Mike'in gülün yüzü birden sertleşti. Emily'nin fotoğrafını yanına bıraktı. "Dün akşam anneme bazı sorular sordum. Biz İzlanda'ya gitmeden önce babamın o kadınla görüştüğünü söyledi. Ve senin bildiğini de."

Aria saç uçlarını ağzına koyup, köşedeki mavi çöp-kutusuna baktı. Üzerine bir çift göğüs karikatürü çiziliydi. "Evet."

"Peki, öyleyse bana niye bundan bahsetmedin?"

Aria ona baktı. "Byron söylemememi istedi."

Mike PowerBar'ından sertçe bir ısıklık aldı. "Alison DiLaurentis'e söylüyorsun ama. Onun da bütün haber kanallarında dönen o videoda söylemiş olması normal herhalde sence."

"Mike..." diye başladı Aria. "Ona söylemedim. O olay olduğunda yanımdaydı sadece."

"Her neyse," diye homurdandı Mike. Ardından köpekbalığı maskotla çarpışıp kapıyı iterek salondan çıktı. Aria peşinden gitmeyi düşündü fakat gitmedi. Sonra birden,

Reykjavik'te yaşarlarken, Mike'a evde bakması gerektiği fakat onun yerine erkek arkadaşı Halbjorn'la Blue Lagoon jeotermal kaplıcasına gittikleri günü hatırladı. Eve, sülfür kokmuş ve şifalı tuzla kaplı halde geldiğinde Mike'ın bahçedeki ahşap çardağın yarısını alevler içinde bıraktığını görmüştü. Aria'nın başı bu yüzden büyük derde girmişti ve gerçekten bu onun hatası olmuştu. Lagüne gitmek için evden ayrılmadan önce, Mike'ın hevesle mutfaktaki kibrit kutusuna baktığını görmüştü. Onu durdurabilirdi. Ona bakarsanız, muhtemelen Byron'u da durdurabilirdi.

"İşte burası senin," dedi Sean, Aria'yı maun zeminli kursuz derecede temiz koridordan, büyük ve beyaz bir yatak odasına doğru götürdükten sonra. Odada cumba, pencere oturağı, tiril tiril beyaz perdeler ve masada bir buket beyaz renkli çiçekler vardı.

"Çok sevdim." Oda, babasının gnome uzmanı olmasından dolayı bir Paris televizyonu ile röportaj yapmak için gittikleri Paris'te, kaldıkları butik oteldeki odalarına benziyordu. "Kalmamda bir mahsurun olmayacağından emin misin?"

"Elbette." Sean, Aria'yı yanağından nazikçe öptü. "Yerleşmen için seni yalnız bırakayım."

Aria camdan dışarı, Salı akşamüstünün pembemsi gökyüzüne baktı ve bu manzarayı kendi evinden gördüğü man-

* Değişik isimlerle, Alman ve Norveç mitolojilerinde de yeri olan, yerin altında yaşayan ve genellikle bir hazinenin koruyuculuğunu yapan hayal ürünü uçuceler ya da cinler.

zarayla karşılaştıramadan edemedi. Ackardlar'ın malikânesinin etrafı ormanlık alandı ve hektarlarca dokunulmamış bir alana sahipti. En yakınında bulunan, Orta Çağ'a aitmiş gibi duran küçük kuleleriyle bir kaleyi andıran taş bir yapıt olan mülk, en azından üç futbol sahası uzaklıktaydı. Aria'nın evi, okula yakın, hoş fakat köhne bir mahalledeydi. Pence-resinden baktığında görebildiği şeyler arasında komşularının başarısız süs çeşme koleksiyonu, hayvan ve bahçıvan heykelleriydi.

"Odanı beğendin mi?" diye sordu, Sean'ın üvey annesi Bayan Ackard, Aria merdivenlerden aşağı inip mutfaka gir-diğinde.

"Çok hoş," dedi Aria. "Size çok teşekkür ederim."

Bayan Ackard, karşılık olarak ona gülümsedi. O sarışın ve hafif tombuldu, meraklı mavi gözleri ve de gülümseme-diği halde, gülümsüyormuş gibi görünen bir ağzı vardı. Aria gözlerini kapatıp bir anne düşledi ve düşlediği anne aşağı yukarı Bayan Ackard gibiydi. Sean, annesinin, babasıyla ev-lenmeden önce Philadelphia'da bir derginin editörlüğünü yaptığını Aria'ya söylemişti fakat şimdi o tam zamanlı bir ev hanımıydı ve korkunç derecede büyük Ackard malikânesinin her an bir fotoğraf çekimine hazırlıklı olması için uğraşı-yordu. Mutfak adasının üstündeki ahşap kâsenin içindeki el-malar pürüzsüzdü, oturma odasındaki rafta duran dergiler aynı yöne bakıyordu ve oryantal halının püskülleri, sanki az önce taranmış gibi dümdüzdü.

"İtalyan mantısı yapıyorum," dedi Bayan Ackard, Aria'ya gel, kokla der gibi. "Sean senin vejetaryen olduğunu söyle-mişt."

"Öyleyim," dedi Aria yumuşak bir şekilde. "Ama be-nim için bunu yapmanıza gerek yoktu."

"Hiç önemli değil," dedi Bayan Ackard içtenlikle. Ay-rica, dilimli patatesler, domates salatası, kepekli ekmek ve Fresh Fields'ten alınmış gurme ekmek de vardı, ki Ella buna 10.99 dolar ödeyen birinin aklından zoru olduğunu söyleye-rek alay ederdi.

Bayan Ackard tencereden tahta kaşığı çıkarıp tezgâ-hın üstüne koydu. "Alison DiLaurentis'le iyi arkadaşınız değil mi? Siz kızların haberlerde videosunu izledim."

Aria başını önüne eğdi. "Bu doğru." Sanki boğazında bir yumru oluşmuştu. O videoda Alison'u canlı görmek, acı-sını yeniden alevlendirmişti.

Sean, akşam yemeğinde Aria'nın yanında oturuyordu ve *her şey*, Aria'nın kendi evindekinden tamamen zıt bir şe-kilde ilerliyordu. Ackardlar kucaklarına peçete koyuyorlardı, salondaki açık televizyondan gelen haberlerin sesi yoktu ve ince, uzun boylu, biraz da kelleşen fakat yine de karizmatik bir gülümsemesi olan Bay Ackard, gazetesini masada oku-mamıştı. Sean'ın küçük kardeşleri olan Ackard ikizleri Colin ve Aidan, dirseklerini masaya dayamamışlardı ve çatalla-ryla birbirlerini dürtmüyorlardı-Aria, Mike'in bir ikizi olsa ona neler yapacağını hayal bile edemezdi.

"Teşekkürler," dedi Aria, Bayan Ackard bardağındaki sütü tazelirken. Ella ve Byron sütte sentetik hormonlar oldu-ğunu ve bu yüzden kanser yaptığını söylerdi. Birkaç hafta önce, Aria geceyi Ezra'nın evinde geçirirken ona, ailesinin süt yasağından bahsetmişti. Ezra gülmüş ve kendi ailesinin de böyle uçuk kaçık kuralları ve yasakları olduğunu söyle-

mişti.

Aria çatalını bir an indirdi. *Ezra*, nasıl olmuştu da şu huzurlu yemek saati düşüncelerine girmişti? Hemen, patatesleri çiğnemekte olan Sean'a baktı. Ona yaklaşıp bileğine dokundu. Sean da gülümsedi.

"Sean bize ileri İngilizce dersi aldığını söyledi, Aria," dedi çatalını bir havuç parçasına batıran Bay Ackard.

Aria omuz silkti. "Sadece İngilizce ve ileri stüdyo sanatı."

"Edebiyat, benim üniversitedeki alanımdı," dedi Bay Ackard hevesle. "Şu anda neyi okuyorsunuz?"

"*The Scarlet Letter*."

"O kitabı çok severim!" dedi Bayan Ackard, kırmızı şarabından bir yudum alıp. "Püriten" toplumunun eskiden ne kadar da katı olduğunu gösteriyor. Zavallı Hester Prynne."

Aria lokmasını çiğnemeye devam etti. Keşke Meredith'i afişe etmeden önce konuşsaydı Bayan Ackard'la.

"*The Scarlet Letter*." Bay Ackard parmağını dudağına götürdü. "Onu bir filme uyarlamışlardı, değil mi?"

"Hı-hı," dedi Sean. "Demi Moore vardı."

"Bir adamın, kendinden yaşça küçük bir kıza âşık olduğu filmi değil mi?" diye ekledi Bay Ackard. "Ne rezalet."

Aria nefesini tuttu. Herkesin ona baktığını sanıyordu, ama aslında sadece Sean ona bakmaktaydı. Acıklı bakan

* 16. ve 17. Yüzyıllarda, I. Elizabeth'in İngiliz Kilisesi'nde başlattığı yenilikçi harekete karşı çıkan bir Protestan doktrin ve ibadet şeklidir. Monarşiyile karşı karşıya gelmeleri yüzünden Birleşik Krallık'tan, önce Hollanda ardından da Amerika'ya sürgüne zorlanmış, Anglo-Sakson Amerikanlar'ın, ataları olarak kabul ettiği topluluk.

gözleri büyümüşü ve biraz da utanmıştı. Suratındaki ifade *üzgünüm* diyordu. "Hayır, David," dedi Bayan Ackard sessizce, sanki Aria'nın durumundan haberi varmış gibi. "O dediğin *Lolita*."

"Ah. Öyle mi?" Bay Ackard, belli ki hatasının farkında olmayarak omuzlarını silkti. "Ben onları hep karıştırıyorum."

Akşam yemeğinden sonra, Sean ve ikizler ödevlerini yapmak için yukarı çıktılar ve Aria onları takip etti. Misafir odaları sessiz ve sıcaktı. Bayan Ackard, kaşla göz arasında, komodine bir kutu Kleenex peçetelerinden ve bir de lavanta çiçeği dolu bir vazo koymuştu. Anneannesini gibi kokan çiçeklerin kokusu tüm odayı sarmıştı. Aria yatağına atladı, yalnızlığına eşlik etsin diye bir haber kanalını ve dizüstü bilgisayarıyla da Gmail hesabını açtı. Yeni bir e-posta gelmişti. Gönderenin adı, numaralar ve harflerin bir karışımıydı. E-postasını açarken, Aria'nın kalbi duracak gibi oldu.

Aria: Sence Sean'ın bir İngilizce öğretmenin için yaptığın fazla mesaiden haberdar olması gerekmez mi? Gerçek ilişkiler gerçekler üzerine kurulur, değil mi? -A

Tam bu sırada, merkezi ısıtma sistemi kapandı. Aria biraz doğruldu. Dışarıdan bir ağaç dalının çatırdama sesi geldi. Ardından bir tanesinin daha sesi geldi. *Biri onu izliyordu.*

Cama doğru emekleyerek gitti ve dışarı bir göz attı. Çam ağaçlarının gölgeleri tenis kortu üzerine düşüyordu. Evin dış duvarının kenarına monte edilmiş bir güvenlik kamerası, sağdan sola hafifçe döndü. Bir ışık titremesi oldu, ardından hiçbir şey.

Odaya döndüğünde, haberlerde bir şey gözüne çarptı. *Sapık ihbarı*, yazıyordu ekranın altındaki barda. "Birkaç kişinin Rosewood Sapığı'nı gördüğüne dair bilgiler aldık," dedi spiker. Aria sesi biraz daha açtı. "Detaylar için lütfen bizden ayrılmayın."

Satolardaki kulelere benzeyen kuleleri olan, kocaman bir evin önündeki polis arabasının görüntüsü geçti. Aria tekrar cama doğru döndü-ışte oradalar. Ve elbette, uzaktaki camların ardından, nıavi bir polis sireni parlıyordu.

Aria, koridora çıktı. Sean'ın kapısı kapalıydı; Bloc Party çalıyordu. "Sean?" Aria, kapıyı iterek açtı. Kitapları, çalışma masasının üstüne saçılmış haldeydi fakat sandalyesi boştu. Kusursuzca yapılmış yatağının üzerinde, buraya oturduğunu gösteren bir iz vardı. Camları açıktı ve içeri giren serin rüzgâr, perdele-i hayaletler gibi oynatıyordu.

Aria ne yapacağını bilemedi ve bilgisayarının başına geri döndü. Yeni gelen e-postayı o zaman gördü.

Not: Cadının tel-i elabilirim ama katil değilim. Bilmenizler öğrensin: Bir j, Alison'un olan bir şeyi istedi. Katil düşündüğünden daha yakın. -A

12

AH, SARAY HAYATI

Salı akşamı, Hanna, BlackBerry'siyle meşgul bir halde Kral James Alışveriş Merkezi'nin ana meydanına doğru yürüyordu. Mona'ya *Kıyafet provam için hâlâ buluyor muyuz?* diye bir mesaj atmış fakat cevap alamamıştı.

Muhtemelen Mona, ona halen Arkadaş dönümü için kızgındı ama neyse. Hanna, neden eski arkadaşlarının evine geldiklerini açıklamaya çalışmıştı ama Mona, o daha başlamadan lafını kesmişti ve en soğuk ses tonuyla; "Seni ve seninkileri haberlerde gördüm. Televizyondaki büyük siftahın için tebrikler." demişti. Ardından da telefonu kapatmıştı. Öf-

keli olduğunu biliyordu ama Hanna, Mona'nın uzun süre böyle kalamayacağını emindi. Aksi takdirde, kim onunla 'nedimesi' olurdu ki?

Hanna, diğer Arkadaş dönümleri için buluşacakları restoran olan Rive Gauche'nin yanından geçti. Paris'teki milyonlarca kafenin bir kopyası olan, New York'taki Balthazar'ın bir kopyasıydı burası. Mona'yla onun favori masalarında bir grup kız gördü. Kızlardan biri Naomi'ydi. Yanında kiye Riley. Onun da yanında oturansa... Mona.

Hanna iki kere baktı. Mona'nın... onlarla ne işi vardı?

Rive Gauche'nin ışıkları loş ve romantik olmasına rağmen, Mona pernbé camlı bir Ray Ban Aviator takmıştı. Naomi, Riley, Kelly Hamilton ve Nicole Hudson—Naomi ve Riley'in ikinci sınıfı dalkavukları—onun etrafını sarmıştı ve büyük, yenmemiş bir kızarmış patates tabağı masanın ortasında duruyordu. Mona, ellerini savurarak ve büyük mavi gözlerini fal taşı gibi açarak bir hikâye anlatıyor gibiydi. Birtirdiğinde diğerleri kahkahalarla gülüyorlardı.

Hanna omuzlarını gerdi. Kafenin kahverengi, antika kapısından içeri girdi. Onu ilk fark eden Naomi oldu. Naomi, Kelly'yi dürttü ve bir şeyler fısıldaştılar.

"Siz kızlar burada ne yapıyorsunuz?" diye hesap sordu Riley ve Naomi'ye.

Mona, dirseklerini dayayarak masaya doğru eğildi. "Bu ne sürpriz? Sen eski arkadaşlarınla meşgul olduğun için nedimelik yapabileceğinden emin olamadım." Saçlarını arkaya atıp Diet Cola'sından bir yudum aldı.

Hanna gözlerini yuvarladı ve masanın koyu kırmızı koltuğunun kenarına oturdu. "Tabi ki hâlâ nedimen olmak

istiyorum, drama cadısı seni."

Mona hafifçe gülümsedi. "Peki tombigim."

"Cadı," dedi Hanna, hiç altta kalmadan.

"Sürtük," diye cevapladı Mona. Hanna kıkırdadı... ve Naomi, Riley ve diğerleri de. O ve Mona, arada bir böyle laf dalaşlarına girerlerdi, normalde seyircileri olmazdı tabi.

Mona, bir tutam sarı saçını parmağına doladı. "Neyse, ne kadar kalabalık o kadar iyi dedim. Küçük gruplar sıkıcı oluyor. Bu partinin tavana vurmasını istiyorum."

"Biz çok heyecanlıyız," dedi Naomi coşkuyla. "Mona'nın seçtiği Zac Posen elbiseyi giymek için sabırsızlanıyoruz."

Hanna gülümsedi fakat gerilmişti. Bu mantık dışıydı. Rosewood'ta herkes, Naomi ve Riley'in, Mona'nın arkasından konuştuklarını biliyordu. Hem Naomi'nin, Mona hakkında, deri nakli yaptırdığına dair dedikodular yayması geçen sene değil miydi? Mona bu olaydan sonra Naomi'den sonsuza kadar nefret edeceğine yemin etmişti. Hanna, bunun için Naomi'yle yalandan arkadaşlık kurmuştu—Mona'yla kavgalı olduğunu söylemiş Naomi'nin güvenini kazanmış, ardından da Naomi'nin Mason Byers'a yazdığı bir aşk mektubunu, onun defterinden aşırıyordu. Hemen ertesi gün, Hanna, mektubu Rosewood Day'in internet ayında isimsiz olarak paylaşmıştı, herkes gülmüş ve geçmişti.

Birdenbire, Hanna uyanmıştı. Tabi ki! Mona yalandan arkadaşlık ediyordu! Şimdi tamamen mantıklıydı bu durum. Durumu anladığı için kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı fakat yine de emin olmak için onay alması gerekiyordu. Mona'yı kesti. "Hey, Mon, seninle biraz konuşabilir

miyim? Yalnız?”

“Şimdi olmaz, Han.” Mona, Movado saatine baktı. “Pro-
vaya geç kalıyoruz. Haydi.”

Böylece Mona, beş santimlik ceviz renkli, topukları
parlak zeminde takırdayarak restorandan hızlıca ayrıldı. Di-
ğerleri de peşinden gitti. Hanna, devaşa Gucci el çantasına
uzandı fakat fermuarı açılan el çantasının içindekiler tama-
men masanın altına döküldü. Makyaj takımı, cüzdanı, vita-
minleri, yıllar önce GNC’deki her şeyi... çalmaktan korkup
da sadece bir tane yürüttüğü Hydroxycut’u. Hanna acilen
yerdekileri toplamak için bir hamle yaptı. Gözü, sıvışan Mo-
na ve diğerlerindeydi. Yere eğildi, hararetle her şeyi el çan-
tasına olabildiğince çabuk geri koymaya çalışıyordu.

“Hanna Marin?”

Hanna irkildi. Hemen dibinde, tanıdık gelen, uzun boy-
lu ve lüle saçlı bir garson duruyordu. “Ben Lucas,” diye ha-
tırlattı, Rive Gauche üniformasının düğmeli manşetiyle oy-
natarak. “Muhtemelen beni tanıyamadın çünkü bu üniforma
içinde çok Fransız duruyorum.”

“Oh,” dedi Hanna bitkin bir halde. “Hey.” Lucas Beat-
tie’yi ezelden beri tanıyordu. Yedinci sınıfta popülerdi ve
acayip bir şekilde, bir süreliğine Hanna’dan hoşlanmıştı. Ri-
vayete göre Lucas, Şeker Günü için Hanna’ya, kalp şeklin-
de, kırmızı bir kutu dolusu şeker yollayacaktı. Bir erkeğin,
size kalp şeklinde bir kutu içinde şeker göndermesi aşk de-
mekti ve bu yüzden Hanna çok heyecanlanmıştı.

Ama sonra, Şeker Günü’nden birkaç gün önce, bir şey-
ler değişti. Lucas birdenbire ahmak olmuştu. Arkadaşları
onu görmezden gelmeye başlamıştı, kızlar ona gülüyordu ve

hermafrodit’ olduğuna dair bir dedikodu ışık hızıyla yayıl-
mıştı. Hanna şansına inanmamıştı, fakat Lucas’ın popüleri-
te kaybının, onu sevmeye karar vermesiyle bir bağlantısı
olup olmadığını hep merak etmişti. Alison D’nin arkadaşı
olsa bile, o, yine de şişko, şaşşal ve hantal bir kaybedendi.
Şekerleri alınca da, kutuyu okul dolabına kilitlemiş, ona da
teşekkür etmemişti.

“N’aber?” diye nazikçe sordu Hanna. Lucas, bir kaybe-
den olarak kalmıştı.

“İyilik,” diye cevap verdi Lucas hevesle. “Senden n’a-
ber?”

Hanna gözlerini yuvarladı. Konuşma başlatmak iste-
memişti. “Gitmek zorundayım,” dedi dışarı bakarak. “Arka-
daşlarım beni bekliyor.”

“Aslında...” Lucas onu çıkışa kadar takip etti, “arka-
daşların hesabı ödemeyi unuttu.” Deri kaplı bir kitapçık çı-
kardı. “Bu sefer sen ödüyorsun herhalde.”

“Oh.” Hanna yapmacık bir şekilde öksürdü. Mona ne
iyi etmişti de söylemişti. “Sorum değil.”

Lucas, hesabı Hanna’nın American Express kartından
çektii, fişi imzalaması için ona uzattı ve Hanna Rive Gauc-
he’den, bahşiş bırakmadan ve Lucas’a güle güle demeden,
hızla ayrıldı. Ne kadar düşünse, Naomi ve Riley’nin Mona’-
nın nedimleri olmasından dolayı daha çok heyecanlanıyor-
du. Rosewood’ta, parti nedimleri, doğum günü kızına en
göz kamaştırıcı hediyeği almak için yarışlardı. Blue Sp-

* Hem erkek, hem de kadın cinsel organlarına sahip olma durumu. Erdi-
şilik.

rings Spa'ya bir günlük giriş kartı ya da Prada hediye çeki kurtarmazdı—kazanan hediye tamamen uçuk bir şey olmaydı. Julia Rubenstein 'in en iyi arkadaşı, parti sonrası seçilmiş kişiler için soyunacak erkek dansçılar kiralamıştı ve onlar gerçekten *seksi* dansçılardı, kas kafalar değil. Sarah Davies'se, şanslı doğum günü kızına, "İyi ki Doğdun" 'u söylemesi için Beyoncé'yi ayarlaması konusunda babasını ikna etmişti. Şükürler olsun ki, Naomi ve Riley, Philadelphia Hayvanat Bahçesi'nde yeni doğmuş bir panda kadar yarıcılardı. Hanna, en kötü gününde bile onları hediye konusunda geçebilirdi.

BlackBerry'sinin çantada öttüğünü duydu ve onu çıkardı. Gelen kutusunda iki yeni mesaj vardı. İlki Mona'dandı ve altı dakika önce gelmişti.

Nerdesin kızım? Biraz daha gecikersen terzi sinirlenecek. —Mon

Fakat iki dakika önce gelmiş olan ikinci mesajsa gizli bir numaradandı. Bu sadece bir kişi olabilirdi.

Sevgili Hanna, arkadaş olmayabiliriz ama düşmanlarımız aynı. İşte sana iki tavsiye: Eski arkadaşlarından biri, senden bir şey saklıyor. Büyük bir şey. Mona'ya gelince. O da senin arkadaşın değil. Bu yüzden, arkayı kolla. —A

13

**MERHABA, BENİM ADIM EMILY.
VE HOMOSEKSÜELİM.**

O gece saaa 7:a7'd. Ekilyoarasasını garaj yoluna park etti. Kapalı yüzme havuzundan koşarak çıktıktan sonra, Rosewood Kuş Cennetinde saatlerce dolaşmıştı. Öten kanaryalar, mutlu küçük ördekler ve evcil muhabbet kuşları onu rahatlatmıştı. Gerçeklerden...ve suç yükleyici bir fotoğraftan kaçmak için güzel bir yerd.

Emily ve Carolyn'in beraber kullandıkları oda dâhil evdeki bütün ışıklar yanıyordu. Ailesine fotoğrafı nasıl açıklayacaktı? Maya'yı öperken fotoğraf çekmenin bir şaka unsuru olduğunu ve bunun üzerine birinin ona eşek şakası yap-

tiğini söylemek istedi. *Ha ha, öpüşen kızlar iğrenç ya!*

Ama bu doğru değildi ve yüreğini burkuyordu.

Ev, kahve ve kurutulmuş çiçekler gibi sıcak ve davetkâr kokuyordu. Annesi Hummel biblolarını çalıştırmıştı. Bir çocuğun süt sağdığı ve bir kızın el arabasını ittiği biblolar yavaşça hareket ediyordu. Emily, çiçekli duvar kâğıdı olan koridordan geçerek, aşağıdaki oturma odasına indi. Ebeveynleri çiçek desenli kanepede oturuyorlardı. Yaşlıca bir kadınsa iki kişilik kanepede oturuyordu.

Annesi, ona soluk bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Emily."

Emily birkaç kez gözlerini kırptı. "Hm, selam..." Arından gözlerini ebeveynlerinden alıp diğer kanepede oturan yaşlı kadına baktı.

"Gelmek ister misin?" diye sordu annesi. "Seni görme-ye gelen biri var aramızda."

Yüksek belli siyah bol bir pantolon ve açık yeşil bir ceket giyen yaşlı kadın ayağa kalkıp elini uzattı. "Ben Edith." Dedi ve gülümsedi. "Seninle tanışmak çok güzel, Emily. Oturmaz mısın?"

Emily'nin babası yemek odasına dalıp hemen Emily'nin oturması için ona bir sandalye getirdi. Emily, tereddüt ederek, gergin bir halde oturdu. Bu, eski arkadaşlarıyla Yas-tık Oyunu'nu oynarken hissettiği şeye benziyordu—gözleri bağlanmış halde birisi odada dolandır ve bir anda, kızlar tarafından, yastıklarla bombardımana tutulurdu. Emily bu oyunu oynamayı sevmezdi—ona vurulmaya başlanmadan önceki gergin anlardan nefret ediyordu ama yine de, Alison buna bayıldığı için, oynardı.

"Ağaç Tepeleri adlı bir programdan geliyorum," dedi Edith. "Ebeveynlerin bana probleminden bahsetti."

Emily'nin vücudu kasılarak, ahşap yemek masası sandalyesine biraz daha gömüldü. "Problem mi?" İçeriden garip olmuştuk. *Problem*in ne anlama geldiğini hissedebiliyordu.

"Tabi ki problem." Annesinin sesi kesiliyordu. "Görüşmeni yasakladığımız o kızla fotoğrafta yaptığın şey, bir kereden fazla oldu mu?"

Emily, gergin bir halde, Carolyn'in tırmıkla kazara yaradığı sol avuç içindeki yara izine dokundu. Emily, olabildiğince itaatkâr ve uslu olmaya gayret ederek büyümüşü ve ebeveynlerine yalan söyleyemezdi—en azından iyi yalan söyleyemezdi. "Bir kereden fazla olmuştur, herhalde," diye mıldandı.

Annesinden küçük ama acı dolu bir hıçkırık sesi geldi.

Edith, kırışık ve fuşya rengi rujlu dudaklarını büzdü. Yaşlı kadın, naftalin gibi kokuyordu. "Hissettiklerin kalıcı değil, bu bir hastalık, Emily. Fakat biz Ağaç Tepeleri'nde seni iyileştirebiliriz. Programımızı başlattığımızdan beri birçok eski homoseksüeli iyileştirdik."

Emily kendini tutamadan bir kahkaha attı. "Eski... homoseksüeller?" Dünyası dönmeye başlamıştı, ardından durdu. Ebeveynleri ona, elleri kahve fincanlarına sarılı halde, tepeden bakıyorlardı.

"Hemcins akranlarına olan ilgin genetik ya da bilimsel değil, çevresel," diye açıkladı Edith. "Rehberlik araçlarıyla, senin bu... dürtülerini diyelim, kovmana yardımcı olabiliriz."

Emily, sandalyesinin kolluklarını tuttu. "Bu biraz... *garip*."

"Emily!" diye çıkıştı annesi-çocuklarına, büyüklere asla saygısızlık etmemeyi öğretmişti. Fakat Emily, utanamayacak kadar şaşırmış bir haldeydi.

"Bu garip değil," dedi Edith. "Şu anda bazı şeyleri anlamadığın için endişelenme. Yeni üyelerimiz genelde böyledir." Emily'nin ebeveynlerine baktı. "Rehabilitasyon alanında, Philadelphia genelinde *fevkalade* referanslarımız var."

Emily kusmak istedi. *Rehabilitasyon mu?* Ebeveynlerinin yüzlerinden medet umdu fakat onlar hiç taviz vermedi. Dönüp sokağa doğru baktı. *Geçen ilk araba beyaz olursa, bu olanlar gerçek değil* diye düşündü. *Kırmızıysa, gerçek.* Bir araba geçti. Ve rengi kırmızıydı.

Edith kahve fincanını, fincan tabağına koydu. "Akranın olan bir danışmanı seninle konuşması için yollayacağız. Programımızı ilk elden tecrübe etmiş biri. Rosewood Senior High'da son sınıf öğrencisi ve ismi Becka. Çok kibardır. Sadece konuşacaksınız. Ondan sonra senin programa katılımı hakkında adamakıllı konuşacağız. Oldu mu?"

Emily ebeveynlerine baktı. "Kimseyle konuşacak vakitim yok," diye ısrar etti. "Sabahları ve okuldan sonra yüzme antrenmanlarım var, sonra da ödevlerim."

Annesi gergince gülümsedi. "Zaman ayıracaksın. Yarın öğle yemeğine ne dersin?"

Edith başını salladı. "Uygun olacağına eminim."

Emily, zonklayan başını kaşıdı. Daha tanışmadan Becka'dan nefret etmişti. "İyi," diyerek kabullendi. "Ona, benimle Lorence şapelinde buluşmasını söyleyin." Emily, Küçük Bayan Ağaç Tepeleri'yle, kafeteryada hayatta konuşmazdı. Yarın okul zaten çok sert geçecekti.

Edith ellerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Ben her şeyi ayarlayacağım."

Ebeveynleri, Edith'e paltosunu verip geldiği için teşekkür ederken, Emily giriş duvarına yaslanmış, duruyordu. Edith, Fieldslar'ın taşlı yolundan arabasına doğru ilerledi. Ebeveynleri, ona geri döndüğünde, yüzlerinde katı ve bezgin bir ifade vardı.

"Anne, baba..." diye lafa girdi Emily.

Annesi durdu ve arkasını döndü. "Bu Maya denilen kızın da ne marifetleri varmış böyle."

Emily karşı çıktı. "O fotoğrafları Maya dağıtmadı."

Bayan Fields, Emily'yi baştan aşağı dikkatlice süzdü, ardından kanepeye oturup başını ellerinin arasına aldı. "Ne yapacağız şimdi Emily?"

"Ne demek, ne yapacağız?"

Annesi başını kaldırdı. "Bunun hepimizi etkilediğini görmüyor musun?"

"Bunu millete *ben* duyurmadım ki," diye kendini savundu Emily.

"Nasıl olduğu önemli değil," diye lafını kesti annesi. "Önemli olan, olmuş olması." Ayağa kalkıp kanepeye döndü, bir yastık alıp şişkin görünsün diye birkaç kez vurdu, ardından bir tanesini daha aldı ve tekrardan vurmaya başladı. *Küt.* Vurması gerektiğinden daha sert vuruyordu.

"Senin o fotoğrafını görmek çok sarsıcıydı, Emily," dedi Bayan Fields. "*Korkunç* derecede sarsıcı. Ve bunu *bir dedadan fazla* yaptığını ıslıtmek, ah..."

"Üzgünüm," diye sızlandı Emily. "Ama belki de--"

"Bizler için bunun ne kadar güç olacağını hiç düşünme-

din mi?" diye lafını kesti Bayan Fields. "Hepimiz... Carolyn eve ağlayarak geldi. Ağabeyin ve ablan, beni arayıp eve gelmek istediler."

Bir yastık daha aldı. *Pat, küt.* İçinden birkaç tüy fırlayıp havada süzülerek haliya kondu. Emily, bunu dışarıdan biri görse ne düşünür diye merak etti. Havada uçan tüyleri görünce, sanki neşeli bir şeyler oluyor zannedilirdi muhtemelen, aslen olup bitenden ziyade.

Emily, dilinin kurşun gibi ağırlaştığını hissetti. Karnı hâlâ ağrıyordu. "Üzgünüm," dedi alçak sesle.

Annesinin gözleri parladı. Emily'nin babası bakıp başını salladı. "Git getir." Babası, oturma odasına doğru gitti ve Emily antik çalışma masasının çekmecelerinin açılıp kapandığını duyabiliyordu. Saniyeler sonra, Expedia'dan bir çıktıyla geri döndü. "Bu senin için," dedi Bay Fields.

Bu, Philadelphia'dan, Des Moines, Iowa'ya gitmek için bir yolcu rehberiydi. Üstünde de adı vardı. "Anlayamadım."

Bay Fields, öksürerek boğazını temizledi. "Sana apaçık söyleyeceğim, ya Ağaç Tepeleri programını—başarıyla—tamamlarsın, ya da gidip halan Helene'yle yaşarsın."

Emily gözlerini kırttı. "Bir çiftlikte yaşayan... Helene halam mı?"

"Helene isimli başka halan var mı?" diye sordu babası.

Emily'nin başı döner gibi oldu. Annesine baktı. "Beni evden yollayacak mısınız?"

"Umalım ki olay o noktaya gelmesin," diye cevapladı Bayan Fields.

Emily'nin gözlerinden boncuk boncuk yaşlar indi. Bir süre konuşamadı. Göğsünün üstünde bir beton blok varmış

gibi hissetti. "Lütfen beni evden yollamayın," dedi alçak sesiyle. "Yaparım... Ağaç Tepeleri'ne katılırım. Tamam mı?"

Gözlerini yere dikti. Bu, Alison'la yaptığı bilek güreşine benzemişti—güçleri eşitti, ve saatlerce sürebilirdi ama nihayetinde, Emily gücünü keser ve pes ederdi. Belki de çok çabuk pes ediyordu ama bununla savaşılamazdı.

Annesinin yüzünde küçük ve rahatladığını gösteren bir gülücük belirdi. Yolcu rehberini hırkasının cebine koydu. "E işte, bu o kadar da zor değildi, değil mi?"

Emily cevap veremeden, ailesi odayı terk etmişti bile.

14

SPENCER'IN BÜYÜK GÜNÜ

Çarşamba sabahı, Emily, maun ağacı Chippendale ay-nada kendisine bakıyordu. Bu makyaj masası, iki yüz sene-den beri Hastings ailesindeydi ve üzerindeki bardak izi id-dialara göre Ernest Hemingway tarafından bırakılmıştı-ıslak bir bardaktaki viskisini, Spencer'ın büyük-büyük annesinin kadril danslarından birine geldiğinde oraya koymuş.

Spencer, boğa kılından yapılmış tarağını alıp, saç kökle-ri acıyana kadar saçını taradı. Philadelphia Sentinel'den Jor-dana birazdan şu büyük röportaj ve fotoğraf çekimi için ge-lecekti. Bir gardirop dolusu seçeneklerle bir stilist gelecekti, ve Spencer'ın kuaförü, Uri'nin eli kulağındaydı. Kendisini

eser hırsızı gibi *değil de*, ustaca yapılmış, temiz ve taze yüzlü, akıllı, tuttuğunu koparan biri olduğunu göstereceğini umduğu makyajını henüz tamamlamıştı.

Spencer yutkunup aynanın kenarına sıkıştırdığı fotoğrafa baktı. Eski arkadaşlarıyla birlikte, Alison'un amcasının Newport, Rhode Island'taki yatının üzerinde çekilmiş bir fotoğrafı. Aynı renkte J. Crew bikiniler ve geniş siperlikli harır şapkalarla birbirlerine sokulmuş, sanki denizin tanrıçalarıymış gibi gülümsüyorlardı.

Bu iyi gidecek, dedi Spencer aynaya bakıp derin bir nefes alarak. Makale, muhtemelen Style bölümünde, kimse'nin görmeyeceği minik bir madde olarak kalacaktı. Jordana, ona muhtemelen, en fazla bir iki soru soracaktı. A'nın dünkü notu-ne yaptığını biliyorum-sadece onu korkutmak içindi. Bunu aklından çıkarmaya çalıştı.

Birden, Sidekick'i biyledi. Spencer onu eline aldı, gelen kutusuna ulaşmak için birkaç tuşa bastı ve okumak için gözlerini kıstı.

Bir uyarı daha ister misin, Spencer? Alison'un katili gözünün önünde. -A

Spencer telefonu yere düşürdü. *Alison'un katili mi?* Ay-nadaki yansımasına baktı. Ardından da, arkadaşlarının köşede duran fotoğrafına baktı. Alison, yatın dümenini tutmuştu ve diğerleri de arkasında durmuş gülümsüyorlardı.

Ardından, dışarıda bir şey dikkatini çekti. Bahçede, kaybolmuş gibi dolanan bir yabanördeğinden başka bir şey yoktu. DiLaurentisler'in ve Cavanaughlar'ın da bahçelerinde

bir şey yoktu. Spencer başını çevirip aynaya tekrar bakarak soğuk ellerini yüzüne götürdü.

"Hey."

Spencer irkildi. Melissa, Spencer'in dört direkli yatağına dayanmış bir halde arkasında duruyordu. Spencer, aynada yansımasının gördüğü kişinin Melissa olup olmadığından emin olmak için döndü. Hep Spencer'a böyle... sinsice yaklaşırdı.

"İyi misin?" diye sordu Melissa, yeşil renkli pamuk bluzunun buruşuk yakasıyla oynayarak. "Hayalet görmüş gibisin."

"Az önce çok garip bir mesaj aldım," diye ağzından kaçırdı.

"Gerçekten mi? Ne yazıyordu?"

Spencer, krem renkli halı üzerinde turan Sidekick'ine baktı ve onu makyaj masanın altına biraz daha itti. "Boş-ver."

"Pekâlâ, neyse, gazetecin geldi." Melissa, yavaş adımlarla Spencer'in odasından çıktı. "Annem haber vermemi istedi."

Spencer kalkıp kapıya doğru yürüdü. Az kalsın Melissa'ya, A'nın mesajından bahsedeceğine inanamıyordu. Ama A ne demek istemişti? Alison'un katili, o aynaya bakarken nasıl önünde olabilirdi?

Birden, gözleri önünde bir görüntü belirdi. *Haydi, Alison kabaca bir kahkaha attı. Günlüğünden okudun, değil mi?*

Senin günlüğünü okumam ki ben, diye cevapladı Spencer. *Bana ne?*

Birden birkaç ısıltı ve ışık patlamaları ve de yoğun, be-

yaz bir şeyin hareketini gördü. Ve ardından, *puf*, gitmişti. Spencer, üst katın koridorunun ortasında, baş dönmesi ile birlikte birkaç saniye boyunca durmadan gözlerini kırptı. Geçen günden kalan, garip, bulanık bir anının devamı gibi gelmişti. Ama neydi bu?

Yavaşça, merdiven tırabzanından destek alarak aşağıya indi. Ebeveynleri ve Melissa, kanepede kümelenmişlerdi. Lüleli siyah saçlara sahip ve siyah, plastik kedi-gözü bir gözlük takmış balıketli bir kadın, boynuna devasa bir fotoğraf makinesi asılı, düzensiz keçi sakallı sıska bir adam ve saçının bir tutamı pembe boyalı minyon bir Asyalı kız da kaçıya yakın duruyordu.

"Spencer Hastings!" diye bağırdı, Spencer'ı görünce lüle saçlı kadın. "Finalistimiz!"

Spencer'a sarıldı ve Spencer'ın burnu kadının, Spencer'ın golf kulübüne gittiğinde aldığı Shirley Temples kokteylinin içine konan Maraşken kirazi kokulu cekedine yapıştı. Ardından bir geri adım atıp Spencer'ı kollarından tuttu. "Ben Jordana Pratt, Philadelphia Sentinel'in stil editörü-yüm," dedi. Jordana, ardından diğer iki yabancıyı gösterdi. "Ve bu, stilistimiz Bridget, bu da fotoğrafçımız Matthew. Seninle tanışmak çok güzel!"

"Aynen," dedi Spencer geçirirerek.

Jordana, Spencer'ın annesi ve babasını selamladı. Melissa'ya bakmadan, onu es geçti ve Melissa hafifçe öksürdü. "Hm, Jordana, sanırım biz tanışmıştık."

Jordana, sanki birden kötü bir koku ortamı sarmış gibi gözlerini kısıp burnunu kırıstırdı. Melissa'ya birkaç saniye baktı. "Öyle mi?"

"Birkaç sene önce, Philadelphia Maratonu'nda koştuğumda benle röportaj yapmıştın," diye hatırlattı Melissa, dimdik durup saçlarını arkaya atarak. "Eames Oval'deki sanat müzesinin önünde?"

Jordana hâlâ ona bakıyordu. "Güzel, güzel!" dedi dik-kati dağılmış bir şekilde. "Maratona bayılırım!" Tekrar Spencer'a döndü. Spencer, onun Cartier Tank Americaine bir saat taktığını fark etti-şu ucuz, paslanmaz olanlardan da değildi. "Evet. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Eğlenmek için neler yaparsın, en sevdiğin yemekler, *American Idol*'u sence kim kazanır, hepsini. Bir gün muhtemelen ünlü olacaksın, biliyorsun! Bütün Altın Orkide sahipleri yıldız olup çıkarlar."

"Spencer *American Idol*'ı seyretmez," dedi Bayan Hastings. "Etkinlikleri ve çalışmalarıyla meşguldür."

"Deneme sınavında 2350 yaptı bu sene," diye ekledi Bay Hastings, gururla.

"Şu Fantasia denen kız kazanacak bence," dedi Melissa. Herkes durup ona baktı. "American Idol'ı diyorum," diye belirtti ardından.

Jordana kaşlarını çatı. "O ilk sezondü." Spencer'a döndü ve parlak, kırmızı dudaklarını büzdü. "Pekâlâ. Bayan Finalist. Senin ne kadar inanılmaz, akıllı ve harika olduğunu vurgulamak ama aynı zamanda eğlenceli olmak istiyorum. Ekonomi dalında bir kompozisyonla aday gösterildin-bu da işle alakalı değil mi? Fotoğrafı, *The Apprentice*'in bir parodisi olarak düşündüm. Fotoğrafta, *Spencer Hastings, İşe Alındın!* yazabilir. Şık bir siyah takım elbise giymiş, büyük bir masada oturmuş bir adama kovuldu diyebilirsin. Ya da

işe alındın diyebilirsin. Ya da git bana bir martini getir diyebilirsin. Fark etmez.”

Spencer gözlerini kıptı. Jordana çok hızlı konuşmuş ve elleriyle çok fazla jest yapmıştı.

“Çalışma odamdaki masa uygun olabilir,” diye teklifte bulundu Bay Hastings. “Hemen koridorun sonunda.”

Jordana Matthew’a baktı. “Bir bakalım mı?” Matthew başını salladı.

“Ve bende de ödünç alabileceği bir siyah takım elbise var,” diye sesini çıkardı.

Jordana, BlackBerry’sini belindeki kılıfından çıkardı ve hararetle bir şeyler tuşlamaya başladı. “Buna gerek olmaz,” diye mırıldandı. “Biz hallederiz.”

Spencer, oturma odasındaki çizgili sandalyeye oturdu. Annesi piyano taburesine oturdu. Melissa da, yakındaki antika harpın yanına tüneyerek, onlara katıldı. “Bu çok heyecan verici,” dedi Bayan Hastings cilveli bir ses tonuyla, uzanıp Spencer’in saçlarını düzelterek.

Spencer itiraf etmeliydi, insanların ona dalkavukluk yapmasına bayılıyordu. Bu çok nadir olan bir şeydi. “Bana ne soracak çok merak ediyorum,” diyerek düşüncelere daldı.

“E işte, ilgi alanların, eğitimin hakkında herhalde,” dedi Bayan Hastings neşeyle. “Seni gönderdiğim şu eğitim kamplarından da bahset, e mi. Ve sana, sen sekiz yaşındayken nasıl Fransızca öğretmeye başladığımı da söyle. Bu yüzden, altıncı sınıftan direkt olarak Fransızca II’ye geçmiştin.”

Spencer ağzını eliyile örterek kıkırdadı. “Sentinel’in cumartesi ekinde benimkinden başka konular da olacak, anne. Sırf benimki değil.”

“Belki de kompozisyonundan sorar,” dedi Melissa sönük bir şekilde.

Spencer ona keskin bir bakış attı. Melissa’nın, surat ifadesi hiçbir şey ele vermeden, bir *Town & Country*’nin sayfalarına göz atıyordu. Jordana kompozisyon hakkında bir şey sorar mı hakikaten?

Bridget, içeri döner bir askıya asılı elbise çantalarıyla girdi. “Bunları bir açıp içinden beğendiğin var mı diye bir bak,” diye yol gösterdi. “Ben dışarı çıkıp arabadan ayakkabı ve aksesuar çantalarını getirmeliyim.” Burnunu kırıştırdı. “Biri şu an çok işime yarardı.”

Spencer ellerini vinil çantalar üzerinde gezdirdi. Burada en azından yirmi beş tane vardı. “Bunların hepsi benim -toğraf çekimim için mi?”

“Jordana sana demedi mi?” Bridget’in açık mavi gözleri büyüdü. “Yazı işleri müdürümüz bu konuyu çok sevdi, özellikle yerlisin diye. Seni kapak yapacağız!”

“Style bölümünün mü?” dedi Melissa kuşkuyla bir şekilde.

“Hayır, gazetenin!” dedi Bridget, yüksek sesle.

“Aman Tanrım, Spencer!” Bayan Hastings, Spencer’in elini tuttu.

“Bu doğru!” Bridget’in gözlerinin için gülüyordu. “Buna alışsan iyi edersin. Bir de, olur ki kazanırsan, senin için çok çılgın bir yolculuk başlayacak. 2001’in kazananını *Newsweek* için giydirmiştim. Programı deli gibiydi.”

Bridget, yasemin kokulu parfümünü yayarak ön kapıya doğru ilerledi. Spencer, bildiği yoga nefes alış tekniğini deneyerek nefes almaya çalışıyordu. Elini kara, yün kalıbın

üzerinde dolaştırarak, ilk elbise çantasının fermuarını açtı. Etiketine baktı. Calvin Klein. Bir sonraki Armani'ydi.

Fermuarları açmada, Melissa ve annesi ona katıldılar. Çok geçmeden Melissa, "Spencer, bu çantaya yapıştırılmış bir şey var." dedi.

Spencer dönüp baktı. Katlanmış, çizgili bir kâğıt, lacivert bir elbise çantasına seloteyle yapıştırılmıştı. Notun ön yüzünde, bir tane, el yazısıyla yazılmış baş harf vardı: S.

Spencer'ın bacakları kasıldı. Spencer uzanıp yavaşça Melissa ve annesi görmesin diye de belirli bir açıyla notu çekip aldı ve açtı.

"Neymiş?" dedi Melissa yakınlaşarak.

"S-sadece stilistin yazdığı talimatlar." Kelimeler, ağzından bozuk ve kalın bir sesle çıkıyordu.

Bayan Hastings sakince fermuarları açmaya geri döndü fakat Melissa, Spencer'a biraz daha uzun bakmıştı. Nihayetinde, Melissa başını çevirince, Spencer yavaşça notu tekrar açtı.

Sevgili Bayan Finalist, sırrını ŞU AN söylesem ne yaparsın? Söylerim, biliyorsun. Ve hareketlerine dikkat etmezsen, belki de yaparım. -A

15

ASLA FAKS MAKİNESİ GİBİ DEMODE
OLMUŞ BİR ŞEYE GÜVENME

Çarşamba günü öğle yemeğinde, Rosewood Day antrenman sahası ve ördek havuzuna bakan Hint meşesinden yapılmış çiftlik evi masasında oturuyordu. Kale Dağı, tüm heybetiyle karşısında duruyordu. Mükemmel bir öğleden sonraydı. Yanardöner mavi gökyüzü, nem yok, yaprak kokusu ve temiz hava her yerde. Hanna'nın, Mona'ya vereceği doğum günü hediyesi için mükemmel bir ortam-şimdi Mona'nın tek yapması gereken şey, oraya gelmekti. Dün Saks'ta, şampanya renkli Zac Posen elbiseleri denerken ağzından bir kelime alamamıştı-Naomi ve Riley yanlarındayken ol-

mazdı. Dün gece, bunu konuşmak için Mona'yı aramayı da denemişti fakat Mona, tam da şu önemli Almanca testine çalıştığını söylemişti. Eğer kalırsa, Sweet Seventeen işi yatar-
dı.

Ama her neyse. Mona birazdan gelecekti ve geldiğinde, özledikleri özel Hanna-Mona vakitlerini geçirirlerdi. Ve dün A'dan gelen, Mona'nın güvenilmez olduğunu söyleyen not? Ne blöf ama. Mona hâlâ Arkadaş dönümü yanlış anlaşılma-
sından dolayı kızgın olabilir ama arkadaşlıklarından hayatta caymazdı. Neyse, doğum günü hediyesi her şeyi düzeltecek-
ti zaten. Bu yüzden, Mona hiçbir şey kaçırmamak için elini çabuk tutsa iyi ederdi.

Hanna, beklerken BlackBerry'siyle oyalanıyordu. Tele-
fonu, gelen mesajların otomatik olarak değil, elle silinme-
sine ayarlamıştı, bu yüzden Alison'la olan eski mesajlaş-
maları hâlâ telefonunda mevcuttu. Genelde, Hanna onları
tekrar okumaktan hoşlanmazdı—bu çok üzücüydü—ama bu-
gün, her nedense canı onları okumak istedi. Haziran'ın ilk
gününden bir tane buldu, Alison'un kayboluşunun birkaç
gün öncesi.

Sağlık finaline çalışıyorum, yazmıştı Alison. Üzerimde
gergin bir gerginlik ve heyecan var.

Niye? demişti Hanna.

Alison: Bilmem. Belki aşığımdır. Ha ha.

Hanna: Aşık mısın? Kime?

Alison: Şaka yapıyorum. Kahretsin, Spencer kapımda.
Çim hokeyi antrenmanı yapmayı istiyor... YİNE.

Hayır de, diye cevaplamıştı Hanna. Kimi seviyorsun?

Spencer'a hayır diyemezsin, demişti Alison. Canını fi-

lan yakar.

Hanna, BlackBerry'sinin parlak ekranına bakakaldı. O
zamanlar, muhtemelen buna gülmüştü. Fakat şimdi, Hanna
eski mesajlara yeni bir gözle bakıyordu. A'nın, Hanna'ya,
bir arkadaşının ondan bir şeyler sakladığını söylediği not
onu korkutmuştu şimdi. Spencer bir şey saklıyor olabilir
mıydı?

Aniden, Hanna uzun zamandır aklına gelmeyen bir anı-
yı hatırladı: Alison kaybolmadan birkaç gün önce, beşi bir-
den, okul gezisine katılıp *Romeo ve Juliet*'i izlemek için
People's Light Playhouse'a gitmişlerdi. Bu geziyi yedinci
sınıflardan pek seçen olmamıştı—geziye katılanların geri ka-
lanı lise öğrencileriydi. Rosewood Day'in lise son sınıfının
tamamı resmen oradaydı—Alison'un ağabeyi Jason, Spencer'in
ablası Melissa, Ian Thomas, Alison'un çim hokeyi arkadaşı
Katy Houghton ve Kahn kardeşlerden biri olan Preston Kahn.
Oyun bittiğinde Aria ve Emily lavaboya gittiler, Hanna ve
Alison'sa taş duvara oturup öğle yemeklerini yemeye başla-
dılar ve Spencer da öğrencilerinin arasında oturan İngilizce
öğretmeni Bayan Delancey'le konuşmak için fırlamıştı.

"Sırf büyük çocuklara yakın olmak için gitti oraya," de-
di Alison, Spencer'a bakarak.

"İstersen biz de gidelim," dedi Hanna.

Alison hayır dedi. "Spencer'a kızgınum," diye ekledi.

"Neden?" diye sordu Hanna.

Alison iç çekti. "Uzun, sıkıcı bir hikâye."

Hanna üstüne gitmedi—Alison ve Spencer sık sık sebep-
siz yere birbirlerine sinirlenirlerdi. Tybalt karakterini oynay-
an aktörün, ölüm sahnesi boyunca nasıl da onun gözlerinin

içine baktığını tekrar düşünmeye başladı. Tybalt Hanna'nın tatlı olduğunu mu düşünmüştü... yoksa şişman mı? Ya da ona hiç bakmıyordu—belki de sadece gözleri açık ölmüş gibi rol yapıyordu. Tekrar ona baktığındaysa, Alison'un ağladığını gördü.

"Alison," diye fısıldadı Hanna. Daha önce Alison'un ağladığını hiç görmemişti. "Neyin var?"

Yaşlar, sessizce Alison'un yanaklarından iniyordu. Onları silmeye bile tenezzül etmiyordu. Spencer ve Bayan Delancey'e doğru baktı. "Unut gitsin."

“Kahretsin! Şuna bakın!” Mason Byers bağırdı, Hanna’nın aklını yedinci sınıf anılarından uzaklaştırarak. Gökyüzünde, bir uçak bulutları yırtıp geçmişti. Rosewood Day’in üzerinden geçti, döndü ve bir daha aynı geçişi yaptı. Hanna oturduğu yerde hop oturup hop kalkıyordu. Mona ne cehennemdeydi?

"Bu eski bir Curtiss mi?" diye sordu James Freed.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Ridley Mayfield. "Sanırım bu bir Travel Air D4D."

"Ha, evet," dedi James sanki biliyormuş gibi.

Hanna'nın kalbi heyecanla atıyordu. Uçak, arkasında beyaz bir duman bırakarak, havada M harfini oluşturacak uzun ve keskin birkaç dönüş yaptı. "Bir şey yazıyor!" diye bağırdı kapının yanında duran bir kız.

Uçak O'ya geçti, ardından N ve A. Hanna, heyecandan resmen patlayacaktı. Bu *tüm zamanların* en iyi nedime he-diyesiydi.

Mason, havada bir inip bir çıkan uçağa gözlerini kısarak baktı. "Monayla..." diye okudu.

Tam bu sırada, Mona, Hanna'nın hemen yanındaki sandalyeye, kömür grisi Louis Vuitton çantasını masanın üstüne atarak oturdu. "Selam, Han" dedi, Fresh Fields kutusunu açıp, ambalajını tahta çubuktan sıyrarak. "Naomi ve Riley" - in bana nasıl bir sürpriz yaptıklarına inanamayacaksın. Aldığım en güzel hediye."

"Bırak sen onu," dedi hemen Hanna. "Ben sana daha güzel bir şey hazırladım."

Hanna gökyüzünü işaret etmeyi denedi ama Mona'nın aklı başında değildi. "Lexi'yi ayarlamışlar," dedi yangından mal kaçırmışçasına. "Lexi! Benim için! Partimde! İnanabiliyor musun?"

Hanna, kaşığına yavaşça yoğurt kabına bıraktı. Lexi, Philadelphia'lı bir hip-hop şarkıcısıydı. Büyük bir plak şirketiyle anlaşmıştı ve bir megayıldız olacaktı. Naomi ve Riley bunu nasıl becermişlerdi? "Her neyse," dedi çabucak ve eylemle Mona'nın çenesini bulutlara doğru çevirdi. "Bak, asıl ben sana ne hazırladım."

Mona gözlerini kısarak göğe baktı. Uçak, harfleri bitirmişti ve etraflarında uçuyordu. Hanna, bütün yazıyı okuduğunda gözleri büyüdü.

"Monayla..." Mona'nın çenesi düşüvermişti. "...fartı-
ye hazır olun?"

"Monayla fartiye hazır olun!" diye bağırdı Mason. Etrafta yazıyı gören herkes bağırarak bunu tekrar ediyordu.

Mona, Hanna'ya baktı. Hanna yemyeşil olmuştu. "Hanna bu ne ya?"

"Hayır, yanlış oldu!" diye ciyakladı Hanna. "'Monayla partiye hazır olun!' yazması gerekiyordu P-A-R-T-İ! Harfi

yanlış yazmış!"

İnsanlar dalga geçmeye devam ettiler. "Rezalet!" diye bağırdı bir kız. "Bunu neden yazsın ki?"

"Bu korkunç!" diye bağırdı Mona. Paparazziden kaçan ünlüler gibi, okul çekedini yukarı çekip başını örttü.

"Şimdi arayıp şikâyet ediyorum," diyerek titreyen elleriyle BlackBerry'sini çıkarıp, anlaştığı şirketin numarasını aramaya koyuldu. Bu olamazdı. Şirkete, yazacakları cümleyi faks çekerken olabildiğince temiz ve düzgün bir el yazısı kullanmıştı. "Çok üzgünüm, Mon. Bu nasıl oldu anlayamadım."

Mona'nın yüzü, çekedinin gölgesiyle kararmıştı. "Üzgünsün, öyle mi?" dedi alçak sesle. "Eminim öylesindir." Çekedini tekrar omuzlarına indirdi ve Celine marka rafıya topuklularının onu götürebildiği kadar uzağa gitmek için hışımına Hanna'nın yanından kalktı.

"Mona!" Hanna arkasından koştu. Mona'nın koluna dokundu ve Mona aniden durup döndü. "Bu bir hataydı! Sana böyle bir şeyi asla yapmam ben!"

Mona bir adım yaklaştı. Hanna, onun lavanta kokulu Fransız çamaşır sabununu koklayabiliyordu. "Arkadaş dönümünü ekmen bir şeydi, ama partimi mahvetmeyi deneyeceğin hiç aklıma gelmezdi," diye, herkesin duyabileceği bir sesle gürledi. "Ha, böyle mi oynamak istiyorsun? İyi. Gelme o zaman. Artık resmen davetli değilsin."

Mona, kafeterya kapılarını iterek ve geyik görünümlü, birinci sınıftan iki çocuğu da iki yandaki beton saksılara doğru iterek oradan ayrıldı. "Mona, bekle!" diye bağırdı Hanna cıltız bir sesle.

"Cehenneme git," diye seslendi Mona başını çevirip.

Hanna, bütün vücudu titrer bir halde, birkaç adım geri attı. Bahçedekilere dönüp baktığında, hepsi ona bakıyordu. "Hay aksi," diye fısıldadı Desdemona Lee, softbol oynadığı arkadaşlarına. Yosun kaplı süs çeşmelerin arkasından bir grup erkek, "miyav," diye sesler çıkardı. "Rezil," diye mırıldandı kim olduğu belli olmayan biri.

Kafeterya'nın hafifçe burnuna gelen bol soslu pizzasının kokusu, onu aşırı derecede mide bulantısı olup da hâlâ deli gibi aç olduğu günleri hatırlattı. Acil durumlar için çantasının yan cebinde taşıdığı kaşar peynirli Cheeze-Its'lere uzandı. Birini çiğnemedi ötekini ağzına atmaya başladı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında, harflerin kaybolmuş olduğunu gördü.

Havada kalan tek harf, uçağın en son yazdığıydı: ince ve hafif açılı bir A.

16

BİRİLERİ TUĞLA OCAĞINDA OPUŞUYORMUŞ...

Aynı Çarşamba günü öğlen arasında, Emily güzel sanatların koridorunu kat ediyordu. "Heeeyyy, Emily," diye seslendi, Rosewood Day'in yıldız tenisçisi Cody Wallis.

"Selam?" Emily dönüp baktı. Etrafta başka kimse yoktu-Cody gerçekten de *ona* selam vermiş olabilir miydi?

"Güzel görünüyorsun, Emily Fields," diye mırıldandı, kürek takımının inanılmaz derecede seksi kaptanı John Dexter. Emily bir merhaba bile diyememişti-John'un onunla en son konuşması beşinci sınıfta, bir beden dersinde olmuştu. Yakar top oynarken, topu Emily'nin göğsüne nişanlamıştı.

Daha sonra, gülerek yanına gelip, "Kusura bakma, memene vurdum." demişti.

Bu kadar çok insanın-özellikle erkeklerin-ona gülümseydiğine, el salladığına ve selam verdiğine şahit olmamıştı. Bu sabah, okula klasik bir Kızılderili motosikletiyle gelen ve genelde herkesle konuşamayacak kadar havalı ve sürekli düşüncelerle dolmuş gibi dalgın bir son sınıf öğrencisi olan Jared Coffey, ona hazır yiyecek otomatından bir yabancımersinli kek ısmarlamakta ısrar etmişti. Ve bu sabah, Emily ilk dersin bitiminde teneffüse çıktığında bir grup birinci sınıf çocukları onu takip etmişti. Birisi, Nokia telefonuyla onun videosunu çekmişti-muhtemelen şimdiye kadar YouTube'a düşmüştür. Dün karşılaşmada, A'nın dağıttığı fotoğraflar yüzünden insanların onunla alay edeceklerini tahmin edip kendini hazırlayarak kula gelmişti ama bu biraz... beklenmedik bir durumdu.

Çömlekçilik sınıfından bir elin uzanıp ona gelmesini işaret ettiğinde Emily korkmuş ve çok ince ve alçak sesle istemsiz bir çılgılık atmıştı. Ardından, kapı aralığından Maya'nın suratı belirdi. "Şşt. Em!"

Emily, koridor trafiğinden sıyrıldı. "Maya. Selam."

Maya gözlerini kırpı. "Gel benimle."

"Şimdi olmaz." Emily büyük Nike saatini kontrol etti. Becka'yla-Küçük Bayan Ağaç Tepeleri-olan öğlen randevusuna gecikmişti. "Okuldan sonra olur mu?"

"Yok, bu sadece iki dakikanı alır!" Emily sınıfa geri dahlip, labirent gibi sıraların içinden geçerek tuğla ocağı denilen bölüme doğru ilerledi. Emily'yi şaşırtan bir şekilde, ocağın büyük ve ağır kapısını açtı ve içeri girdi. Maya, tekrar

başını kapı kirişinden dışarı çıkardı. "Geliyor musun?"

Emily omuzlarını silktilti. Ocağın içinde her şey muntazam, ahşap ve ılıktı-sauna gibi. Öğrencilerin yaptıkları düzinelerce çömlek, öylece sıralarda duruyordu. Seramik hocası onları daha ateşe vermemişti, bu yüzden hepsi tuğla kırmızısı ve ıslak görünümlüydü.

"Burası ne kadar muntazam," diye sesli düşündü Emily. İşlenmemiş kildeki ıslak, taze toprak kokusunu hep sevmişti. Rafların birinde, Maya'nın iki ders önce yaptığı bir çömlek duruyordu. İyi bir iş çıkardığını düşünüyordu fakat şimdi baktığında bir yanının eğik olduğunu fark etmişti.

Aniden, Emily, Maya'nın ellerinin sırtından omuzlarından doğru gittiğini hissetti. Maya, Emily'yi tutup kendine doğru çevirdi, burunları birbirine değmişti. Maya'nın nefesi, her zaman olduğu gibi, muzlu sakız kokuyordu. "Bu bence okuldaki en seksi oda, sence de değil mi?"

"Maya," diye uyardı Emily. Durmaları gerekiyordu fakat... Maya'nın dokunuşu çok hoşuna gidiyordu.

"Kimse görmeyecek," dedi Maya. Ellerini, Emily'nin, klordan zarar görmüş, kuru saçlarına götürdü. "Hem ayrıca, herkes artık bizi biliyor."

"Dün olanlardan dolayı rahatsız değil misin?" diye sordu Emily, Maya'nın ellerini iterek. "Taciz edilmiş gibi hissetmiyor musun?"

Maya bir an durup düşündü. "Pek sayılmaz. Hem görüdüğüm kadarıyla, kimsenin umurunda değil."

"Garip olan da bu," diye ona katıldı Emily. "Herkes bugün çok kaba olacak sanmıştım-alay filan edecekler sandım. Ama onun yerine... birden çılgın derecede popüler oldum."

Alison kaybolduğunda bile insanlardan bu kadar ilgi görmemiştim.”

Maya gülümseyip Emily’nin çenesine dokundu. “Gördün mü? O kadar da kötü olmayacağını söylemiştim. İyi bir fikir değil miydi?”

Emily geri çekildi. Ocağın soluk ışığında, Maya’nın suratı cadımsı bir yeşile bürünmüştü. Dün, Maya’yı tribünlerde görmüştü... fakat fotoğraflar ortaya çıktıktan sonra Maya’yı hiçbir yerde bulamamıştı. Maya, ilişkilerinin daha açık olmasını istemişti. Mide bulandıran bir his onu etkisi altına aldı. “*İyi fikir* derken ne kast ediyorsun?”

Maya omuzlarını silkti. “Diyorum ki, herkim bunu yaparsa, bazı şeyleri bizim için çok kolaylaştırmış oldu.”

“A-ama böylesi daha kolay değil,” diye kekeleydi Emily, nerede olması gerektiğini hatırlayarak. “Ailem fotoğraf yüzünden çok öfkeli. Homoseksüel olmadığımı onlara kanıtlamam için bir rehberlik programına gitmek zorundayım. Ve başaramazsam, Helene halam ve Allen amcamla birlikte yaşamam için beni Iowa’ya gönderecekler. *Temelli*.”

Maya kaşlarını çatı. “Ailene neden gerçeği söylemedin? Bu sensin ve bu senin değiştirebileceğin bir şey değil, Iowa’da bile.” Emily omuz silkti. “Geçen sene onlara biseksüel olduğumu söyledim. *Ondan bile* ilkte hiç hoşlanmadılar ama sonradan alıştılar.”

Emily, ayaklarını ocağın düz, beton zemininde ileri geri oynattı. “Senin ailen değişik.”

“Belki.” Maya bir adım geri attı. “Ama beni dinle. Kendime ve etrafımdakilere nihayet dürüst olmaya başladığım zamandan, yani geçen yıldan beri çok iyi hissediyorum.”

Emily’nin gözleri içgüdüsel olarak Maya’nın alnındaki yılan ısırgına benzeyen yaraya kaydı. Maya, önceleri kendini keserdi—dediğine göre bu, kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Kim olduğu konusunda dürüst olmak bunu değiştirmiş miydi?

Emily gözlerini kapadı ve annesinin öfkeli suratını hayal etti. Bir de Iowa’da yaşamak için uçağa binişini düşündü. Bir daha asla kendi yatağında uyuyamayacak olmayı ve ailesinin ondan sonsuza dek nefret edeceğini düşündü. Boğazı düğümlenmişti.

“Dediklerini yapmak zorundayım.” Emily’nin gözü, birinin ocak rafına yapıştırdığı bir sakıca takıldı. “Gitmeliyim.” Ocağın kapısını açtı ve sınıfa geri döndü.

Maya onu takip etti. “Bekle!” Emily’nin kolunu yakaladı ve Emily döndü. Maya’nın gözleri, yüzünde dolaştı. “Ne diyorsun? Benden ayrılıyor musun yani?”

Emily gözlerini sınıfın başka bir köşesine kaçırdı. Çömlekçilik öğretmenin masasının üstünde ÇANAK ÇÖMLEK YAPMAYI SEVİYORUM! yazan bir yapışkan vardı. “Rosewood benim evim, Maya. Burada kalmak istiyorum. Üzgünüm.”

Emily, cila varilleri ve çömlekçi tekerleri arasında yılan gibi kıvrılarak uzaklaştı. “Em!” Maya arkasından bağırdı. Fakat Emily arkasına bakmadı.

Çok büyük bir hata yaptığını hissederek, çömlekçilik sınıfının yanında, bahçeye açılan çıkış kapısından kendini dışarı attı. Alan bomboştu—herkes öğlen yemeğindeydi—ama bir anlık da olsa, Emily Rosewood Day çan kulesinin tepesinde bir silüet gördü. Silüetin sanki uzun sarı saçları vardı

ve bir dürbünle ona bakıyordu. Neredeyse Alison'a benziyordu.

Gözlerini kırptıktan sonra gördüğü tek şey kulenin yıpranmış, bronz çanıydı. Gözleri, onu yanıltmış olmalıydı. Eğri büğrü bir ağaç görmüştü muhtemelen.

Ya da... öyle bir şey değil miydi?

Emily, Lorence şapeline giden küçük taş yolda yürümeye başladı. Gerçi orası şapelden çok, Emily'nin dördüncü sınıfta King James Alishveriş Merkezi'nin yılbaşı yarışması için yaptığı aşırı süslü maket eve benziyordu. Binanın taraflı dış cephesi tarçın renkliydi, duvardaki yontma süsler, tırbazan direkleri ve çatıdaki yan duvarlarsa kremi beyaz bir renkteydi. Çiçekler, pencere pervazlarını süslemişti. İçeride, bir kız, kilisenin boş tarafına dönük bir halde sıralardan birine oturmuştu.

"Kusura bakma, geciktim," dedi Emily huysuzca ve sıraya oturdu. Atların önünde İsa'nın Doğuşu'nu gösteren bir set kurulmayı bekler halde duruyordu. Emily başını sağa salladı. Daha Kasım ayı bile olmamıştı.

"Önemli değil." Kız elini uzattı. "Rebecca Johnson. Becka'yı kullanıyorum."

"Emily."

Becka, uzun, dantelli bir tunik, dar kot pantolon ve mütevazı pembe bir topuksuz giyiyordu. Narin, çiçek şekilli küpeleri kulağında parıldıyordu ve dantel köşeli bir baş bağı saçlarını arkada tutuyordu. Emily, Ağaç Tepeleri programını tamamladıktan sonra Becka kadar hanım hanımcık görünecek miydi diye merak etti.

Birkaç saniye geçti. Becka çantasından dudak parlattıcısını çıkarıp sürdü. "Ağaç Tepeleri hakkında bilmek istediğin bir şey var mı?"

Pek değil, diye cevaplamak istedi Emily. Maya muhtemelen haklıydı—Emily, utanmayı ve inkâr etmeyi bırakana kadar asla kendini iyi hissetmeyecekti. Aslında... Becka'yı süzdü. *O da iyi görünüyordu.*

Emily kutu Coca Cola'sını açtı. "Kızlardan *hoşlanıyor* denmek?" Buna pek de inanmamıştı.

Becka şaşırılmış gibiydi. "B-ben... artık değil."

"Yani, hoşlandığın zamanlar... nasıl emin oldun?" diye sordu Emily, aslında bir çok sorusunun olduğunu fark ederek.

Becka, sandviçinden ufacak bir ısırık aldı. Onunla ilgili her şey minik ve oyuncak bebeğimsiydi, elleri dâhil. "Değişti, sanırım. Daha iyi gibi."

"Aynen!" Emily resmen bağırılmıştı. "Daha küçükken erkek arkadaşlarım olmuştu... ama kızlar hakkında her zaman daha değişik şeyler hissettim. Barbie'lerimin bile tatlı olduğunu düşünüyordum."

Becka, ağzını kâğıt bir peçeteye nazikçe sildi. "Barbie hiç benim tipim değildi."

Emily gülümsedi, aklına başka bir soru daha gelmişti. "Sence biz neden kızlardan hoşlanıyoruz? Çünkü bir yerde, bunun genetik olduğunu okudum ama buna göre benim bir kızım olsa, mesela, o da mı Barbie'lerini beğenecek?" Devam etmeden önce bir an düşündü. Etrafta kimse yoktu ve bir süredir aklında olan şeyleri sormak iyi gelmişti. Bu görüşmenin de amacı bu değil miydi? "Ama mesela, annem

dünyanın en heteroseksüel kadını gibidir," diye devam etti Emily, biraz delirmiş gibi görünerek. "Belki de bir nesil atlıyordur?"

Emily, Becka'nın ona şok olmuş bir yüz ifadesiyle baktığını görerek durdu. "Sanmıyorum," dedi rahatsız bir biçimde.

"Özür dilerim," dedi Emily. "Biraz saçmaladım. Sadece... çok meraklı ve gerginim." *Ve acı çekiyorum*, diye eklemek istedi, Emily'nin ona ilişkilerinin bittiğini söylediğinde Maya'nın asılan suratı aklına gelince.

"Önemli değil," dedi Becka sessizce.

"Ağaç Tepeleri'ne girmeden önce kız arkadaşın var mıydı?" diye sordu Emily, bu sefer daha sakince.

Becka, başparmağını yiyordu. "Wendy," diye cevap verdi, neredeyse duyulmayan bir ses tonuyla. "King James Alışveriş merkezi'ndeki body Shop'ta beraber çalışıyorduk."

"Sen ve Wendy hiç... oynaşıyor muydunuz?" Emily ağzına bir patates kızartması attı.

Becka, şüphelenmiş bir halde, sanki Aziz Yusuf, Meriem Ana ve üç bilge adam onlara kulak kabartıyorlarmış gibi arkadaki sette duran karton figürlere doğru baktı. "Belki," diye fısıldadı.

"Nasıl hissediyordun?"

Becka'nın şakağındaki minik bir damar attı. "Yaptığım yanlışmış gibi hissettim. Homoseksüel olmak... bunu değiştirmek kolay değil, ama bence yapılabilir. Ağaç Tepeleri programı benim neden Wendy'yle beraber olduğumu anlamama yardımcı oldu. Üç tane ağabeyim vardı, onlarla büyüdüm. Rehberim de bana erkek merkezli bir ortamda büyü-

düğüm için bunun olduğunu söyledi."

Bu, Emily'nin duyduğu en aptalca şeydi. "Benim bir erkek kardeşim var ama iki ablam da var. Ben erkek merkezli bir ortamda yetişmedim. O zaman benim neyim var?"

"E o zaman, senin probleminin kökü başka olabilir." Becka omuz silkti. "Rehberler, sana onu bulmanda yardımcı olacaktır. Birçok duygu ve anılarını serbest bırakmanı sağlayacaklar. Amaç yeni duygular ve anılar edinmek."

Emily kaşlarını çatı. "Sana bazı şeyleri *unutturuyorlar* mı?"

"Öyle değil. Onları sen serbest bırakıyorsun."

Becka, her ne kadar örtbas etmeye çalışsa da, Ağaç Tepeleri korkunç görünüyordu. Emily, Maya'yı bırakmak istemiyordu. Alison'u da bırakmak istemiyordu aslına bakılırsa.

Birden, Becka uzanıp Emily'nin elini tuttu. Bu şaşırtıcıydı. "Sana bütün bunların şu anda pek de mantıklı gelmediğini biliyorum ama ben Ağaç Tepeleri'nde çok önemli bir şey öğrendim," dedi Becka. "Hayat zor. Yanlış olan bu hislerimizle yaşamaya devam edersek, hayat olduğundan daha çok yokuş yukarı yapılan bir savaşa benzeyecek. Bazı şeyler yeterince zor zaten, biliyorsun. Neden daha kötüsü olsun ki?"

Emily, dudağının titrediğini hissetti. Tüm lezbiyenlerin hayatları yokuş yukarı yapılan bir savaşa mı benziyordu? İki kasaba ötedeki triatlon dükkânı işleten o kadınlar neydi peki? Emily oradan New Balance'larını almıştı, çok mutlu görünüyorlardı. Ya Maya'ya ne demeli? Eskiden kendini keşsetmiş, şimdi daha iyi hissediyor.

"Peki, Wendy senin şimdi Ağaç Tepelerinde olman hak-

kında ne düşünüyor?" diye sordu Emily.

Becka, arkadaşları vitraya gözünü dikti. "Sanırım beni anlıyor."

"Hâlâ takılıyor musunuz?"

Becka omuz silkti. "Pek sayılmaz. Ama hâlâ arkadaşız, sanırım."

Emily, dilini dişleri üzerinde gezdirdi. "Belki bir gün beraber takılabiliriz." Arkadaş olan iki *eski homoseksüel* görmek iyi olurdu. Belki o ve Maya da arkadaş olabilirlerdi.

Becka, şaşırması gibi dikildi. "Tamam. Cumartesi akşamı uygun mu?"

"Bana uyar," diye cevapladı Emily.

Öğlen yemeklerini bitirdiler ve Becka ona veda etti. Emily, diğer Rosewood Day öğrencilerine katılarak, dersine yetişmek için yokuştan aşağıya inmeye başladı. Beyni, bilgiler ve duygularla doluydu. Lezbiyen triatletler mutlu ve Maya da eskisine kıyasla daha iyi olabiliyordu ama Becka'nın söylediklerinde de bir haklılık payı var olabiliyordu. Üniversitede nasıl olurdu ya da oradan sonra iş hayatında nelerle karşılaşabiliyordu? Cinsel tercihini insanlara tekrar tekrar açıklaması gerekecekti. Bazı insanlar onu kabul etmeyecekti.

Dünya kadar, Emily'nin lezbiyen olduğunu sadece Maya, eski erkek arkadaşı Ben ve Alison biliyordu. Üçünden ikisi bunu pek de sıcak karşılamamıştı.

Belki de haklılardı.

17

ÇÜNKÜ TÜM BERBAT İLİŞKİ ANLARI MEZARLIKLARDA YAŞANIR

Çarşamba okul sonrası, Aria, Sean'ın Gary Fisher dağ bisikletiyle Batı Rosewood'un dağlık toprak yollarında, onun önünde kolayca yol almasını seyrediyordu. "Yetiş!" diye laf atıyordu.

"Demesi kolay!" diye cevap verdi Aria, annesinin üniversiteden kalma, eski ve yıpranmış, on vitesli Peugeot'sunun pedallarını hiddetle çevirmeye çalışırken. Bu bisikleti Seanlar'a taşınırken yanında getirmişti. "Ben her sabah on kilometre koşuyorum!"

Sean, beraber vakit geçirebilmek için, futbol antren-

manını ekerek Aria'ya sürpriz yapmıştı. Bu çok önemli bir şeydi-onunla aynı evde geçirdiği yirmi dört saatte öğrendiği bir şey vardı, o da Sean'ın bir futbol fanatığı olduğuydu. Benzer şekilde, Aria'nın kardeşi Mike'in lakros hastası olduğu gibi. Sean, her sabah on kilometre koşar, egzersiz yapar ve okula gitme saati gelene kadar da, Ackardlar'ın evinin bahçesinde kurulu boş kaleye şutlar çekerdi.

Aria, zar zor da olsa tepeye tırmanmış ve önlerinde güzel bir manzaranın serildiğini gördüğüne sevinmişti. Çok güzel bir gündü, bu yüzden de Batı Rosewood'ta bir bisiklet gezintisi yapmaya karar vermişlerdi. Başboş duran çiftlikler ve kilometrelerce ıssız ormanlar içinden geçmişlerdi.

Tepenin eteğine geldiklerinde, süslü bir girişi olan işlenmiş demirli bir çitten geçtiler. Aria frene bastı. "Dur biraz. Bu yeri tamamen unutmuşum."

Eskiden mezar taşı okşamak için gittiği, Rosewood'un en eski ve en korkutucu mezarlığı olan Aziz Basil mezarlığı önünde durmuştu. Dönümlerce irili ufaklı tepeler, güzelce çıkmış çimenleri vardı ve bazı mezar taşları 1700lere kadar gidiyordu. Aria, Sean'la beraber olmadan önce, ölüm, Tim Burton, Halloween ve Nine Inch Nails'le alakalı her şeyi kucakladığı bir gotik dönem geçirmişti. Mezarlığın yapraklı meşe ağaçları, ona, surat asarak aylıklık etmek için mükemmel bir barınak olmuştu.

Sean yanında durdu. Aria ona döndü. "Biraz içeri girebilir miyiz?"

Sean endişelenmiş görünüyor. "Emin misin?"

"Eskiden buraya gelmeyi çok severdim."

"Pekâlâ." Sean, kendisinin ve Aria'nın bisikletini demi-

re kilitleyip Aria'nın ardından mezarlığa girdi. Aria, birkaç sene önce ezberlediği isimleri okumaya başladı. EDITH JOHNSON, 1807-1856, AGNES BEBEK, 1820-1821. SARA WHITTIER, ve üzerinde yazar Milton'un meşhur sözü: ÖLÜM, SONZUKLUK SARAYINI AÇAN ALTIN BİR ANAHTARDIR. Aria, tepenin başında da Puff isimli bir köpeğin, Rover isimli bir kedinin ve Lily isimli bir muhabbet kuşunun da mezarları olduğunu biliyordu.

"Mezarları çok severim," dedi Aria, üzerinde bir melek heykeli olan, büyük bir mezar taşının yanından geçerken. "Bana 'The Tell-Tale Heart'ı hatırlatıyorlar."

"Neyi?"

Aria kaşını kaldırdı. "Of, hadi ama. O kısa hikâyeyi okumuştundur. Edgar Allen Poe? Evin zemininde gömülü adam? Anlatan hâlâ kalp atışları duyuyordu hani?"

"Hayır."

Aria, ellerini beline koyarak donakaldı. Sean bunu nasıl okumamış olabilirdi? "Geri döndüğümüzde Poe kitabımı bulup sana vereceğim ve okuyacaksın."

"Tamam," diyerek kabul etti Sean. Ardından konuyu değiştirdi. "Dün gece iyi uyudun mu?"

"Çok güzel uyudum." Beyaz bir yalan. Paris otelindeki ne benzeyen odası güzeldi fakat Aria uyumakta güçlük çekmişti. Seanlar'ın evi... fazla mükemmeldi. Yorgan fazla kabarıktı, yatak fazla çarşaflydı ve oda fazla sessizdi. Çok da temiz ve güzel kokuluydu.

Fakat bunun ötesinde, dışarıdaki seslerden, muhtemel bir sapıktan ve A'nın, Alison'un katili düşündüğünden daha yakında diyen notundan dolayı çok endişeliydi. Aria, saatler-

ce yatağında dönüp durmuştu ve en ufak bir tıkırtı duyduğunda yatağından fırlayıp, o sapığı-ya da Alison'un katilini-ayakucunda görmekten kokuyordu.

"Üvey annen, bu sabah bana çok kuralcılık tasladı," dedi Aria, bir çiçekli Japon kirazı ağacının etrafında dönerken. "Yatağımı yapmayı unuttum. Beni yukarı geri yollayıp yatağımı yaptırdı," diye homurdandı. "Annem bunu bana milyarlarca yıldır yapmadı."

Dönüp baktığındaysa, Sean onunla beraber gülmüyordu. "Üvey annem evi tertemiz tutmak için çok çalışıyor. Rosewood Tarihi Ev turu neredeyse her gün uğruyor."

Aria kabarmıştı. Rosewood Tarih Cemiyeti'nin onların evini-bir Frank Lloyd Wright öğrencisi tasarladığı için-tur listesine koymayı düşündüğünü söylemek istedi. Bunu yapmak yerine, bir iç çekti. "Özür dilerim. Ben sadece... ona sizde kalacağım diye mesaj çektiğimden beri aramadı bile. Kendimi çok... terk edilmiş hissediyorum."

Sean, onun kolunu okşadı. "Biliyorum, biliyorum."

Aria dilini, yirmilik dişlerinin olduğu yerde gezdirdi. "İşte, durum da bu," dedi yavaşça. "Bilmiyorsun." Sean'ın ailesi mükemmeldi. Babası Bay Ackard, onlara bu sabah Belçika usulü gofre yapmıştı. Annesi Bayan Ackard'sa herkesin öğle yemeğini paketlemişti-Aria'nınki dâhil. Bir Airedale cinsi olan köpekleri bile terbiyeliydi.

"O zaman anlat bana," dedi Sean.

Aria iç çekti. "O kadar kolay değil."

Dallı budaklı, yamuk bir ağacın yanından geçtiler. Aria birden yere baktı... ve durdu. Ayaklarının ucunda yeni bir mezar vardı. Mezarıcı daha tabut için mezarı kazmamıştı ama

kazılacak yer bir bantla çevrelenmişti. Fakat mezar taşı yerleştirilmişti. Açıkça, ALISON LAUREN DILAURENTIS yazıyordu.

Aria yutkundu. Yetkililer hâlâ bir zehirlenme ya da travma izi bulunabileceği ihtimali yüzünden cesedi inceliyorlardı ve bu yüzden ailesi onu henüz gömememişti. Aria, onu buraya gömeceklerini bilmiyordu.

Çaresizce Sean'a baktı. Yüzü solgunlaşmıştı. "Bildiyini sanıyordum."

"Hiç fikrim yoktu," diye cevap verdi.

Taşa, Alison'un isminden başka hiçbir şey yazmıyordu. Ne hayırlı evlat, ne muhteşem çim hokeyi oyuncusu, ya da Rosewood'un en güzel kızı. Öldüğü gün ya da ay bile yazmıyordu. Bu, muhtemelen tam olarak kesinleşmediği içindi.

Aria'ya bir titreme geldi. "Sence bir şeyler söylemeli miyim?"

Sean pembe dudaklarını büzmüştü. "Annemin mezarını ziyaret ettiğimde, ben bazen konuşurum."

"Ne gibi?"

"Neler olup bittiğini anlatırım." Başını çevirip Aria'ya baktı ve utangaçlığından kızardı. "Foxy'den sonra gitmiştim. Ona senden bahsetmiştim."

Aria da, bunu duyunca kızardı. Mezar taşına baktı fakat sıkılgan hissediyordu. *Öldüğüne inanamıyorum*, dedi Aria içinden, sesli konuşamadı. *Burada durmuş mezarına bakıyorum ve bütün bunlar hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyor. Ne olduğunu bilmememizden nefret ediyorum. Katil hâlâ buralarda mı? A gerçeği mi söylüyor?*

Eveeeeet, Aria garipten bir ses geldiğine emindi. Bu

Alison'un sesine benziyordu.

A'nın notunu düşündü. Birisi Alison'da olan bir şeyi istemişti ve onu bu yüzden öldürmüştü. Neydi bu? Herkes Alison'dan bir şey isterdi—en iyi arkadaşları bile. Hanna, Alison'un kişiliğini isterdi ve o öldükten sonra, görüldüğü üzere, bunu edinmişti. Emily, Alison'u herkesten çok sevmiştir—ona eskiden "Katil" derlerdi, Alison'un pitbullu manasında. Aria da Alison'un flörtçü yanını isterdi, güzelliğini ve karizmasını. Spencer'sa onu hep kıskanırdı.

Aria, Alison'un işaretlenmiş mezar alanına baktı ve yavaşça kafasında oluşan soruyu sordu: *Siz ikiniz tam olarak neyin kavgasını ediyordunuz?*

"Bu işe yaramıyor," diye fısıldadı Aria bir süre sonra. "Haydi gidelim."

Alison'un müstakbel mezarına son bir kez baktı. Döndüğünde eli Sean'ınkiyle birleşti. Bir süre sessizce yürüdüler, fakat kapıya gelmeden yarı yolda Sean durdu. "Tavşancık," dedi, uzakta görünen bir tavşanı işaret ederek. Aria'nın dudaklarını öptü.

Aria gülümsedi. "Sırf bir tavşan gördün diye öpücük mü kazandım?"

"Evet." Sean, onu oyun oynamışçasına hafifçe itti. "Bir Volkswagen Bug gördüğünde yanındakine yumruk attığın şu oyun gibi. Kendi aramızda oynarken de, öpücükler olabilir—ve tabii tavşanlar. Bu bizim çift oyunumuz olsun."

"Çift oyunu mu?" Aria, Sean'ın şaka yaptığını sanarak kıkırdadı.

Ama Sean'ın yüzündeki ifade ciddi olduğunu gösteriyordu. "Bilirsin işte, bize özel olan, kendi aramızda oynaya-

cağımız bir oyun. Tavşanları kullanmamız da iyi olur çünkü Rosewood'ta *tonlarca* tavşan var."

Aria onunla dalga geçmekten çekindi ama gerçekten—çift oyunu mu? Bu ona, Jennifer Thatcher ve Jennings Silver'in yapabileceği bir şey gibi gelmişti. Jennifer ve Jennings, Aria İzlanda'ya gitmeden önce çıkmaya başlayan, yedinci sınıftan arkadaşlarıydı. Onlara Çifte-J ya da Çift-J denirdi, hatta bazen bireysel olarak bile böyle çağırılırlardı.

Sean'ın, önünde yürüyüşünü izlerken, Aria'nın enseindeki narin tüyler diken diken oldu. Sanki biri onu izliyormuş gibi hissetti. Fakat arkasını döndüğünde gördüğü tek şey, Alison'un mezar taşı üzerine konmuş kocaman, siyah bir kargaydı.

Karga, ona keskin gözlerle, göz kırpmadan baktı ve ardından muazzam kanatlarını açarak ağaçlara doğru gitmek üzere havalandı.

18

BAŞ ÜSTÜNE BİR ŞAMARDAN KİMSEYE ZARAR GELMEZ

Perşembe sabahı, Dr. Evans ofisinin kapısını kapatıp koltuğuna oturdu ve kollarını sakince bağlayarak, karşısında oturan Spencer'a gülümsedi. "Pekâlâ, dün *Sentine*'e bir röportaj verip, fotoğraf çekimi yaptırdığını duydum."

"Doğru," diye cevapladı Spencer.

"Nasıl geçti peki?"

"İyi." Spencer, Starbucks'tan aldığı ekstra büyük boy vanilya lattesinden bir yudum aldı. Röportaj, Spencer'ın bir çuval dolusu endişesine-ve A'nın tehdidine-rağmen iyi geçmişti. Jordana ona kompozisyonu hakkında neredeyse hiç

soru sormamıştı ve Matthew da fotoğraflarının çok zarif olduğunu söylemişti.

"Peki, ablan senin sporlar altında olmanı nasıl karşıladı?" diye sordu Dr. Evans. Spencer kaşını kaldırıncı, Dr. Evans öne doğru eğildi. "Seni kıskanmış olabileceğini hiç düşündün mü?"

Spencer, huzursuz bir şekilde Dr. Evans'ın kapalı olan kapağına baktı. Melissa bekleme odasında oturmaktaydı ve *Travel + Leisure* okuyordu. Yine randevusunu Spencer'dan sonraya ayarlamıştı.

"Merak etme, seni duyamaz," diye garanti verdi Dr. Evans.

Spencer bir iç çekti. "Biraz... gergin görünüyordu," dedi sessizce. "Genelde her şey Melissa'nın etrafında döner. Ebeveynlerim bana bir soru sormuş olsalar bile, Melissa konuyu tekrardan kendisine getirmeye çalışır." İşaret parmağındaki dalgalı, gümüş Tiffany'ye baktı. "Sanırım benden nefret ediyor."

Dr. Evans elindeki kalemiyle not defterine hafifçe vuruyordu. "Senden nefret ettiğini uzun zamandır hissediyorsun değil mi? Bu sana kendini nasıl hissettiriyor peki?"

Spencer omuz silkererek, Dr. Evans'ın orman yeşili, kadife saçaklı kanepede yastıklarından birine sarıldı. "Kızgın, sanırım. Bazen her şeyin böyle olması yüzünden çok sinirlenip ona... vurmak istiyorum. Vurmuyorum, tabi ki ama..."

"Ama yine de vursan iyi hissederdin değil mi?"

Spencer, Dr. Evans'ın ince boyunlu krom lambasına bakarak başını salladı. Bir keresinde, Melissa, Spencer'a iyi bir aktris olmadığını söylediğinde onun suratına bir yumruk

atmaya çok yaklaşmıştı. Onun yerine, annesinin Spode Christmas tabaklarından birini yemek odası duvarına fırlatmıştı. Tabak kırılmış ve duvarda kelebeğe benzer bir iz bırakmıştı.

Dr. Evans not defterinde yeni bir sayfaya geçti. "Ebeveynlerin, ablanın bu kindarlığına ne diyor?"

Spencer omzunu kaldırdı. "Genelde hiçbir şey. Anneme sorsanız muhtemelen aramızın çok iyi olduğunu söyler."

Dr. Evans arkasına yaslanıp uzunca düşündü. Masasındaki su içen kuş oyuncaklarını itekledi ve kuş üzerinde BEN (KALP) ROSEWOOD, PA yazan bir kupadan eşit ölçülerde su yudumlamaya başladı. "Bu erken bir teori olacak ama bana kalırsa, Melissa, senin bir şey başardığını gören ailenin, onun yerine seni daha çok sevmesi ihtimalinden korkuyor."

Spencer doğruldu. "Gerçekten mi?"

"Belki de. Öte yandan, sense ebeveynlerinin seni hiç sevmediğini düşünüyorsun. Hep Melissa. Onunla nasıl yarışacağını bilmiyorsun, tam burada da erkek arkadaşlar devreye giriyor. Fakat bu, kesinlikle Melissa'nın erkek arkadaşlarını arzuladığını anlamına gelmiyor, sadece Melissa'nın canını acıtmak istiyorsun. Doğru mudur?"

Spencer düşünceli bir şekilde başını salladı. "Belki..."

"Siz ikiniz de çok acı içindesiniz," dedi Dr. Evans sessizce ve yüz ifadesini yumuşatarak. "Bu davranış biçimini ne başlattı bilmiyorum—çok önce olmuş bir şey olabilir, şimdi hatırlayamadığın bir şey bile—ama belki ki birbirinize böyle davrandığınız bir örgünün içine düşmüşsünüz. Bu örgü, sen bunun nedenini anlayana kadar, birbirinize nasıl saygılı davranmanız gerektiğini çözene kadar ve nihayetinde sizler de-

gişene kadar devam edecek. Bu örgü, diğer insanlarla olan ilişkilerinizde de kendini gösterebilir-sana Melissa gibi davranan arkadaşlar ve sevgililer seçebilirsin, çünkü bu dinamiğe alışkınsın ve herkesin rolünün ne olduğunu biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Spencer ellerini dizlerine götürerek. Bu ona aşırı derecede psikopatça gelmişti.

"Arkadaşların genelde... herkesin odağında olan kişiler mi? İstedğin her şeye sahip olan ve seni hor gören, senin de kendini hiç iyi hissetmeni sağlamayan kişiler?"

Spencer'in ağzı kurumuştur. O, kesinlikle böyle bir arkadaş tipine alıştı: Alison.

Gözlerini kapadı ve bütün bir hafta aklına gelen o Alison anısını tekrar gördü. Anı, bir kavgayla alakalıydı, bundan emindi. Spencer, her zaman Alison'la olan kavgalarını, güzel günlerinden daha iyi hatırlardı aslında. Rüya mıydı bu?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dr. Evans.

Spencer bir nefes aldı. "Alison'ı."

"Ah." Dr. Evans başını salladı. "Sence Alison, Melissa gibi miydi?"

"Bilmem. Belki."

Dr. Evans, Kleenex kutusundan bir peçete alıp sümkürdü. "Siz kızların haberlerde çıkan videosunu izledim. Sen ve Alison birbirinize kızgınmış gibiydiniz. Gerçekten öyle miydiniz?"

Spencer bu sefer derin bir nefes aldı. "Biraz."

"Neden olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

Biraz düşünürken gözleriyle odayı inceledi. Dr. Evans'ın masasının üstünde, son gelişinde gözüne çarpmayan bir levha vardı. Üzerinde HAYATTAKİ TEK GERÇEK BİLGİ,

HİÇBİR ŞEY BİLMEDİĞİNDİR. -SOKRATES "Alison, kayboluşundan önceki o birkaç hafta çok... değişik hareket etmeye başlamıştı. Sanki bizden nefret ediyormuş gibi. Birbirimize itiraf etmekten korkuyorduk ama sanırım o yaz, bizimle arkadaşlığı kesecek diye düşünüyorduk."

"Bu sana ne hissettirdi? Öfke?"

"Evet. Elbette." Spencer durdu. "Alison'un arkadaşı olmak çok güzeldi ama çok fazla fedakârlık yapmamız gerekiyordu. Beraber birçok şey yaşadık, bazıları pek de iyi şey-er değillerdi. Bu biraz da, 'Biz senin için o kadar şeye katlandık ve sen karşılığında bizi ekliyor musun?' gibiydi."

"Yani sen, sana bir şey borçlu diye hissettin."

"Belki," diye cevap verdi Spencer.

"Ama kendini suçlu da hissediyorsun, değil mi?" dedi Dr. Evans.

Spencer omuzlarını düşürdü. "Suçlu mu? Neden?"

"Alison öldüğü için. Ona, bir bakıma dargındım diye. O sana zarar veriyor diye, belki de ona kötü bir şey olmasını istedin."

"Bilmiyorum," dedi Spencer sessizce.

"Ve dileğin yerine geldi. Şimdiyse Alison'ın kayboluşu senin hatanmış gibi hissediyorsun-sanki sen böyle bir şey dilemeseydin, o katledilmemiş olacaktı gibi."

Spencer'in gözleri yaşlarla doldu. Cevap veremedi.

"Bu senin hatan değil," dedi Dr. Evans dikte ederek.

"Bazen arkadaşlarımızı her an sevmeyebiliriz. Alison senin canını yaktı. Sen onunla alakalı kötü şeyler düşündün demek, onun ölümüne sebep oldun demek değildir."

Spencer burnunu çekti. Sokrates'in sözüne tekrar baktı.

Hayattaki tek gerçek bilgi, hiçbir şey bilmediğindir. “Akılma sürekli gelen bir anı var,” dedi Spencer. “Alison hakkında. Kavga ediyoruz. Günlüğünden okuduğum bir şey hakkında bana bir şeyler söylüyor—benim sürekli onun günlüğünü okuduğumu sanırdı ama hiç okumadım. Ama ben... bu anının gerçek olup olmadığından bile emin değilim.”

Dr. Evans kalemini ağzına götürdü. “İnsanlar, yaşadıklarıyla değişik yollarla başa çıkar. Bazı insanlar, rahatsız edici bir şey yapar ya da şahit olurlarsa, beyinleri bu anıları bir şekilde... silebilir. Fakat genelde o anı, yavaş yavaş geri gelir.”

Spencer birden kendini bir bulaşık teli gibi eğri büğrü ve pis hissetti. “Rahatsız edici hiçbir şey olmadı.”

“Seni hipnotize edip o anıyı dışarı çıkarmaya çalışabilirim.”

Spencer’in ağzı kuruyuverdi. “Hipnotize mi?”

Dr. Evans ona bakıyordu. “Yardıma dokunabilir.”

Spencer bir tutam saçını ağzına almış çiğniyordu. Sokrates’in sözünü işaret etti. “Bu ne demek?”

“O mu?” Dr. Evans omuz silkti. “Kendin düşün. Kendi sonucunu çıkar.” Dedikten sonra gülümsedi. “Pekâlâ, hazır mısın? Şöyle uzan ve rahatla.”

Spencer kanepeye uzandı. Dr. Evans bambu şerit perdeleri kapadıkça, Spencer biraz daha sindi. *Bu aynı, Alison’un o gece kaybolmadan önce yaptığı şeye benziyordu.*

“Rahat ol.” Dr. Evans masasındaki lambayı söndürdü. “Rahatladığını hisset. Bugün konuştuklarımızı unutmaya çalış. Tamam mı?”

Spencer hiç de rahat değildi. Dizleri kilitlenmişti ve

kasları titriyordu. Dişlerini bile sıkıyordu. *Şimdi etrafta dolanarak yüze kadar sayacak ve alnıma dokunacak ve onun etkisi altına gireceğim.*

Spencer gözlerini açtığı anda artık Dr. Evans’ın ofisinde değildi. Ambarlarının önündeydi. Geceydi. Alison karşısında durmuş, tıpkı Spencer’in o hafta boyunca hatırladığı amadaki gibi başını sağa sola sallıyordu. Spencer birden bunun, Alison’un kaybolduğu gece olduğunu anladı. Bu andan kendini kurtarmak istedi fakat uzuvları hantal ve kullanışsız kaldı.

“Benim olan her şeyi çalmak istiyorsun,” dedi Alison korku salan bir ses tonuyla. “Ama bunu çalamazsın.”

“Neyi?” Rüzgâr soğuktu. Spencer titredi.

“Bilmezlikten gelmeye çalışma,” dedi Alison, alay edersine ellerini beline koyarak. “Günlüğümde okudun değil mi?”

“Senin günlüğünü okumam ki ben,” diye savunmaya geçti Spencer. “Umurumda değil.”

“Her şey umurundadır senin,” dedi Alison. Öne eğilmişti. Nefesi nane kokuyordu.

“Hayal görüyorsun,” dedi Spencer.

“Hayır, görmüyorum,” dedi Alison. “*Sen* görüyorsun.”

Bir öfke dalgası aniden Spencer’i etkisi altına aldı. Yaklaşıp, Alison’un omzunu sertçe itti.

Alison şaşırılmıştı. “Arkadaş, arkadaşına vurmaz.”

“Eh, belki de arkadaş değilizdir artık,” diye cevapladı Spencer.

“Öyle herhalde,” dedi Alison. Arkasını dönüp gitmeye başlasa da tekrar durup geri döndü. Spencer, Alison’un dudaklarını hareket ettirdiğini gördü, kendi dudaklarının da hareket ettiğini hissediyordu ama hiçbir şey duyamıyordu.

Bildiği tek şey, Alison'un son söylediği şeyin onu daha da sinirlendirmiş olmasıydı. Uzaklardan bir şeyin parçalara ayrılması gibi, kesin bir çatırdama sesi geldi. Spencer'in gözleri birden açılmıştı.

"Spencer," diye seslendi Dr. Evans. "Hey. Spencer."

İlk gördüğü şey, Dr. Evans'ın, odanın öbür tarafında duran levhasıydı. *Hayattaki tek gerçek bilgi, hiçbir şey bilmediğindir.* Ardından, Dr. Evans'ın yüzü görüldü. Yüzünde belirsiz ve endişeli bir ifade vardı. "İyi misin?" diye sordu Dr. Evans.

Spencer birkaç kere gözlerini kırptı. "Bilmiyorum." Doğruldu ve avuç içini terlemiş alınına götürdü. Bu biraz, apandisinin alındığı operasyondan sonra anesteziyenin uyanmaya benziyordu. Her şey bulanık ve kenarsız görünüyordu.

"Odada neler gördüğünü bana söyle?" dedi Dr. Evans. "Her şeyi bir tarif et."

Spencer etrafına baktı. "Kahverengi, deri kanepe, püsküllü beyaz halı, ..."

Alison ne demişti? Spencer neden onu duyamamıştı? Bu gerçekten de olmuş muydu?

"Telli çöp kutusu," diye kekeleyerek devam etti. "Anjou armudu kokulu mumlar..."

"Tamam." Dr. Evans elini Spencer'in omzuna koydu. "Otur şöyle. Soluklan."

Dr. Evans'ın penceresi şimdi açıldı ve Spencer, otoparkın yeni asfalt dökülmüş yerinden gelen kokuyu duyabiliyordu. İki gündüz güvercini birbirlerine şarkı söylüyordu. Kalkıp, Dr. Evans'a haftaya görüşürüz dedikten sonra kendini arınmış hissetti. Melissa'ya bile bakmadan bekleme oda-

sından geçip gitti. Kendini dışarı atmak istiyordu.

Spencer, otoparkta duran arabasına binip sessizce oturdu. Burada gördüklerini de listelemeye başladı. Tüvit çantası. Sokağın karşısındaki manavın TEZE OMATESLER yazılı afişi. D'si yere düşmüş. Manavın önüne yamuk park etmiş mavi bir Chevy kamyonet. Yakındaki bir meşe ağacına asılmış kırmızı bir kuş yuvası. Ofis binasının giriş kapısındaki, servis hayvanları dışındaki hayvanlar yasaktır diyen uyarı. Melissa'nın, Dr. Evans'ın camından görünen profili.

Yüzü gülüyor ve elini kolunu hevesli bir biçimde hareket ettirerek bir şeyler anlatıyordu. Spencer, manava doğru tekrar baktığında, Chevy'nin ön lastiğinin inik olduğunu fark etti. Kamyonetin arkasında bir şeyler hareket ediyordu. Belki de bir kedi.

Spencer doğruldu. Bu bir kedi değildi—bir *insandı*. Ona bakıyordu.

Bu kişi gözlerini kırpmıyordu. Ardından, aniden bu adam veya kadın, herkimse, manavın önüne düşmüş gölgeden yararlanarak, eğildi ve gözden kayboldu

19

"TEKMELE BENİ" YAZAN BİR KAĞITAN İYİDİR

Perşembe öğleden sonrası, Hanna, kimya sınıfıyla beraber kantini geçerek bahçedeki göndere doğru yürüyordu. Bu bir yangın tatbikatıydı ve kimya öğretmeni Bay Percival, kaçan öğrenci olup olmadığını kontrol etmek için öğrencilerini sayıyordu. Bugün, bir başka korkunç derecede sıcak Ekim günüydü ve güneş Hanna'nın başını yakarken, o, iki tane ikinci sınıflı kızın fısıltılarını duyuyordu.

"Kleptomanmı", duydun mu?" diye fısıldadı, uzun

* Gerçekte gerek duyulmayan maddeleri çalma dürtüsü olan kleptomaniye yakalanmış kimse.

boy lu ve sar tış ın lü le le re sa hip o lan Noe lle Fra zier.

"Biliyorum," diye cevapladı, kocaman göğüslerle sahip kısa boy lu bir es mer o lan Anna Wal ton. "Tiffany'yi fa lan res men so ymuş ve son ra gi di p Bay Ackard'ın ara ba sı nı mah vetmiş."

Hanna doğ ru lmuş tu. Nor mal de, bir çift ikinci sınıf tan kız lar ın ko nu ştu klar ın dan et ki len mez di ama bu gün bir az ha ssas his se di yor du. Ba hçe ye ye ni di ki len mi nik çar m ağa ç lar ıyla çok il gi li ymiş gi bi gö rün me ye çalı ştı.

"Duy du ğu ma gö re ne re de yse her gün ka ra kol luluk olu yor mu ş," de di Noe lle.

"Mona'nın doğ um gün ü par ti si ne de art ık da vet li de ğil mi ş, bi li yor mu sun?" diye fısı l da dı Anna. "Hanna, onu şu ha va ya yaz dı r dı ğı şey yüz ün den kü çük düş ü rün ce bü yük bir ka va ga ol du."

"Mona onu bir kaç ay dır za ten bı ra k mak ist i yor du," de di Noe lle bi li yor mu ş gi bi. "Hanna tam bir e zi ğe dö nü ştü za ten."

Bu ka da rı da fa zlay dı. Hanna ar ka sı nı dö ndü. "Ne rden du ydun bu nu?"

An ne ve Noe lle bir bi rle ri ne ba kıp sı rı tıl lar. Ar dan dan, ce vap ver me den a ğır a ğır uzak la ş tı lar.

Hanna göz le ri ni ka pa tıp, büt ün ki mi ya sını f nın ona bak tı ğın dan ha ber siz bir şe ki l de gön de re ya san mış tı. Fe la ket le so nu ç lan mış o ya zı ha di se si nin üst ün den yir mi dör t saat ge ç mi ş ti ve iş ler da ha da kö tü ol u ş tu. Dün ge ce Hanna, Mona'nın te le fön u na en az on ö zür me sa ğ ı bı ra k mış tı... ama Mona, ona ge ri dö nmemi ş ti. Bu gün se her ke sten, ken di si ha k kın da bir şey ler du yu yor du.

A'nın no tu nu düş ü ndü. *Mona'ya ge lin ce. O da sen in*

ar ka da ş ın de ğ il. Bu yüz den, ar ka nı kol la.

Hanna kan tin de ki ka la ba lı ğ ı sü z dü. Ka pı lar ın yan ın da, iki pon pon kız te za hür at çalı şı yor du. Sa kız ağa cı nın yan ın da, bir kaç çö cük "ce ket sa va ş ı" ya pı yor lar dı -bu, Rose wood Day ce ket le re bir bi rle ri ne vur du kları bir oy un du. Aria'nın kar de ş i Mike PSP'si yle oyn aya rak yan ın dan ge ç ti. Ni ha yet, be ya za kaç an sa rı saç lar ıyla Mona göz ü ne çar ptı. Ki bir li ve sık kın bir yüz ifa de si yle, ana bi na nın yan gi ri ş ka pı lar ın dan bir in den içe ri gi rmek te ydi. Hanna ce ke di ni dü zel tti, yum ru klar ını sık tı ve dos do ğ ru en iyi ar ka da ş ına do ğ ru yür ü me ye baş la dı.

Mona'ya ula ş tı ğ ın da, ke mik li om zu nu dü rt t ü. Mona dö nü p ba k tı. "Hah. Sen mi ydin?" de di Mona, nor mal de hu zu ru na çı ka ma ya cak, kay bet me ye mah kû m ti pler le ko nu ş tu ğ u gi bi gay et mo no ton bir ses to nu yla.

"Ben im ha k kım da bir şey ler mi söy lü yor sun?" diye he sap sor du Hanna. El le ri ni be line ko yu ğ u hal de, ka pı dan ge ç ip gü zel sa nat lar böl ü mü ko ri do ru na yön e len Mona'nın hı za ay ak uy dur mak için yür ü yor du.

Mona, man da li na ren gi Dooney & Bourke çan ta ask ı sı nı dü zel tti. "Do ğ ru ol ma yan hiç bir şey de me di m."

Hanna'nın a ğ zı aç ık kal mış tı. Ken di ni, esk i den iz le di ğ i Looney Toons çiz gi fil mler in de ki Wile E. Coyote gi bi his set ti-o ko ş ar, ko ş ar ve ko ş ar dı ve bir den uç u ru mu nun ken ar ın da yol dan çı kıp, ne ol du ğ u nu an la ma dan ha va da bir sü re ka lır ve bir den ye re çak ılı r dı. "Sen ce ben e zik mi yim ya ni?" de di ses ini yük sel ter ek.

Mona bir ka ş ını kal dı r dı. "De di ğ im gi bi. Ger çek ol ma yan hiç bir şey de mi yor um."

Hanna'yı koridorun ortasında, öğrenciler ona çarparak geçen bir halde bırakıp yürümeye devam etti. Mona, koridorun sonuna kadar yürüyüp bir grup kızın yanında durdu. İlkte hepsi aynı görünüyordu-pahalı çantalar, parlak saçlar, solaryumlu sıska bacaklar-ama ardından Hanna daha dikkatlice baktı. Mona, Naomi ve Riley'le yan yanaydı ve bir şeyler fısıldanıyorlardı.

Hanna birazdan ağlayacağına emindi. Çabucak, en yakın tuvalete doğru yöneldi, kapısını iterek kendini içeri attı ve rastgele taşıp, onu kullanacak kadar aptal olan talibini sırlıklam eden okulun efsanevi İhtiyar Vefakâr'ın yanındaki bir tuvalet kabinine kendini kilitledi. Erkeklerin tuvaletinde de böyle bir tanesi vardı. Yıllar boyu, tesisatçılar onları tamir etmeye çalıştı fakat sorunun kaynağını bulamadıklarından, İhtiyar Vefakârlar Rosewood Day irfan yuvasının efsaneleri arasında kendilerine yer bulmuşlardı. Okulun her öğrencisi, o tuvaletleri kullanmamaları gerektiğini bilirdi.

Mona hariç... Mona, İhtiyar Vefakâr'ı, Hanna'yla arkadaş olduktan sadece birkaç hafta sonra kullanma gafletinde bulunmuştu, kendisi hâlâ bir ezikken. Hanna sağlık dersindeyken, ona delirmiş bir şekilde mesaj çekti ve Hanna sınıftan koşarak çıkıp okul dolabındaki yedek üniforma takımını ona götürmüştü. Mona'nın ıslak kıyafetlerini bir Fresh Fields poşetine koyup kabinin üstünden ona uzatıp yenilerini aldığı anı hatırladı-Mona her zaman arkadaşları önünde üstünü değiştirmekten çekinirdi.

Mona bunu nasıl *hatırlamazdı*?

Tam da sırasıymış gibi, İhtiyar Vefakâr birden taşı. Hanna çığlık attı ve Havaya fışkıran tazyikli sudan korun-

mak için kabin duvarına yapıştı. Birkaç damla su setçe cekedinin sırtına vurdu ve o da ardından yere çömelip nihayetinde ağlamaya başladı. Mona'nın artık ona ihtiyacı olmamasından nefret ediyordu. Alison da ölmüştü. Babası onu hâlâ aramamıştı. Bunlar niye *ohuyordu*? Bunu hak edecek ne yapmıştı?

İhtiyar Vefakâr gurultular çıkararak dinmeye başladığı sırada tuvaletin kapısı açıldı. Hanna, hıçkırıklarını tutmaya çalışıyordu. İçeri giren herkimse, lavaboya doğru yöneldi ve Hanna eğilip kabin altındaki boşluktan baktı. Bir çift siyah, hantal mokasen erkek ayakkabısı gördü.

"Merhaba?" dedi bir erkek sesi. "Orada... biri var mı?"

Hanna hemen ağzını eliyle kapadı. Burada bir *erkeğin* ne işi vardı?

Yoksa... *Hayır*. Olamaz.

"Hanna?" Ayakkabılar Hanna'nın kabinin önünde durdu. Hanna bu sesi tanımıştı.

Kapı aralığında baktı. Bu Lucas'tı, Rive Gauche'deki çocuk. Burnunun ucunu ve sarı saçlarını görebiliyordu. Yakasında, üstünde HAYDİ ROSEWOOD FUTBOL TAKIMI! Yazılı bir rozet vardı. "Benim olduğumu nereden bildin?"

"Seni buraya girerken gördüm," diye cevapladı. "Burası erkekler tuvaleti, biliyorsun değil mi?"

Hanna cevap olarak utanarak burnunu çekti. Cekedini çıkardı, kabinden çıktı, lavaboya yöneldi ve sabunluğa sertçe bastırdı. Sabun, Hanna'nın nefret ettiği sahte badem kokuydu.

Lucas, İhtiyar Vefakâr'a baktı. "Bu şey taşı mı?"

"Evet." Hanna artık duygularını kontrol edemiyordu.

Gözlerinden yaşlar akarak lavaboya kapaklandı.

Lucas biraz durdu, ardından elini Hanna'nın sırtına koydu. Hanna titriyordu. "Bu sadece İhtiyar Vefakâr. Saat başı taşar zaten, biliyorsun."

"O yüzden değil." Hanna bir kâğıt havlu koparıp burnunu sildi. "En iyi arkadaşım benden nefret ediyor. Herkes de benden nefret etsin diye dedikodu yayıyor."

"Ne? Yok canım. Saçmalama."

"Yapıyor işte!" Hanna'nın ince sesi tuvaletin seramik duvarlarında yankılandı. "Şimdilerde Mona, eskiden nefret ettiğimiz kızlarla takılıyor, sırf ben Arkadaş dönümü müzü kaçırdım ve gökyüzüne uçakla 'Monayla Parti' yerine 'Monayla Parti' yazdırdım diye benim hakkımda dedikodu yayıyor. Üstüne üstlük, beni doğum günü partisinin davetliler listesinden çıkarmış ve ben sözde onun en iyi arkadaşayım!"

Nerde olduğu ya da kiminle konuştuğunu umursamaksızın bir anda ve bir nefeste her şeyi söylemişti. Başını kaldırdığında, Lucas'ın orda olup hepsini duymasından dolayı rahatsız oldu.

Lucas o kadar uzundu ki, resmen tavana çarpmamak için dikkat ediyordu. "Onun hakkında asılsız dedikodular yayabilirim. Mesela, herkesten gizli burnunu karıştırıp sümüngünü yiyor olabilir?"

Hanna içinin rahatladığını hissetti. Bu iğrenç bir şeydi... ama aynı zamanda komik... ve biraz da tatlıydı. "Buna gerek yok."

"Pekâlâ, ama teklifim hâlâ geçerli." Lucas'ın yüzünde ciddi ve hevesli bir ifade vardı. İğrenç yeşil tuvalet ışığında aslında tatlı görünüyordu. "Aa bak! Seni neşelendirecek bir

fikrim var."

Hanna kuşkucu bir şekilde ona baktı. Ne yani? Lucas, onu sadece tuvalette gördü diye arkadaş olduklarını mı sanıyordu şimdi? Yine de, Hanna meraklıydı. "Ne?"

"Söylemem. Çok gizli. Yarın sabah seni almaya gelirim."

Hanna sert bir bakış attı. "*Buluşma* gibi mi yani?"

Lucas masum bir şekilde ellerini kaldırdı. "Hayır canım. Sadece... arkadaşça."

Hanna yutkundu. Şu an bir arkadaşına ihtiyacı vardı. *Kötü* halde. "Pekâlâ," dedi sessizce. Tartışacak gücü yoktu. Ardından, bir iç çekerek kapıyı açıp dersinin olduğu sınıfa doğru yola koyuldu. Tuhaf bir şekilde, birazcık iyi hissetmeye başlamıştı bile.

Fakat yabancı diller bölümüne geldiğinde, cekedinin arkasında bir şey hissetti ve uzanarak onu çekip aldı. Bu bir parça kâğıttı. Üzerinde, pembe renkli *acıyın bana* yazısı vardı.

Hanna, yanından gelip geçen öğrencilere baktı ama kimsenin bir şeyden haberi yoktu. Bu not ne zamandan beri üzerindeydi? Bunu kim yapmış olabilirdi? Aday listesi uzundu. Yangın tatbikatı sırasında o kalabalığın içindeydi. Herkes oradaydı.

Hanna tekrar kâğıda baktı ve arkasını çevirdi. Kâğıdın bu tarafında daktiloyla yazılmış bir yazı vardı. Hanna, mide-sine gene aynı krampların girdiğini hissetti.

Hanna: Mona'yı Bill Beach plastik cerrahi kliniğinden çıkarken gördüğün zamanı hatırladın mı? Uyansana, yağ al-

dırma!! Ama \$\$\$! Bunu benden duymadin. -A

20

HAYAT SANATI TAKLİT EDER

Perşembe günü öğlen vakti, Aria, Rosewood Day'in yönetim binasının yolu üzerindeki köşeyi döndü. Bu binada, bütün öğretmenlerin ofisleri mevcuttu ve öğrenciler öğle arası ya da okul sonrası, ödev v.b. konularda tardım almak için öğretmenlerini ziyaret ediyorlardı.

Aria, Ezra'nın kapısı kapalı ofisi önünde durdu. Bu senenin başından beri çok değişmişti. Yeni bir beyaz tahta koymuştu ve üzeri mavi kalemle yazılmış öğrenci notlarıyla doluydu. *Bay Fitz-Sizinle Fitzgerald raporum hakkında konuşmak istiyorum. Okuldan sonra uğrarım. -Kelly.* Dipte, Hamlet'ten bir alıntı vardı: *O hain, hain, gülümseyen, kahrolası*

hain! Tahtanın altında, New Yorker'dan keşilmiş, bir köpeğin terapist kanepesinde yatarken çizilmiş bir karikatürü vardı. Kapı kolunda, Day's Inn'den bir RAHATSIZ ETME-YİN yazılı uyarı vardı; Ezra RAHATSIZ EDİN tarafını çevirmişti: HADEME, LÜTFEN BU ODAYI TEMİZLE.

Aria, tereddütlü bir halde kapıya vurdu. "Girin," denildiğini duydu. Ezra'nın yanında bir öğrenci vardır diye düşünüyordu-sınıfta kulak misafiri olduğu şeylerden sonra, Ezra'nın öğle vakitlerinin her zaman dolu geçtiğini düşünmüştü-fakat orada, yalnız ve önünde bir McDonald's çocuk menüsüyle oturuyordu. Oda, McNuggets kokuyordu.

"Aria!" Ezra'nın gözleri heyecanla büyüdü. "Bu ne sürpriz. Otur bakalım."

Aria, Ezra'nın kaşını veren tüvit koltuğuna oturdu. Bu koltuğun aynısı Rosewood Day müdürünün ofisinde de vardı. Aria masayı işaret etti. "Çocuk menüsü?"

Ezra mahcup bir şekilde gülümsedi. "Oyuncakları seviyorum." Ardından, bir çocuk filminde kullanılmış olan he-diye arabayı Aria'ya gösterdi. "McNugget?" Bütün kutuyu uzatmıştı. "İyi kızarmışlar."

Aria, elini istemediğini gösteren bir şekilde salladı. "Ben et yemem."

"Doğru ya." Ezra, ağzına bir kızarmış patates attı, gözleri, Aria'nın kilitlenmişti. "Unutmuşum."

Aria'yı, samimiyet ve rahatsızlık karışımı bir his aldı. Ezra da aynı hisleri paylaşmıştı ki, gözlerini hemen Aria'dan kaçırdı. Aria masayı inceledi. Masanın üstü müsveddeler, küçük bir zen bahçesi ve binlerce kitapla doluydu.

"Evet..." Ezra, Aria'nın surat ifadesinden bihaber, bir

peçeteyle ağzını sildi. "Senin için ne yapabilirim?"

Aria dirseğini koltuğunun koluğuna dayadı. "Şey, acaba yarına teslim edilmesi gereken şu *Scarlet Letter* ödevi için bana biraz daha zaman verebilir misin diye soracağım?"

Ezra, içtiği gazozunu masaya koydu. "Gerçekten mi? Şaşırdım. Ödevlerinde hiç geç kalmazdın."

"Biliyorum," dedi Aria sıkılgan bir şekilde. Ackardlar'ın evi çalışmak için pek de müsait değildi. Birincisi, çok sessizdi-Aria, ders çalışırken aynı zamanda müzik dinlemeye, televizyon izlemeye ve yan odadaki Mike'ın telefonda dır-dır etmesine alışmıştı. İkincisiyse, her an birinin onu... izlediğini düşünerek konsantre olmak zordu. "Çok fazla süre istemiyorum," diyerek devam etti. "Bana sadece bu hafta sonu yeter."

Ezra başını kaşıdı. "Aslında... henüz uzatmalar hakkında kurallar belirlemedim, ama neyse. Bu seferlik böyle olsun. Ama bir daha olursa bir not düşük vermek zorunda kalacağım."

Aria, saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim."

"Güzel. Peki, ne oldu, kitabı mı sevmedin? Yoksa daha başlamadın mı?"

"Bugün bitirdim. Ama nefret ettim. Hester Prynne'den nefret ettim."

"Niye?"

Aria, Urban Outfitters marka, fildişi rengi, topuksuz süet ayakkabısının üstündeki kemer tokasıyla oynadı. "Kocası denizde kayboldu diye gidip başka biriyle ilişki yaşı-

yor,” diye mırıldandı.

Aria’nın dedikleri Ezra’nın ilgisini çekmişti. Dirsekle-rini masasına dayayarak öne doğru eğildi. “Ama kocası da o kadar iyi bir insan değil. Bu da olayı karmaşık hale getiri-yor.”

Aria, Ezra’nın dar ve sıkışık raflarındaki kitaplara baktı. *Savaş ve Barış*. *Yerçekiminin Gökkuşağı*. Geniş bir e. e. cummings koleksiyonu, Rilke şiirleri ve *Çıkış Yok*’un bir de-ğil, iki kopyası. Aria’nın okumadığı bir Edgar Allen Poe ko-leksiyonu da mevcuttu. Kitapların hepsi okuna okuna buruş-muş ve eski görünüyorlardı. “Ama yine de Hester’in yap-tığı şeyi görmezden gelemiyorum,” dedi Aria sessizce. “Al-dattı.”

“Ama biz, onun mücadelesine, halkın onu nasıl damga-ladığına, onun kendi kimliğini yaratmaya çalışması ve baş-kalarının ona yakıştırdığı bir kişiliği kabul etmeyeşine odak-lanmalıyız.”

“Ondan nefret ediyorum işte, tamam mı?” Aria patla-mıştı. “Ve onu hiçbir zaman affetmeyeceğim!”

Elleriyle yüzünü kapattı. Yanaklarından aşağı gözyaşla-rı süzülüyordu. Gözlerini kapattığında Byron ve Meredith’i, kitaptaki yasak aşıklar ve Ella’yı da Hester’in, kendisine haksızlık edilmiş, kindar kocasına benzetti. Ama hayat sanatı taklit ediyorsa, Byron ve Meredith acı çekiyor olmalıydı... *Aria değil*. Dün gece evi aramayı denedi, fakat Ella telefonu açıp Aria’nın sesini duyar duymaz telefonu yüzüne kapat-mıştı. Beden dersindeyse Mike’a el salladığında, Mike he-men arkasını dönüp soyunma odasına koşmuştu. Kimse onun tarafında değildi.

“Sakin ol,” dedi Ezra sessizce. “Bü önemli bir şey de-ğil. Kitabı sevmemişsin sadece, tamam.”

“Özür dilerim. Ben...” Avuç içlerindeki ılık gözyaşları-nı hissediyordu. Ezra’nın odası bir derin sessizliğe bürün-müştü. Sadece bilgisayarın, floresan lambanın ve okul bah-çesindeki çocukların neşe dolu nidaları duyuluyordu—küçük-lerin teneffüs vaktiydi.

“Konuşmak istediğin bir şey var mı?” diye sordu Ezra.

Aria, cekedinin koluyla gözlerini sıdı. Kucağına aldığı bir kanepe yastığının üzerinde, çıkmak üzere olan bir düğ-meyle oynamaya başladı. “Babam, üç seye önce bir öğrenci-siyle ilişki yaşadı,” diye konuya giriverdi. “Kendisi, Hollis”-te profesördür. Bu gerçeği, bunca zamandır biliyordum ama babam, anneme söylemememi istedi. Kendisi şimdi o öğren-cisiyle beraber... ve annem bunu öğrenmiş. Bunca zamandır da bildiğim için bana çok kızgın... ve şimdi babam da gitti.”

“Aman tanrım,” diye fısıldadı Ezra. “Bu yeni mi oldu?”

“Birkaç hafta önce, evet.”

“Tanrım.” Ezra bir süre tavana baktı. “Annenin de, ba-banın da yanışı var bu durumda.”

Aria omuz silkti. Çenesi tekrar titremeye başladı. “An-nemden saklamamalıydım. Ama ne yapmalıydım ki?”

“Senin hatan değildi,” dedi Ezra.

Sandalyesinden kalktı, masasının etrafından yürüdü ve üstündeki birkaç müsveddeyi kenara iterek masanın kenarı-na oturdu. “Pekâlâ, bunu çoğu kişiye anlatmadım ama ben lisedeyken, annemin doktoruyla öpüştüğünü gördüm. O za-manlar kanserdi ve babam da iş seyahatinde olduğu için ke-moterapi seanslarına onu benim götürmemi istedi. Bir kere-

sinde, bekleme odasında annemi beklerken, tuvalete gitmem gerekti ve kalkıp tuvalete giderken, bir odanın kapısının açık olduğunu fark ettim. İçeri neden baktığımı bilmiyorum ama baktığımda... öpüşüyorlardı."

Aria yutkundu. "Ne yaptın peki?"

"Görmemiş gibi davrandım. Annem, onu gördüğümün farkında bile değildi. Yirmi dakika sonra, üstü başı düzgün, bir hissimla geri geldi. Bu konuyu gerçekten açmak istiyordum ama açamadım." Başını sağa sola salladı. "Dr. Poole. Ona bir daha hiç eskisi gibi bakmadım."

"Ebeveynlerinin boşandığını söylememiş miydin?" diye sordu Aria, Ezra'nın evinde ettikleri muhabbeti anımsayarak. "Annen, Dr. Poole'yle birliktelik yaşadı mı sonrasında?"

"Hayır." Ezra uzanıp, kutudan bir McNugget aldı. "Ayrılımları birkaç sene sonra oldu. Dr. Poole ve kanser çoktan gitmişti."

"Tanrım," Aria'nın düşüp söyleyebildiği tek kelimeydi.

"Çok kötü bir şey." Ezra, masasının kenarında duran zen bahçesiyle oynamaya başladı. "Ebeveynlerimin evliliğini ilahlaştırmıştım. Problemler yaşadıklarını hiç fark etmemiştim. Kadın-erkek ilişkileri hakkındaki tüm fikirlerim yerle bir olmuştu."

"Benimki de," dedi Aria efkârlı bir şekilde, yerdeki bir yığın kâğıdı ayağıyla iterek. "Benimkiler, beraberken çok mutlu görünüyorlardı."

"Seninle bir ilgisi yok," dedi Ezra. "Bu, kendi tecrübemden öğrendiğim önemli bir şey. Bu onlarla alakalı. Ne yazık ki, acısını sen de çekiyorsun ama bu seni daha güçlü

kılıyor."

Aria sızlanarak başını koltuğa yasladı. "İnsanların bana bunu demelerinden nefret ediyorum. Yaşadıklarımın, her ne kadar kötü olurlarsa olsun, beni daha iyi bir insan yapacağı gibi şeyler."

Ezra sessizce güldü. "Aslında, ben de."

Aria, bu anı acı-tatlı hissederek gözlerini kapadı. Bütün bu olanları biriyle konuşmak için bekliyordu—gerçekten anlayan biriyle. Onunki gibi dağınık bir ailesi olduğu için Ezra'yı öpmek istedi.

Ya da belki de öpmek istemişti onu... sırf Ezra olduğu için.

Ezra'nın gözleri onunkilerle birleşti. Aria, Ezra'nın gözbebeklerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Ezra, masanın üstündeki, çocuk menüsünden çıkan oyuncak arabayı Aria'nın kucağına düşün diye itti. Ardından hafifçe gülümsedi.

"New York'ta bir kız arkadaşın var mı?" diye sordu Aria birden.

Ezra'nın alnı buruştu. "Kız arkadaş..." Birkaç kez gözünü kapadı. "Vardı ama bu yaz ayrıldık."

"Hm."

"Nereden çıktı bu?" diye sordu Ezra.

"Bazıları konuşuyordu da. Ben de... nasıl birisi olduğumu merak ettim."

Ezra'nın gözlerinde şeytani bir bakış belirdi fakat hemen kayboldu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Ne?" diye sordu Aria ona.

"Söylememeliyim."

"Neyi?"

"O..." Göz ucuyla Aria'ya baktı. "Senin yanına bile yanaşamaz."

Birden, ılık bir his Aria'yı sardı. Yavaşça, gözlerini Aria'dan ayırmadan masadan kalktı. Aria, koltuğun kenarına doğru ilerledi. Bu an sonsuzmuş gibiydi. Ardından Ezra öne doğru bir hamle yaptı ve Aria'yı omuzlarından tuttu ve onu kendisine doğru çekti. Aria'nın dudakları Ezra'ninkilerle buluştu. Onun yanaklarını tuttu. Ezra'ysa ellerini Aria'nın sırtına ve beline atmıştı. Birden ayrılıp birbirlerine baktılar ve tekrar öpüştüler. Ezra çok lezzetli kokuyordu; Pante-ne, Hint çayı ve sadece... Ezra olan bir şey kokuyordu. Aria hiç öpüşürken böyle hissetmemişti. Sean'la ya da herhangi biriyle.

Sean. Aklına o geldi. Dün gece *The Office*'in BBC versiyonunu izlerken, Sean'ın ona sarılması. Biyoloji dersinde kurbağa kesmelerinden önce onu öpüp okşaması. Sean'ın ailesiyle yedikleri yemek sırasında elini tutması. Sean onun erkek arkadaşıydı.

Aria, Ezra'yı itip ondan uzaklaştı. "Gitmem gerek." Biri termostatu elli derece yükseltmiş gibi terlemişti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarak ve yanakları kızarmış bir halde eşyalarını topladı.

"Ödev süremi uzattığın için teşekkür ederim," diyerek acemice kapıyı itip, kendini dışarı attı.

Koridora çıktığında birkaç derin nefes aldı. İleride bir silüet köşeyi dönmüştü. Aria aniden gerildi. *Birisi onları görmüştü.*

Ezra'nın kapısında bir şey gördü ve gözleri büyüdü.

Biri, beyaz tahtadaki bütün eski mesajları silmiş, yerine tanıdık olmayan pembe bir keçeli kalemle bir şey yazmıştı.

Dikkat, dikkat! Ben her zaman izlemedeyim. -A

Ve altta, küçük harflerle şu yazıyordu:

İşte sana ikinci ipucu: Onun arka bahçesini, avucunun için gibi bilirdiniz. Ama biriniz için burası, çok daha tanıdık.

Aria, ceketinin kolunu çekiştirerek, hızlıca yazıyı sildi. İlmaya geldiğindeyse daha da sertçe silmeye başladı. Sildi, sildi ve sildi, ta ki A harfinden hiç iz kalmayana dek.

21

K-A-H-R-E-T-S-İ-N NASIL YAZILIR?

Perşembe akşamı, Spencer, Rosewood Golf Kulübü restoranının kırmızı, lüks koltuklarından birine oturdu ve camdan dışarı baktı. Golf sahasında, haki renkli, V-yaka süveterleriyle birkaç orta yaşlı adam, güneş batmadan birkaç delik daha oynamaya çalışıyorlardı. Dışarıdaki masalardaysa insanlar, yazdan kalma son günleri, cin tonik içerek, karides ve bruseta yiyerek değerlendirmeye çalışıyorlardı. Bay ve Bayan Hastings, Bombay Sapphire martinilerini karıştırıp birbirlerine baktılar.

“Kadeh kaldırmayı teklif ediyorum.” Bayan Hastings, lüleli sarı saçlarını, üç karat elmas yüzüğü camdan içeri gi-

ren güneş ışınlarıyla parlayarak, kulaklarının arkasına attı. Spencer'in ebeveynleri ne zaman bir şey içseler kadeh kaldırırlardı-su için bile.

Bayan Hastings kadehini kaldırdı. "Spencer'in Altın Orkide finallerine kalması şerefine."

Bay Hastings kadehini tokuşturdu. "*Ve* bu pazar günü *Sentinel*'in kapağında olmasına."

Spencer kendi kadehini de kaldırdı ve onlarla tokuşturdu fakat bu gönülsüzce bir çabaydı. O, burada olmak istemiyordu. Evde, korunaklı ve güvende olmak istiyordu. Bu sabah Dr. Evans'la yaşadığı o garip seansı düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Gördüğü şey-Alison'un kaybolduğu gece onunla yaşadığı unutulmuş kavga-aklından çıkmıyordu. Daha önce neden hatırlamamıştı? Dahası var mıydı? Ya Alison'un katilini de *gördüyse*?

"Tebrikler Spencer," diyerek düşüncelerini böldü annesi. "Umarım kazanırsın."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Spencer. Ardından yeşil mendilini bir akordiyon gibi katladı ve daha sonra bütün masadaki mendillere de aynıısını yaptı.

"Bir şeyden dolayı mı gerginsin?" Annesi, onu mendillerle uğraşırken dürttü.

Spencer hemen bıraktı. "Hayır," dedi çabucak. Her gözlerini kapayıpta, yine o anı içinde, Alison'la beraberdi. Şimdi çok daha anlaşılırdı. Ambarın yanındaki hanımeli çiçeklerinin kokusunu alabiliyor, yaz akşamı meltemini hissediyor ve ateş böceklerini görebiliyordu. Ama bu gerçek olamazdı.

Başını kaldırdığında, ebeveynleri ona tuhaf bir şekilde bakıyorlardı. Muhtemelen ona bir soru sormuşlardı ve Spen-

cer duymamıştı. Hayatında ilk defa, Melissa'nın yanlarında olup konuyu başka yere çekmesini istedi.

"Doktor yüzünden mi gerginsin?" diye fısıldadı annesi. Spencer sırtından edemedi-annesinin Dr. Evans'a, "terapist" değil de "doktor" demesine bayılıyordu. "Hayır. Ben iyiyim."

"Doktorla olan seanslarınızda..." Kravatının tokasıyla oynayan babası, bir kelime arayışı içerisinde olduğunu belli ediyordu. "...başarılı olduğunuzu düşünüyor musun?"

Spencer, çatalıyla oynuyordu. *Başarılı* açıkla, demek istedi.

Cevabını veremeden, garson göründü. Senelerdir onlara hizmet eden aynı garsondu bu, Winnie-the-Pooh sesli, kısa, kel bir adam. "Merhaba, Bay ve Bayan Hastings." Pooh, babasının elini sıktı. "Ve Spencer. Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Spencer, öyle görünmediğine de gayet emindi. Çim hokeyi oynadığından beri saçını yıkamamıştı ve en son aynaya baktığında gözleri vahşi ve korkmuş gibi duruyorlardı. Gözleri sürekli seğiriyordu ve devamlı restoranın içinde onları izleyen biri var mı diye bakınıyordu.

"Bu akşam nasılsınız?" diye sordu Pooh. Spencer'in az önce akordeon yaptığı mendilleri birer birer herkesin kucağına yerleştirdi. "Özel bir sebepten dolayı mı buradasınız?"

"Aslında, evet," dedi hemen Bayan Hastings. "Spencer, altın Orkide yarışmasında finallere kaldı. Bu çok büyük bir akademik ödüldür."

"*Anne*," dedi Spencer. Annesinin, aile başarılarını reklam etmesinden nefret ediyordu. Özellikle Spencer hile yap-

tıysa.

"Bu muhteşem!" dedi Pooh seslice. "Bir kez de *iyi* bir haber duymak çok güzel." Biraz eğilerek yaklaştı. "Misafirlerimizin çoğu, herkesin konuştuğu şu saptığı gördüklerini söylüyorlar. Bazıları, dün gece onu bu kulübün yakınlarında bile görmüşler."

"Bu kasabanın başına gelenler yetmedi mi?" dedi Bay Hastings.

Bayan Hastings endişe içinde kocasına baktı. "Biliyor musun, geçen pazartesi Spencer doktordayken oraya gittiğimde birinin bana baktığını gördüm."

Spencer birden başını kaldırdı, kalbi hızlı atmaya başlamıştı. "İyice bakabildin mi?"

Bayan Hastings omuzlarını silktili. "Maalesef."

"Bazı insanlar onun erkek olduğunu söyledi. Bazılarıysa kadın diyor," dedi Pooh.

Hepsi dertli bir halde başlarını sağa sola salladılar.

Pooh siparişleri aldı. Spencer, ahi usulü ton balığı istediğini mırıldanarak söyledi—bu, çocuk menüsünden sipariş vermeyi bırakalı, orada yediği tek şeydi. Garson arkasını dönüp gittiğinde, Spencer gözlerini kısarak etrafa bakındı. Hasır sandalyeli, bola şamandıralı ve bronz büstlü bir yerdi ve köhne temalıydı. Duvarla hâlâ, içinde kocaman ve çirkin bir mürekkep balığı, katil balina ve bir de Owen Wilson stili kırık burun figürlü bir deniz oğlu olan büyük bir okyanus resmi vardı. Spencer, Alison ve diğerleri buraya akşam yemeğine geldikleri zamanlar—altı ve yedinci sınıfta bunu yapmak çok önemli bir şeydi—deniz oğlanının yanına oturmaya bayılırlardı. Bir keresinde, Mona Vanderwaal ve Chassey

Bledsoe buraya yalnız gelmişlerdi ve daha sonra bunu öğrenden Alison, Mona ve Chassey'in deniz oğlanına büyük bir Fransız öpücüğü vermelerini talep etmişti. Duvardaki deniz oğlanı resminin dudaklarına doğru dillerini çıkarırken ikisinin de gözlerinden utanç yaşları akıyordu.

Alison çok acımasızdı, diye düşündü Spencer. O anı tekrar aklına geldi. *Bunu alamazsın*, diyordu Alison. Spencer neden bu kadar sinirlenmişti? Spencer, Alison'un Melissa'yla lan hakkındaki sırrı açıklayacağını düşünmüştü o gece. Bu yüzden miydi? Ve Dr. Evans, insanlar başlarına gelen kötü şeyleri bazen beyinlerinden silerler derken tam ne kast ediyordu? Spencer bunu daha önce yapmış mıydı yani?

"Anne?" Spencer birden meraklandı. "Benim hiç bazı şeyleri unuttuğumu hatırlıyor musun? Hani... hafıza kaybı gibi mesela."

Annesi içeceğini tam içerken durdu. "N-niye sordun?"

Spencer, ensesinde bir irkilme hissetti. Annesinin yüzünde, kardeşi, yani Spencer'ın dayısı Daniel'in bir partide içkiyi fazla kaçırıp, sümenaltı edilmiş bazı aile sırlarını ağzından kaçırdığı zamanki, *bununla uğraşmak istemiyorum* ifadesi vardı. Spencer, büyükannesinin bir ara morfin bağımlılığı olduğunu ve teyzesi Penelope'nin on yedi yaşında doğurduğu çocuğu evlatlık verdiğini bu şekilde öğrenmişti. "Bir dakika, unuttuğum *oldu* mu yani?"

Annesi, tabağının taraklı köşesiyle biraz oynadı. "Yedi yaşındaydın. Grip olmuştun."

Annesinin ensesindeki tüyler kalkmıştı ki bu onun nefesini tuttuğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda Spencer'a her şeyi anlatmadığını da gösteriyordu. "*Anne*."

Annesi parmaklarını martini kadehinin kenarlarında gezdirdi. "Önemli bir şey değil."

"Of, söyle artık Veronica," dedi babası aksice. "Bunu kaldırıabilir."

Bayan Hastings derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, Melissa, sen ve ben Franklin Enstitüsüne gitmiştik-ikiniz o içinde gezilebilen kalp sergisini çok severdiniz. Hatırladın mı?"

"Tabi ki," dedi Spencer. Franklin Enstitüsü sergisi beş yüz metre karelik bir alanı kaplıyordu, damarlar Spencer'in kolu kadardı ve kalp o kadar sesli atardı ki, kalp karıncığına girdiğiniz zaman duyabildiğiniz tek şey bu olurdu.

"Oradan çıkmış, arabamıza doğru yürüyorduk," diye devam etti annesi, başı eğik önüne bakıyordu. "Yürürken bir adam bizi durdurdu." Durdu ve kocasının elini tuttu. İkisi de çok vakur görünüyordu. "Elinde... elinde bir silah vardı, cekedinin altında tutuyordu. Cüzdanımı istedi."

Spencer'in gözleri büyüdü. "Ne?"

"Bizi kaldırımda yüzükoyun yatırdı." Bayan Hastings'in dudakları titredi. "Cüzdan umurumda değildi, siz kızlar için çok korkmuştum. Hiçkırarak ağlıyordunuz. Sen sürekli ölecek miyiz diye sorup duruyordun."

Spencer, heyecandan kucağındaki mendilin kenarlarını kıvrırmaya başladı. Bunu hatırlamıyordu.

"Adam daha sonra, yüze kadar saydıktan sonra kalkabileceğimi söyledi," dedi annesi. "Olay olup bittikten sonra arabaya koştuk ve eve doğru yol aldık. Hız sınırımız neredeyse otuz kilometre üzerine seyrettim. Bir polis tarafından çevrilmediğimiz bir mucizeydi."

Biraz durdu ve içkisinden bir yudum aldı. Mutfakta, bi-

rileri yere bir düzine tabak düşürdü ve müşterilerin hepsi aynı anda, aynı yöne doğru dönüp baktılar ama Bayan Hastings sanki duymamış gibi davrandı. "Eve döndüğümüzde ateşin çıktı," diye devam etti. "Aniden olmuştu. Biz de seni alıp acile götürdük." Menenjit olmadan korkuyorduk-o zamanlarda, bir iki kasaba uzağımızda bir vaka görülmüştü. Test sonuçların gelene kadar, seni tekrar evden acile götürmemiz gerekebilir diye evden pek uzaklaşmıyorduk. Melissa'nın ulusal heceleme yarışmasını kaçırdık. Onu hazırlarken hatırlıyor musun?"

Spencer hatırlamıştı. Bazen Melissa ve o, bu yarışmayı prova ederlerdi-Melissa yarışmacı, Spencer'sa ona, uzun bir listeden hecelemesi için kelimeler veren jüri olurdu. Bu, Melissa ve Spencer'in birbirlerini sevdikleri zamanlardaydı. Melissa'ya göre, Spencer o gün çim hokeyi maçı var diye yarışmada onu ekmişti. "Melissa yine de yarışmaya katılabildi mi?"

"Evet, ama Yolanda'nın ailesiyle beraber gitti. Arkadaşı Yolanda'yı hatırlıyor musun? Melissa'yle beraber bir sürü bilgi yarışmasına katılmışlardı."

Spencer kaşlarını çatı. "Yolanda Hensler?"

"Evet."

"Melissa asla Yolanda'nın-" Spencer kendini durdurdu. Melissa, Yolanda Hensler'in hiçbir zaman arkadaşı olmamıştı diyecekti. Yolanda, büyüklerin yanında cici bici ama özelinde terör estiren tip bir kızdı. Yolanda'nın bir keresinde Melissa'ya bütün bilgi yarışması sorularını, Melissa ona milyon kez çişi olduğunu söylemesine rağmen durmaksızın soruşu ve Melissa en sonunda dayanamayarak altına kaçırıp,

Yolanda'nın Lilly Pulitzer yorganını mahvediş, Spencer'ın aklından çıkmamıştı.

"Neyse, bir hafta sonra ateşin düştü, dedi annesi. "Ama uyandığında, bütün olanları unutmuştun. Franklin Enstitüsüne gidişimizi hatırlıyordun ama sana o soyguncu adamı sorduğumda 'Ne soyguncusu?' demiştin. Acile gidişimizi, testlerin yapılmasını ve hasta hasta evde yattığını hatırlamıyordun. Hiçbir şeyi hatırlamıyordun. Sanki hepsini... silmiştin. O yaz boyunca gözümüz hep senin üzerinde oldu. Tekrar hastalanırsın diye endişelendik. Melissa'yla ana-kız Colorado kayak kampımızı iptal etmiştik ve New York'taki şu büyük piyano resitalini de kaçırmıştık ama sanırım Melissa anlayışla karşıladı."

Spencer'ın kalbi hızla atıyordu. "Bunu bana niye biri daha önce söylemedi?"

Annesi, babasına baktı. "Bütün olup bitenler çok tuhaftı. Bütün bir haftayı unutmuş olduğunu bilmek seni çok üzebilir diye söylemedik. Çok endişelenirsin sen çünkü."

Spencer, masanın kenarını sıktı. *Hayatımın bir haftasından fazlasını kaybetmiş olabilirim*, demek istedi ebeveynlerine. Ya bu benim tek kendimden geçişim değilse?

Gözlerini kapadı. Duyduğu tek şey, o anının içindeki sestti. Ya Alison kaybolmadan önce de kendinden geçmiş olduysa? O geceye dair ne kaçırmış olabilirdi?

Pooh, buharı tüten yemekleri servis ederken, Spencer titremeye başlamıştı. Annesi ona döndü. "Spencer? Neyin var?" Hemen kocasına döndü. "Böyle olacağını biliyordum. Söyletmemeliydin bana."

"Spencer?" Babası, elini Spencer'ın gözünü önünde

sallıyordu. "İyi misin?"

Spencer, dudaklarının sanki lokal anestezi yapılmış gibi uyuştüğunu hissetti. "Korkuyorum."

"Korkuyor musun?" diye tekrar etti babası, öne eğilerek. "Neden?"

Spencer gözlerini kırpı. Zaman zaman gördüğü, içinde babasına bir şeyler söylemek istediği ama söyleyemediği o rüyayı yeniden görür gibi oldu. Ağzından kelimeler yerine bir deniz kabuğu çıkıyordu. Ya da bir solucan. Bulut gibi yoğun, mor bir duman. Hemen ağzını kapadı. Aradığı cevabı birden fark etmişti-neden korktuğunu sonunda anlamıştı.

Kendisinden.

22

ROSEWOOD GİBİSİ YOKTUR- BIN METREDEN BAKINCA

Cuma sabahı, Hanna, Lucas'ın bordo Volkswagen Jetta'sından indi. Ridley Creek State Park'ın otoparkındalardı ve güneş daha doğmamış sayılırdı.

"Bana kendimi iyi hissettirecek o büyük sürpriz bu mu?" Etrafına bakınıyordu. Ridley Creek Park'ın irili ufaklı çiçek bahçeleri ve koşu yolları vardı. Koşu şortları ve uzun kollu tişörtleriyle birkaç kız yanlarından geçti. Ardından renkli şortlar giymiş bisikletli erkekler. Bu insanlar Hanna'ya kendini tembel ve şişman hissettirmişti. İşte burada, daha saat altı bile olmamışken, bu insanlar resmen kalori yakıyorlardı.

Bahse girerim, dün gece de kaşarlı, balık şekilli o krakerlerden bir kutu yememişlerdi.

"Sana söyleyemem," diye cevapladı Lucas. "Söylersem sürprizi kaçır."

Hanna sızlandı. Havada yanık yaprak gibi bir koku vardı ki Hanna bunu hep ürkünç bulurdu. Çakıl taşlı yolda yürürken sanki birisi gülüyormuş gibi geldi. Hemen arkasını döndü, etrafına baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Lucas, birkaç adım öteden.

Hanna ağaçları gösterdi. "Birini görüyor musun?"

Lucas uzağa bakabilmek için elini, gözlerinin üstüne gölge düşsün diye alına koydu ve baktı. "Sapık yüzünden mi endişelisin?"

"Galiba, evet."

Endişe ve stresten dolayı karnına neredeyse ağrılar girecekti. Alacakaranlıkta buraya arabayla gelirken, arkadan birinin onları takip ettiğini düşünmüştü. A? Mona'nın Bill Beach'teki plastik cerrahi kliniğine gittiğine dair gelen not, Hanna'nın aklından çıkmıyordu. Bir yerde, mantıklıydı aslında—Mona tenini gösterecek pek fazla şey giymezdi, Hanna'dan çok daha zayıf olmasına rağmen. Ama plastik cerrahi—göğüs büyütme dışında tabi ki—biraz... utanılacak bir şeydi. Bu, genetiğinin sana karşı olması demekti ve ideal vücuda kavuşmak için de pek egzersiz yapamadığın anlamına geliyordu. Eğer Hanna, Mona hakkındaki bu dedikoduyu yayarsa, Mona'nın popülerlik oranı mutlak suretle düşecekti. Başka bir kız olsaydı, Hanna bunu gözünü kırpmadan yapardı... ama Mona? Onun canını yakarsa, kendi canı da ya-

nardı.

"Bir şey yok," dedi Lucas, çakıl taşlı yolda yürümeye devam ederek. "Sapık, insanları sadece evlerinde dikizliyoruz."

Hanna gergin bir şekilde gözlerini ovuşturdu. İlk defa, maskarasını bulaştırmaktan endişelenmemişti. Zaten neredeyse hiç makyaj yapmamıştı bu sabah. Juicy velur pantolon ve genelde koşu yaptığında giydiği, kapüşonlu, gri süveterini giymişti. Bunlar, bunun özel bir buluşma *olmadığını* gösteren işaretlerdi.

Kendisini almaya geldiğinde, Lucas'ın üzerinde kot pantolon, buruşuk bir tişört ve onunki gibi gri bir süveter olduğu için rahatlamıştı Hanna. Bir de, arabaya giderken bir yerde kümelenmiş bir yaprak yığını görüp, ortasına dalıp onları dağıtmıştı, tıpkı Hanna'nın minyatür doberman köpeği olan Dot gibi. Bu aslında biraz tatlıydı. Fakat, kesinlikle Lucas'ın tatlı olduğunu düşünmekten farklıydı.

Daha sonra bir açıklığa yaklaştılar ve Lucas arkasını döndü. "Sürprizini görmeye hazır mısın?"

"Bu güzel bir şey olursa iyi olur." Hanna gözlerini yuvardı. "Hâlâ yatakta olabiliyordum."

Lucas ona tekrar liderlik etti ve ormanı geçtiler. İlerideki açıklıkta, gökkuşağı renklerinde bir sıcak hava balonu vardı. Daha tam hazır değildi ve sepeti yan yatıktı. Balonun etrafında birkaç adam vardı ve körükleri çalıştırmaya başlamak üzerelerdi.

"Ta-daaa!" diye bağırdı Lucas.

"Aman ne âlâ." Hanna eliyle gözlerini kapamıştı. "Bu adamların balonu üflemlerini mi izleyeceğim yani?" Bunun

iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Lucas çok aptaldi.

"Tam olarak değil." Lucas gururla göğsünü gererek ve parmak uçlarına kalkarak ona baktı. "Onunla beraber havalanacaksın."

"Ne?" diye ciyakladı Hanna. "Tek başıma mı?"

Lucas, kapıya vurur gibi, Hanna'nın başının üstüne hafifçe vurdu. "Ben de seninle geliyorum herhalde. Günaydın!" Ardından da balona yöneldi. "Bu balonları uçurmak için lisansım var. Bir Cessna uçurmayı da öğreniyorum şu anda. Ama en büyük başarıım budur." Lucas, paslanmaz çelik bir karafayı kaldırıp Hanna'ya gösterdi. "Bu sabah, bizim için smoothie yaptım. Karıştırıcıyı ilk kullanışımıydı—herhangi bir mutfak aletini ilk kullanışımıydı desem daha doğru olur. Benimle gurur duymuyor musun?"

Hanna sırttı. Sean eskiden ona hep bir şeyler pişirirdi ki bu Hanna'nın kendisini şımartmış değil de yetersiz hissetmesini sağlardı. Lucas'ın çocuksu budalalığı, Hanna'nın hoşuna gitmişti.

"Evet, gurur duyuyorum." Hanna gülümsedi. "Ve tabi ki seninle o ölüm tuzağına binerim."

Balon şişmanladıktan ve gerginleştikten sonra, ikisi de sepete bindiler ve Lucas balona ilk alevi verdi. Saniyeler içinde havalanmaya başlamışlardı. Hanna, bazen asansörde olduğu gibi midesinin bulanmadığına ve aşağıya baktığında o iki kişinin, yemyeşil alan üzerinde küçük benekler gibi gö-

* Çeşitli meyvelerle ya da dondurmayla tatlandırılan ve yoğurt ya da sütle yapılan püre kıvamında bir içecek.

rünmelerine şaşırdı. Lucas'ın otoparktaki kırmızı Jetta'sını gördü... ardından balıkçı koyunu, ardından kıvrımlı koşu yolunu ve son olarak 352. Karayolunu.

"İşte Hollis'in çan kulesi!" diye bağırdı Hanna hıçkırıklı bir şekilde eliyle göstererek.

"Güzel, değil mi?" Lucas gülümsedi.

"Öyle," diyerek kabul etti Hanna. Burası çok güzel ve sessizdi. Trafik yoktu, sinir bozan kuşlar yoktu, sadece rüzgârın sesi vardı. En önemlisi, A burada değildi. Hanna kendini çok özgür hissetmişti. Bir yanı, sanki Oz Büyücüsü gibi hep balonla uçmak istedi.

Viktorya döneminden kalma evleri ve dağınık çimenleriyle, Eski Hollis semtinin üzerinden geçtiler. Ardındansa Kral James Alışveriş Merkezinin üzerinden geçtiler, otoparkı neredeyse bomboştur. Quaker yatılı okulu üzerinden geçerken, Hanna sırttı. Okulun ön bahçesinde, Prens Penn'in Penisi adlı bir dikili taş vardı.

Alison DiLaurentis'in eski evinin üstünden geçtiler. Buradan çok huzurlu görünüyordu. Hemen yanıdaysa, yel değirmeni, ahırları, ambarı ve kenarı taşla çevrili havuzuyla Spencer'in evi vardı. Birkaç ev aşağıdaki güzel kiremitli evse, bahçenin yanındaki garajı ve dolu dolu kiraz ağaçlarıyla Mona'nındı. Bir kereşinde çatıya, yansımali boyayla HM + MV = SONZUZA KADAR yazmışlardı. Yukarıdan nasıl gördüğünü bilemiyorlardı tabi. Hanna, bu haberi vermek için BlackBerry'sine sarıldı.

Ardından hatırladı. Artık arkadaş değillerdi. Derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordu Lucas.

Hanna uzaklara baktı. "Evet. İyiyim."

Lucas kaşlarını çatı. "Okuldaki Doğaüstü Kulübü'n-deyim. Akıl okuma denemeleri yapıyoruz. Seninkini okuyabilirim." Gözlerini kapadı ve parmaklarını şakağına götürdü. "Üzgünsün, çünkü... Mona, doğum günü partisini sensiz verecek."

Hanna gırtlığından güldü. Bunu anlamak sanki çok zordu. Lucas'la zaten tuvalette karşılaşmışlardı. Smoothie kirasının kapağını açtı. "Akla hayale gelebilecek her türlü okul kulübüne niye üyesin sen?" Bu yönüyle Spencer'dan biraz daha inek biriydi Lucas.

Lucas gözlerini açtı. Gözleri açık mavi renkli ve çok berraktı-şu 64-Crayola pastel boyalarında olan peygamber çiçeği rengi gibiydi. "Sürekli meşgul olmayı seviyorum. Meşgul değilsem düşünmeye başlıyorum."

"Neyi?"

Lucas'ın âdem elması, yutkunduğunu gösteren bir şekilde hareket etti. "Bir sene önce, ağabeyim kendini öldürmeyi dendi."

Hanna'nın gözleri büyüdü.

"Manik depresyonu var. İlaçlarını almayı bırakmıştı ve... ardından ona bir şeyler oldu. Bir avuç dolusu aspirin almış, onu oturma odasında baygın bulmuştum. Şu anda bir ruh hastalıkları hastanesinde. Ona yine bir sürü ilaç veriyorlar ve... artık eskisi gibi biri değil işte..."

"Rosewood Day'e gitmiş miydi?" diye sordu Hanna.

"Evet, ama o bizden altı yaş büyük. Muhtemelen hatırlamazsın."

"Tanırım. Çok üzıldüm," diye fısıldadı Hanna. "Bu çok

feci."

Lucas omuz silkti. "Çoğu insan muhtemelen odasında oturup kafayı bulur ama bir şeylerle meşgul olmak bana daha iyi geliyor."

Hanna kollarını bağladı. "Benim kendimi iyi hissetme yöntemim her türlü peynirli çerezi yiyip ardından kusmak."

Hemen ağzını kapadı. Bunu söylediğine inanamıyordu.

Lucas bir kaşını kaldırdı. "Peynirli çerezler mi? Cheez-Its? Doritos?"

"Hı-hı." Hanna, balon sepetinin ahşap zeminine bakıyordu.

Lucas'ın parmakları, sanki başka bir şey düşünmeye çaballıyor gibi kıpır kıpırdı. Elleri güçlü ve biçimliydi ve çok güzel masaj yapabilirlermiş gibi görünüyordu. Birden, Hanna onlara dokunmak istedi. "Kuzenim de aynı... problemi... yaşamıştı," dedi Lucas sakince. "Ama bunu aştı."

"Nasıl?"

"Taşındı ve mutlu oldu."

Hanna, sepetin kenarına yaklaşarak yeryüzüne baktı. Rosewood'un en zengin semti olan Cheswold üzerinden geçiyorlardı. Hanna, hep bir Cheswold evinde yaşamak istemişti ve buradan bakınca, sokak seviyesinden daha güzel görünüyorlardı. Aslında, biraz da katı, resmi ve gerçek dışı görünüyorlardı-içinde yaşanabilecek bir şeyden ziyade, daha çok, bir ev *fikrinden* ibaretlerdi.

"Eskiden mutluydum," diyerek iç çekti Hanna. "Peynirli çerezler hakkında dediğim... o şeyi yapmadım... senelelerdir. Ama son zamanlarda hayatım çok berbatlaştı. Mona'yla olanlar için çok üzgünüm. Ama dahası var. Kısacası,

her şey. O ilk notu aldıktan sonra olaylar kötüden betere döndü."

"Geri al." Lucas dikkat kesildi. "Notu mu?"

Hanna donakaldı. A'dan bahsetmek istememişti. "Son zamanlarda biri benimle uğraşmak için, özel konular hakkında not filan bırakıyor da." Lucas'ı göz ucuyla kesti, ilgilenmediğini görmek istiyordu-erkeklerin çoğu ilgilenmezdi. Fakat maalesef, o endişelenmiş görünüyordu.

"Bu adice bir şey gibi görünüyor." Lucas kaşlarını çatı. "Kim yolluyor onları?"

"Bilmiyorum. İlk önce Alison DiLaurentis sanmıştım." Biraz durdu, gözlerine giren saçlarını arkaya attı. "Bu çok aptalca, biliyorum, ama ilk notlar sadece onun bildiği şeyler üzerineydi."

Lucas'ın yüz ifadesi daha da endişeli bir hale gelmişti. "Alison'ın cesedi bulunalı ne kadar oldu? Bir ay filan herhalde. Birisi de onu taklit mi ediyor? Bu çok... acayip."

Hanna eliyle, ona yanıldığını belli etti. "Hayır, notları, Alison'un cesedi bulunmadan önce almaya başladım. Daha kimse onun ölü olduğunu bilmiyordu..." Biraz başı ağrımayla başlamıştı. "Bu çok kafa karıştırıcı bir şey... kafanı yorma. Bunu söylediğimi unut."

Lucas huzursuzca ona baktı. "Belki de polisi aramalı-sın."

Hanna burnunu çekti. "O her kimse, herhangi bir kanunu çiğnemiyor."

"Kiminle de muhatap olduğunu bilmiyorsun ama," dedi Lucas.

"Muhtemelen küçük salak bir çocuktur."

Lucas durdu. "Eğer birisi tarafından, telefon şakalarıyla filan rahatsız ediliyorsanız, o kişi mutlaka bir tanıdığınız demez mi polisler? Bir keresinde bir suç şovunda görmüş-tüm."

Hanna'ya bir ürperme geldi. A'nın notunu düşündü-*Eski arkadaşlarından biri, senden bir şey saklıyor. Büyük bir şey.* Tekrar Spencer'ı düşündü. Spencer'ın babası, Alison'un kayboluşunun üzerinden uzun zaman geçmeden, kızları Vahşi Su Krallığı'na götürmüştü. Evlerinden çok uzakta olmayan bir su parkıydı burası. Şeytan Kayalıkları'nın merdivenlerini tırmanırken Hanna, Spencer'a, Alison'la aralarında bir husumet olup olmadığını sordu.

Spencer'ın yüzü, ipli Tommy Hilfiger bikinisinin, Merlot şarabı rengine bürünmüştü. "Bunu neden soruyorsun?"

Hanna, köpükten yapılmış salını göğsünün üzerinde tutarak, şaşırdığını belli edecek şekilde kaşlarını çatmıştı. "Merak ettim canım sadece."

Spencer ona yaklaştı. Etraf sanki sessizleşmişti, su ve insan sesleri uçup gitmişti. "Alison'a kızgın değildim. O bana kızgındı. Neden olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok, tamam mı?" Ardından yüz seksen derece dönüp ahşap merdivenlerden aşağı, sırada bekleyen çocukları resmen iterek indi.

Hanna gerginlikten ayak parmaklarını sıkıyordu. Bu olay uzun zamandır aklına gelmemişti.

Lucas öksürdü. "Notlar ne hakkında? Peynirli çerezleri yiyip kuşmanla alakalı mı?"

Hanna, Rosewood Abbey'in çatı pencerelerine bakıyordu, Alison'un cenazesinin kaldırıldığı yerd. *Söyle gitsin,*

diye düşündü. Lucas'a, A'dan bahsetmişti zaten-geri kalanı neden olmasın? Altıncı sınıftaki kamp gezisinde yaptıkları güven egzersizi gibiydi bu: Ranzasından bir kız olan Viviana Rogers arkasında duruyordu ve Hanna'ysa ona sırtı dönük halde çimene çakılmak yerine, Viviana'nın onu tutacağına inanarak, kendini geriye doğru bırakmalıydı.

"Evet, peynirliyle alakalı," dedi sessizce. "Ve... herhâlde, benim hakkımdaki diğer şeyleri duymuşsundur. Hakkımda birçok dedikodu dolaşıyor etrafta. Babam gibi. Birkaç sene önce taşındı ve artık güzel mi güzel üvey kızıyla yaşıyor. O *iki* beden giyiyor."

"Sen kaç beden giyiyorsun ki?" diye sordu, kafası karışan Lucas.

Hanna, bu soruyu duymazdan gelerek derin bir nefes aldı. "Ve de hırsızlık yaparken yakalandım-Tiffany mağazasından takı ve Sean Ackard'ın babasının arabasını çaldım."

Hanna başını kaldırdığında, tiksinti ve nefretten dolayı sepetin öbür tarafına kaçmamış olan Lucas'ı görünce, açıkça şaşırmıştı. "Yedinci sınıfta, şişman ve çirkin bir palyaçoydum. Alison'la arkadaş olmama rağmen kendimi bir... hiçmiş gibi hissediyordum. Mona ve ben değişmek için çok uğraştık ve... *Alison* gibi olabileceğimizi düşünmüştük. Bir süre işe yaramıştı ama sonra olmadı."

Problemlerini kendi ağzından duymak ona kendini bir ezik gibi hissettirmişti. Fakat kendini, Mona'yla kasaba dışındaki bir kaplıca merkezine gidip kolon terapisi yaptırdıklarından sonraki kadar iyi hissediyordu. Terapi süreci iğrençti fakat sonrasında, kendini çok hafif hissetmişti.

"İyi ki Alison değilsin," dedi Lucas sessizce.

Hanna gözlerini yuvarladı. "Alison'ı herkes severdi."

"Ben sevmezdim." Lucas, Hanna'nın şaşkın bakışlarını görmezden geldi. "Bunu söylemek kötü biliyorum ve başına gelen şeyden dolayı da çok kötü hissediyorum kendimi ama o bana pek de iyi davranmazdı." Balona bir kez daha ateş verdi. "Yedinci sınıftayken, Alison, benim hermafrodit olduğuma dair bir dedikodu yaymıştı."

Hanna, ona keskin bir bakış attı. "Bu dedikoduyu Alison başlatmadı."

"O başlattı. Aslında, biraz da ben başlatmış oldum. Ben futbol oynarken, bana hermafrodit olup olmadığını sordu. Bilmediğimi söyledim-hermafroditin ne demek olduğunu *bilmiyordum* bile. Ondan sonra, bana güldü ve herkese söyledi. Daha sonra, araştırıp öğrendiğimdeyse çok geçti-dedikodu her yere yayılmıştı."

Hanna inanmayan gözlerle ona baktı. "Alison böyle bir şey yapmaz."

Aslında... *yapardı*. Jenna Cavanaugh'a, Kör lakabını takan oydu. Toby'nin balık gibi solungaçlarını olduğunu söyleyen de oydu. Herkes Alison'un dediğini İncil'miş gibi kabul ediyordu.

Hanna, düşünceli bir halde manzaraya bakıyordu. Lucas'ın hermafrodit olduğuna dair o dedikodu, Lucas'ın, Hanna'ya, Şeker Günü'nde kalp şeklinde bir kutu çikolata yollayacağını öğrenmelerinden hemen sonra başlamıştı. Hatta, Alison'la Hanna bunu kutlamak amacıyla simli cepleri olan bir Sevens kot pantolon almaya bile gitmişlerdi. Alison, Hanna'ya kotu çok beğendiğini de söylemişti ama muhtemelen

yalan söylemişti.

"Bir de çirkin olduğunu söylememelisin, Hanna," dedi Lucas. "Sen çok, çok güzelsin."

Hanna, tişörtünün yakasını çenesine koydu. Sürpriz bir şekilde utanmıştı.

"Öylesin. Gözlerimi senden alamıyorum." Lucas yüzünü ekşitti. "Eyvah. Arkadaşlık durumunu *tamamen* aştım, değil mi?"

"Önemli değil." Hanna'yı ateş basmıştı. Güzel olduğunun söylenmesini duymak ona çok iyi hissettirmişti. Bunu, ona en son kim söylemişti? Lucas, mükemmel Sean'dan olabildiğince farklıydı. Lucas leylek gibi uzundu, Rive Gauche'deki işi ve Doğaüstü Kulübü'yle, havalı olmaktan çok uzaktı. Arabasının arkasındaki yapışkanın üzerinde yazan SCISSOR SISTERS da, ya bir müzik grubu, ya bir güzellik salonu ya da bir tarikattı. Ama bundan ötesi vardı-ulaşmak için biraz kazmanız gerekiyordu, tıpkı Hanna ve babasının, bir metal detektörüyle New Jersey sahillerini alt üst ettikleri zamanki gibi. Saatlerce uğraşmışlardı ve nihayetinde, kumların altında bir değil tam iki pırlanta küpe bulmuşlardı.

"Pekâlâ, dinle," dedi Lucas. "Ben de Mona'nın partisine davetli değilim. Cumartesi buluşup bir anti-parti yapmaya ne dersin? Kenarsız havuzum var. Hem de ısıtma sistemli. Ya da, ne bileyim, bu sana göre değilse... poker oynayabiliriz."

"Poker mi?" Hanna, şüpheyle ona baktı. "Strip *değil*, değil mi?"

"Sen beni ne sandın?" Lucas elini göğsüne koydu. "Ben Texas Hold 'Em'den bahsediyorum. Hazırlıklı ol ama. İyi

oynarım."

"Pekâlâ, Tamam. Gelip poker oynarım seninle." Hanna, sabırsızlıkla beklediğini hissetmesine karşın rahatça sepetin kenarına yaslandı. Lucas'a nazlı bir gülüş attı. "Konuyu değiştirme ama. Ben kendimi rezil ettim, şimdi utandığın şeylerden bahsetme sırası sende. Bütün bu etkinliklerinle meşgul olarak daha başka neleri düşünmemeye çalışıyorsun?"

Lucas da sepete yaslandı. "Bir bakalım. Hermafrodit olduğum gerçeği var, tabi ki."

Yüz ifadesi aşırı ciddiydi. Hanna, bir an boş bulunup, bunu gerçek bir itiraf sandı ve gözleri büyüdü. Fakat ardından Lucas sırtıtmaya ve ardından kahkaha atmaya başladı, böylece Hanna da güldü.

23

ÇALILIKLARIN GÖZLERİ VARDIR

Cuma günü öğlen vakti, Rosewood Day çiçekliğinde, nemli ortamda büyüyen yapraklı bitkiler ve onların süsleri gibi uçan kelebekler arasında oturuyordu. Sıcak olmasına ve toprak kokmasına rağmen birçok insan burada öğle yemeklerini yiyordu. Belki çiseleyen yağmurdan kaçmak için ya da Rosewood Day'in yeni 'It Girl'ü, Emily Fields'a yakın olmak için oradalardı.

"Mona'nın partisine gidiyor musun peki?" diye sordu, gözleri merakla parlayan, Aira'nın kardeşi Mike. O ve lakros takımından birkaç arkadaşı, Emily'nin hemen önündeki banka oturmuş ağzından çıkacak bir kelimeye bakıyorlardı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Emily, patates cipslerinin sonuncusunu yiyerek. Annesinin, onun Mona'nın partisine gitmesine izin vereceği şüpheliydi ve Emily de gitmek istediğinden pek emin değildi.

"Daha sonra gelip benim jakuzimde takılmalısın." Noel Kahn çizgili bir defter kâğıdına telefon numarasını yazdı. Kenarından kopararak ona uzattı. "Asıl parti işte o zaman başlayacak."

"Kız arkadaşını da getir," diye önerdi, gözlerinde aç bir bakış olan Mike. "Ve bizim etrafımızda yiyişmekten çekinmeyin. Biz çok açık görüşlüyüz."

"İstersen, sırf senin için fotoğraf kabinimi bile tekrar kurarım," diyerek göz kırptı Noel. "Ne hoşuna giderse."

Emily gözlerini yuvarladı. Çocuklar ağır ağır uzaklaşmaya başladıktan sonra, Emily, dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi ve bitkince, derin bir nefes verdi. Ne yazık ki, Emily sömürücü bir tip değildi-öyle olmuş olsaydı, lezbiyenlerden hoşlanan, seks manyağı Rosewood çocuklarından ne de çok para koparırdı.

Aniden, küçük bir elin bileğine dolandığını hissetti. "Şu gevşek çocukla mı buluşacaksın?" diye fısıldadı kulağına Maya. "Sana numarasını verirken gördüm de."

Emily ona baktı. Kalbi aniden hızlanmıştı. Maya'yı sanki haftalardır görmemiş gibi hissediyordu ve onu aklından çıkaramıyordu. Gözlerini her kapayışında, Maya'nın suratı gözünün önünde belirliyordu. Koydaki o kayanın üzerinde öpüşürken, dudaklarında kalan o hissi anımsadı.

O öpüşmeler bir daha olamaz diye bir şey yoktu.

Emily elini geri çekti. "Maya. Olmaz."

Maya, alt dudaklarını büzdü. Etrafına bakındı. İnsanlar, çeşmelerin kenarlarında, çiçek tarhlarının yanındaki ahşap banklarda ve kelebek barınağının etrafında öğle yemeklerini yiyorlardı. "Kimsenin izlediği yok ki."

Emily ürperdi. Hâlbuki o, birisi sürekli izliyormuş gibi hissediyordu. Bütün öğlen vakti boyunca, birisinin onu arkadan izlediğini hissediyordu nedense. Çiçeklikteki bitkiler uzun ve gövdeliydi ve bu birilerini gözetlemek için mükemmeldi.

Maya, pembe İsviçre çakısını çantasından çıkardı ve arkalarındaki zengin tarhtan bir gül kesip aldı. "İşte," dedi, gülü Emily'ye uzatarak.

"Maya!" Emily, gülü kucağına atarak sakladı. "Burada çiçekleri koparamazsın!"

"Umurumda değil," diye direndi Maya. "Onu almanı istiyorum."

"Maya." Emily sertçe bacaklarına vurdu. "Gitmelisin."

Maya suratını astı. "Şu Ağaç Tepeleri şeyini gerçekten yapıyor musun yani?" Emily başını öne arkaya sallayınca, Maya sızlandı. "Bundan daha güçlüsün sanmıştım. Üstelik bu çok ürkünç bir program."

Emily, öğle yemeği poşetini buruşturdu. Daha kaç kere anlatacaktı? "Ağaç Tepeleri"ni yapmazsam, Iowa'ya gitmek zorunda kalacağım. Oraya gidemem-Halam ve kocası birer delidir."

Gözlerini kapadı ve halasını, eniştesini ve üç kuzenini düşündü. Onları yıllardır görmemişti ve aklına gelen tek şey beş tenkit edici çatık kaşlardı. "En son halamlarda kalırken, kahvaltıda sadece ama sadece Cheerios yememi söylüyordu

çünkü cinsel dürtüleri azaltıyormuş. Erkek olan kuzenlerim, seksüel enerjilerini yok etmek için, her sabah mısır tarlasının etrafında uzun koşular yapardı. Diğer kuzenim Abby'se-o benim akranımdı-bir rahibe olmak istiyordu. *Olmuştur* da. Yanında, Abby'nin Küçük Günah Kitabı adını verdiği bir defter taşır ve günah olduğunu düşündüğü şeyleri not ederdi. Sırf benimle alakalı *otuz* günah yazmıştı. Yalnız yürümeyi bile günah kabul ederdi!"

Maya kıkırdadı. "Üç ayak parmağın filan varsa günah olabilir ama."

"Hiç komik değil!" diye feryat etti Emily. "Ve bu benim güçlü olup olmamamla ya da Ağaç Tepeleri'nin doğruluğuyla ya da kendime yalan söylememle alakalı değil. Orada hareket bile *edemiyorum*."

Emily dudağını ısırdı. Her zaman ağlamadan önce hissettiği bunalma hissi yine kendini göstermişti. Geçen bu iki günde, evin içinde Emily'yle karşılaşılırsa başka yöne bakılıyordu. Yemek yerken ağızları bıçak açmıyordu. Akşamları televizyon izlemek için oturma odasında onlara katılmaktan çekiniyordu. Ablası Carolyn'in bile, ona nasıl davranacağı hakkında bir fikri yoktu. O gün olanlardan beri, Carolyn, Emily'yle paylaştıkları odalarına pek yaklaşmıyordu. Genelde iki kız kardeş, ödevlerini çalışma masalarında, birbirlerine matematik problemleri, tarih ödevleri ya da dedikodularla alakalı homurdanarak yapardı. Dün gece Carolyn, oda ya Emily yattıktan sonra girmişti. Üstünü karanlıkta değiştirmiş ve tek kelime etmeden yatağına yatmıştı.

"Ailem beni bu şekilde sevmeyecek," diye açıkladı Emily, Maya'nın yuvarlak, kahverengi gözlerine bakarak.

"Bir gün, durup dururken, ailenin senden nefret etmeye başladığını hayal et."

"Ben sadece seninle olmak istiyorum," dedi Maya yavaşça.

"E evet, ben de," diye cevapladı Emily. "Ama olamaz."

"Gizli gizli buluşalım, ne dersin?" diye önerdi Maya. "Yarın, Mona Vanderwaal'ın partisine gidiyorum. Orda buluşalım. Partiyi eker, yalnız kalabileceğimiz bir yer bulur."

Emily tınaklarını yiyordu. Yapmayı isterdi... ama Becka'nın sözleri, zihninde yankılandı. *Hayat zaten zor. Neden daha fazla zorlaştırasın ki?* Dün, boş vaktinde Google'a girmiş ve *Lezbiyenlerin hayatları zor mudur?* diye bir arama yapmıştı. Lezbiyen kelimesini yazarken bile, bunu kendisiyle özdeşleştirememişti. Kelime olarak bunu sevmiyordu-a klına nedense sütlaç geliyordu. Çıkan sonuçların hepsi, ebeveyn bloguna tabi olan porno sitelerdi. Ne beklenirdi ki?

Emily, birinin gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissetti. Tam karşılarında, gelin duvağı çiçeklerinin yanındaki bankta, yüzücü arkadaşlarıyla beraber oturan ablası Carolyn'le göz göze geldi. Yüzünde tiksinişmiş bir ifade vardı.

Emily oturduğu banktan fırladı. "Maya, git. Carolyn bakıyor."

Emily, birkaç adım uzaklaşarak önüne çıkan bir sakı kadife çiçeğini çok beğenmiş gibi yaptı ama Maya yerinden kıpırdamamıştı. "Haydi!" diye bağırdı Emily. "Git buradan!"

Maya'nın hâlâ ona baktığını hissediyordu. "Yarın, Mona'nın partisine gidiyorum," dedi alçak sesle. "Orada ola-

cak mısın yoksa olmayacak mısın?"

Emily, Maya'ya bakmayarak başını sağa sola salladı. "Üzgünüm. Değişmem lazım."

Maya, yeşil-beyaz kenarlı el çantasını sertçe açtı. "Ne olduğunu değiştiremezsin. Sana bunu binlerce kez söyledim."

"Belki de değiştirebilirim," diye cevapladı Emily. "Ve belki de bunu istiyorum."

Maya, Emily'nin gülünü banka bırakıp ağır ağır uzaklaştı. Emily, onun sıra sıra saksıların arasından geçip, çıkış kapısının buharlı camları ardında gözden kayboluşunu izledi ve ağlamak istedi. Hayatı berbat ve darmadağınaktı. Okul başlamadan önceki basit hayatı sanki başka bir kızı aitmiş gibi geliyordu ona.

Aniden, birisinin tınaklarının ensesinden aşağıya indiğini hissetti. İrkildi ve arkasını döndü. Sadece, dikenleri kalın ve keskin olan bir sarmaşık filiziydi. Ardından, Emily, buharlı camlardan birine yazılmış bir yazı gördü. Ağzı açık kalmıştı. *Seni görebiliyorum*. Uzun kirpikli, fal taşı gibi açılmış gözleri biraz daha sağa kaydı. İmza A'nındı.

Emily, yazıyı silmek için hemen cama doğru ilerledi. Ne zamandan beri bu yazı buradaydı? Neden daha önce görememişti? Ardından, bir şey fark etti. Çiçekliğin içindeki nem ancak camların içeriye bakan yanını buharla kaplayabilirdi, yani bunu yazan her kimse... içerideydi.

Emily arkasını dönüp, gözleriyle bir ipucu aradı ama ona doğru bakan Maya, Carolyn ve lakrosçu çocuklardan başka kimseyi görmedi. Herkes, öğlen arasının bitimine yaklaşıldığı için kapının etrafında kümelenmişti ve Emily, A'nın

o insanların içine olup olamayacağını düşünmeden edememişti.

24

VE KASABANIN DIĞER UCUNDAKİ BİR BAHÇEDE...

Cuma öğleden sonrası, Spencer eğilmiş, annesinin çiçek yatağındaki yaban otlarını koparıyordu. Bahçıvanlığı genelde annesi yapardı fakat yaranma amacı güden Spencer, kendini pek de emin olmadığı bir şeyden temize çıkarmak için, bu seferliğine görevi üstlenmişti.

Annesinin, Altın Orkide müjdesini kutlamak için arka bahçe verandasına bağladığı renkli balonlar hâlâ oradaldı. Hepsinin üzerinde, *Tebrikler Spencer!* yazıyordu. Kelimelelerin yanındaysa mavi kurdele ve kupa resimleri vardı. Spencer, balonların parlak Mylar dokusundaki eğri büğrü yansı-

masına baktı. Lunaparklardaki yalancı aynalara bakmak gibiydi—suratı yuvarlak değil, uzundu, gözleri büyük değil küçüktü ve burnunun ucu geniş ve kocaman görünüyordu. Belki de, Altın Orkide'ye hıleye giren Spencer değil, bu balondaki kızdı. Hatta belki de, Alison'un kaybolduğu gece onunla kavga eden de bu balon kızdı.

Yan tarafta, DiLaurentisler'in bahçe sulama sistemleri çalışmaya başladı. Spencer, Alison'un odasının camına doğru baktı. Tam Spencer'in odasının karşısına denk gelen, arkadaki en sonuncu camdı. O ve Alison, pencerelerinin karşılıklı olmasından dolayı kendilerini çok şanslı hissediyorlardı. Ebeveynlerin, geceleri belli bir saatten sonra uyguladığı telefon yasağını aşmak için işaret sistemleri vardı. Işığı bir kere yakmak, 'Uyuyamadım, sen uyudun mu?' demekti. İki kere yakmak, 'İyi geceler.' Üç kere yakmaksa, 'Evden sıvı-*st*p baş başa konuşmalıyız.' anlamına geliyordu.

Dr. Evans'ın ofisinde hatırladığı o anı, tekrar gözünün önüne geldi. Spencer bunu aklından çıkarmaya çalıştı, fakat o geri gelip durdu. *Her şey umurundadır senin*, diyordu Alison. Ve yine o boğuk gelen *kırılma* sesi. Nereden geliyordu bu?

"Spencer!" diye bir ses duydu. Evlerini çevreleyen ahşap çitlere sırtı dönük vaziyetteydi. Arkasını döndü, kalbi hızla çarpıyordu. Çalışlıkların arkasında duran Ian Thomas'ı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" dedi Spencer etrafına bakınarak. Melissa'nın ambarı sadece birkaç yüz metre ilerideydi.

"Favori kızımı izliyorum." Ian, gözlerini, onun vücudu üzerinde dolaştırdı.

"Ortalıkta bir sapık var," diye sertçe uyardı Ian'ı. Aynı

anda da, Ian'ın ona her bakışında hissettiği heyecanı gizlemeye çalışıyordu. "Dikkatli davranmalısın."

İan, alaycı bir surat ifadesiyle ona baktı. "Belki ben mahalle bekçilerinden biriyim? Belki de seni o sapıktan koruyorum?" Elini bir ağaç gövdesine dayadı.

"Öyle mi?" diye sordu Spencer.

İan başını sağa sola salladı. "Hayır. Kestirmeden yürüyordum. Melissa'yı görmeye geldim de." Biraz durdu ve ellerini cebine soktu. "Melissa'yla benim tekrar beraber olma ne diyorsun?"

Spencer omuz silkti. "Beni ilgilendirmez."

"Öyle mi?" Ian göz kırpmadan ona bakıyordu. Spencer, heyecanla gözlerini kaçırırdı. Ian, aralarında geçen o öpüşme olayına atıfta bulunmuyordu. Yani, bu *olamazdı*.

Spencer o anı tekrar yaşadı. Dudakları o kadar sert buluşmuştu ki, Ian'ın dişleri, onunkilere vurmuştu. Ardından, Spencer'ın dudakları sızlamıştı. Müjdeyi Alison'la verdiğindeyse, Alison kabaca bir kahkaha atmıştı. "Ne yani, Ian seninle çıkacak mı sanıyorsun?" diye alay etmişti. "Sanmıyorum."

İan'a şimdi baktığındaysa sakın, sıradan ve onca münakaşanın sorumlusu olduğunu bilen biri gibi görünüyordu. Onu öpmemiş olmayı diledi. Çünkü bu bir domino etkisinin başlangıcı sayılabilirdi—ambardaki kavgaya sebebiyet vermişti ki bu da Alison'un orayı terk etmesine yol açtı ve o da başka bir şeye sebebiyet verdi... ama neye?

"Melissa bana, terapiye gittiğini söyledi, doğru mu?" diye sordu Ian. "Çok delice."

Spencer diklendi. Melissa'nın, Ian'a terapiden bahsetmesi tuhaftı. Seansların gizli kalması gerekiyordu. "O kadar

da delice değil."

"Gerçekten mi? Melisa, senin çılglık attığını duyduğunu söyledi."

Spencer gözlerini kırptı. "Çılgılık mı?" Ian başını salladı. "N-ne diye bağırtıyormuşum?"

"Bir şey dediğini söylemedi. Sadece çılgılık atıyormuşsun."

Spencer, teninin altının karıncalandığını hissetti. Di-Laurentisler'in bahçe sulama sistemi sanki çimlerin başını koparan, milyonlarca küçük giyotin gibi gelmeye başlamıştı ona. "Gitmeliyim." Eve doğru acemi adımlarla yürüdü. "Sarımsu su içmeye ihtiyacım var."

"Bir saniye." Ian ona doğru yaklaştı. "Sizin çalışıklarda ne olduğunu *gördün* mü?"

Spencer durdu. Ian'ın yüzünde o kadar garip bir ifade vardı ki Spencer, sanki Alison'dan kalan bir şey bulmuş olduğunu sandı. Kemiklerinden biri belki de. Bir ipucu. Spencer'in zihnini kurcalayan o anının eksik olan bir parçası.

Ardından, Ian elini ona doğru uzattı. Avuç içinde altı tane dolgun böğürtlen vardı. "İnanılmaz güzel bir böğürtlenlik var burada. Bir tane ister misin?"

Böğürtlenler, Ian'ın avuç içini koyu, kana benzer bir mor renge boyamıştı. Spencer, onun aşk ve hayat çizgisini ve tırnaklarının etrafındaki garip aşınmaları görebiliyordu.

Başını sağa sola salladı. "O çalılardan hiçbir şey yemem," dedi.

Ne de olsa, Alison orada öldürülmüştü.

25

HANNA MARIN'E ÖZEL PAKET

Cuma akşamı, sivilceli ve aşırı jöleli bir T-Mobile satış görevlisi, Hanna'nın BlackBerry'sinin ekranını inceliyordu. "Bana göre telefonunuzun bir sorunu yok," dedi. "Ve bataryanız da çalışır halde."

"Yeterince iyi bakmıyorsunuz o zaman," dedi Hanna aksi bir şekilde ve cam tezgâha yaslanarak. "Servisin nesi var? T-Mobile çöktü mü?"

"Hayır." Satış görevlisi çocuk, BlackBerry ekranındaki barları gösterdi. "Bakın, beş bar var. Her şey normal."

Hanna burnundan soluyordu. BlackBerry'sinde *bir şey* vardı. Bütün gece boyunca telefonu *bir kere* bile çalmamıştı.

Mona onu bırakmış olabiliyordu ama herkesin onun bu kararını, bu kadar çabuk takip etmiş olacağına inanmak istemiyordu. Bir de, A'nın ona her an, Mona'nın yağ aldırmasıyla ilgili daha fazla bilgi verebileceğini, ya da arkadaşlarının birinin ondan çok büyük bir sır sakladığını söylerken, neyi kast ettiğini açıklayan bir mesaj atabileceğini düşünüyordu.

"Yeni bir BlackBerry almak ister miydiniz peki?" diye sordu görevli.

"Evet," dedi Hanna, keskin ve sürpriz bir şekilde annesinininki gibi çıkan bir ses tonuyla. "Çalışan bir tanesi olsun bu sefer lütfen."

Görevli bitkin gözlerle ona baktı. "Bilgilerinizi yeni telefonunuza aktaramayacağım. Bu işlemi burada yapamıyoruz."

"Önemli değil," dedi Hanna sertçe. "Bütün telefon numaraları defterimde yazılı."

Görevli, arka tarafa gidip, yeni telefonun kutusuyla beraber geri döndü. Kutuyu açtı, telefonu suni köpüklü yuvasından çıkardı ve birkaç tuşa basmaya başladı. Hanna, tezgâha yaslandı ve cuma akşamları Mona'yla neler yaptıklarını düşünmemeye çalışarak, Kral James Alışveriş Merkezi'ndeki insanları izlemeye başladı. İlk önce, bütün bir haftayı geride bırakmalarını kutlamak için bir Mutlu Cuma kıyafeti alırlardı, daha sonra somon balığı yemek için bir suşi lokantasına uğrarlardı ve ardından-Hanna'nın en sevdiği bölüm-Hanna'nın çift kişilik yatağının üstünde oturup dedikodu yapar ve *CosmoGirl!*'ün "Günün Eyvahu!" sütununu okuyup gülerlerdi. Hanna'nın, Mona'yla bazı konuları konuşmanın zor olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu-Sean'la alakalı her

türlü duygusal konuşmayı geçmesi gerekiyordu çünkü Mona, Sean'ın gey olduğunu söylüyordu ve Alison'un kayboluşunu da konuşamıyorlardı çünkü Hanna eski arkadaşlarıyla alakalı olan kötü anılarını kurcalamak istemiyordu. Aslında, bunları düşündükçe, gerçekten Mona'yla neler konuştuklarını merak etti. Erkekler? Elbiseler? Ayakkabılar? Gıcık oldukları kişiler?

"Hemen hazır olur," dedi görevli, bilgisayar ekranına bakıp kaşlarını çatarak. "Bir nedenden dolayı, ağımdan cevap alamıyorum."

Ha! Dedi Hanna içinden. Ağla ilgili bir sorun vardı işte.

O anda, birileri kahkaha atarak mağazaya girdi ve Hanna o tarafa doğru döndü. Mona ve Eric Kahn'ı beraber gördüğünde artık saklanmak için çok geçti.

Mona'nın hafif açık renkli saç, kömür grisi süveteri, siyah tayt ve uzun topuklu siyah çizmeleriyle bir karışıklık oluşturmuştu. Hanna saklanabilmeyi diledi fakat nereye saklanması gerektiğini bilemedi-önünde durduğu tezgâh, mağazanın tam ortasında olan bir adaydı. Bu aptal yerin, arasına saklanılabilecek koridor gibi rafları bile yoktu, sadece telefonlar ve aksesuarlarıyla dolu bir dört duvardı.

Bir hamle bile yapmadan, Eric, onu görmüştü. Gözleri parladı ve Hanna'ya, başını hafifçe öne eğerek selam verdi. Hanna donup kalmıştı. Şimdi, bir traktör römorkuyla kafa kafaya gelen bir geyiğin halinden anlıyordu.

Mona, Eric'in baktığı yöne baktı. "Aa," dedi durgun bir halde, Hanna'yı görür görmez.

İki kız arasındaki bu elektriği beğenmemiş olacaktı ki, Eric hemen kendini mağazanın başka bir köşesine atıverdi.

Hanna, Mona'ya birkaç adım yaklaştı. "Selam."

Mona, telefon kulaklıkları ve araba adaptörleriyle dolu bir duvara bakıyordu. "Selam."

Uzunca bir sessizlik oldu. Mona burnunu kaşıdı. Tırnaklarını, Chanel'in sınırlı sayıda üretilmiş olan siyah La Vernis' ile ojelemişti—bunu gören Hanna, iki şişe Sephora çaldıkları zamanı hatırladı. Bunu hatırlamak, onu neredeyse ağlatıyordu. Hanna, Mona'sız kendini çok güzel bir elbisenin içinde fakat aksesuarsız hissediyordu. Ya da içinde portakal suyu olmayan bir bardak votka gibi. Kulaklıkları olmayan bir iPod gibi. Bir şeyler *doğru değil* diyordu. Sekizinci sınıftan sonraki yaz, iş gezisine giden annesinin peşine takılışını hatırladı. Hanna'nın telefonu, gidilen yerde çekmemişti ve geri geldiğinde, Mona'dan tam yirmi sesli mesaj aldığı-
nı gördü. "Seninle her gün konuşamamak tuhaf geldi, ben de olan biteni sesli mesaj bırakarak anlatayım dedim," diye açıklamıştı daha sonra.

Hanna uzun ve titrek bir nefes verdi. T-Mobile mağazasının için halı ve ter gibi kokuyordu—ter kokusunun kendisine ait olmadığını umuyordu aynı anda. "Geçen gün, sizin garajın çatısına yazdığımız o yazıyı gördüm," diye lafa girdi. "Şey hani, $HM + MV = SONZUZA KADAR$. Gökyüzünden görülyor. Hem de çok net."

Mona şaşırmış gibi görünüyor. Yüz ifadesi yumuşamıştı. "Gerçekten mi?"

"Hi-hı." Hanna, duvardaki T-Mobile reklam posterine baktı. Cep telefonları kucaklarında olan iki kızın kıkırdayarak güldüğü dandik bir fotoğraftı. Kızların biri kumral diğeri sarışındı—tıpkı Hanna ve Mona gibi.

"Bu iş çok karıştı," dedi Hanna sessizce. "Nasıl başladı ben bile bilmiyorum. Arkadaşdönümü'nü kaçırdığım için özür dilerim, Mon. Eski arkadaşlarımla da birlikte olmak istememiştım. Onlarla yakınlaşıyor filan değilim."

Mona başını öne eğdi. "Öyle mi?" Hanna, T-Mobile mağazasının sağ tarafından geçmekte olan çocuk treninin seminden, onu zar zor duyabilmişti. Trende de, sadece şişman ve zavallı görünümüne bir çocuk vardı.

"Tabi ki de," diye cevapladı Hanna, trenin geçmesinin ardından. "Biz... bu sıralar tuhaf şeyler yaşıyoruz. Her şeyi şu anda açıklayamam ama bana biraz hoşgörülü davranırsan, hepsini yakında anlatabilirim." Bir iç çekti. "Ve şu göğçe yazı yazma işini de kasti yapmadım. Sana böyle bir şeyi asla yapmam."

Hanna'dan küçük bir hıçkırık geldi. Salya sümük ağlamadan önce hep böyle hıçkırmaya başlardı ve Mona bunu biliyordu. Mona'nın dudakları seğirdi ve bir an için Hanna'nın kalp atışları hızlandı. Belki de işler yoluna girecekti.

Ardından, sanki Mona'nın içindeki havalı kız yazılımı yeniden devreye girdi. Surat ifadesi, tekrardan gösterişli ve özgüvenli bir hal aldı. Daha dik duruyordu ve donuk bir şekilde gülümsüyordu. Hanna, Mona'nın ne yaptığını tam anlamıyla biliyordu—o ve Hanna, toplum içinde *asla ama asla* ağlamamak için birbirlerine söz vermişlerdi. Bunun için bir kuralları bile vardı: Ağlayacaklarını hissettikleri anda popolarını sıkıp, kendilerine, güzel olduklarını ve gülümsemeleri gerektiğini hatırlatmak zorundalardı. Birkaç gün önce olsaydı, Hanna bunu yapardı fakat şu an bir neden görmüyordu. "Seni özlüyorum, Mona," dedi Hanna. "Her şey eskisi gibi

olsun istiyorum.”

“Belki,” dedi Mona, aşırı resmi bir şekilde. “Göreceğiz.”

Hanna, zorla gülümsemeye çalıştı. *Belki? Bu belki de ne demekti şimdi?*

Çarajın önüne park ettiği sırada Hanna, annesinin Lexus’unun yanında duran, Memur Wilden’in devriye arabasını fark etti. İçeriye girdiğinde, Darren Wilden ve annesinin, kanepede birbirlerine sokulmuş vaziyette, haberleri izlediklerini gördü. Sehpa da bir şişe şarap ve iki kadeh vardı. Wilden’in tişört ve kot pantolonundan anlaşılacağı üzere, Süper polis bu gece mesai yapmıyordu.

Haberlerde, yine beşinin basına sızdırılmış o videosu vardı. Hanna, oturma odası ve mutfak arasındaki kapı sövesinde durup, Spencer’in, ablasının sevgilisi olan Ian’a asılışını ve Alison’un kanepenin ucunda sıkılmış halde oturuşunu izledi. Klip bittiğinde, Alison’ın annesi, Jessica DiLaurentis göründü. “Videoyu izlemek zor,” diyordu Bayan DiLaurentis. “Bütün bunlar, bize, o acıyı tekrar yaşattı. Ama Rosewood’taki herkese teşekkür etmek istiyoruz—bize karşı çok harikaydınız. Kocamla, Alison’ın soruşturması sırasında burada kaldığımız sürede, burayı ne kadar özlediğimizi fark ettik.”

Kısa bir süreliğine, kamera, Bayan DiLaurentis’in arkasındaki insanlara odaklandı. Onlardan biri, üniformasıyla Memur Wilden’di. “İşte sen!” Hanna’nın annesi Wilden’in omzunu çimdikledi. “Ne güzel çıkmışsın öyle.”

Hanna, o an kusmak istedi. Annesi, Hanna geçen sene

Kar Tanesi Kraliçesi olarak seçilip, Philadelphia Mummers panayırında geçit yaptığı zaman bile bu kadar heyecanlı görünmemişti.

Wilden, Hanna’nın varlığını fark edip arkasını döndü. “Aa. Selam Hanna.” Sanki Hanna onları kötü bir şey yaparken yakalamış gibi, Bayan Marin’dan biraz uzaklaştı.

Hanna homurdanarak bir selam verdi, ardından dönüp bir dolabın kapağını açtı ve içerisinden, fıstık ezmeli bir Ritz Bits aldı.

“Han, sana bir paket geldi,” diye seslendi annesi, televizyonun sesini kısarak.

“Paket mi?” diye tekrarladı Hanna, ağzı krakerlerle dolu bir halde.

“Evet. Geldiğimizde kapının önündeydi. Ben de odana götürdüm.”

Hanna, bir kutu Ritz Bits’le odasına çıktı. Gerçekten de, çalışma masasının karşısında ve köpeği Dot’un Gucci marka sepet yuvasının yanında kocaman bir paket duruyordu. Hanna, oraya doğru yaklaşınca Dot, kısa kuyruğunu titreterek yuvasından kalkıp yürümeye başladı. Hanna’nın parmakları, seloteyp bandı sökmeyle çalışırken titremeye başlamıştı. Teybi söküp kutuyu açmayı başardığında, birkaç parça dolgu malzemesi havaya uçtu ve... şampanya renkli bir Zac Posen elbise, kutunun dibinde kendini gösterdi.

Hanna, küçük çapta bir felç geçirdi. Mona’nın nedime elbisesi. Özel dikilmiş, ütülenmiş ve giyilmeye hazır. Kutunun içini, belki bir not vardır diye bir süre alt üst etti fakat hiçbir şey bulamadı. Her neyse. Bunun tek bir anlamı olabilirdi—affedilmişti.

Yavaşça, Hanna'nın suratını bir gülümseme aldı. Yatağının üstüne çıkıp, yatağının yaylarını gıcırdatarak zıplamaya başladı. Heyecanlanan köpeği Dot, yatağın etrafına koşuşturarak, deli gibi havlıyordu. "Evetttt," diyerek, sevinçten ağlamaya başladı. Mona'nın öfkesinin eninde sonunda dineceğini biliyordu. Hanna'ya uzun süre kızgın olmak için deli olmalıydı.

Zıplamayı bırakıp, tekrar yatağına oturdu ve yeni BlackBerry'sini aldı. Bu emrivaki olmuştu—partiye davetli olmadığını anladığında iptal ettiği kuaför ve makyaj randevularını, muhtemelen yeniden alamayacaktı. Sonra, aklına başka bir şey geldi: Lucas. *Mona'nın partisine ben de davetli değilim*, demişti.

Hanna bir an, BlackBerry'sinin ekranına bakarak bekledi. Açıkçası onu partiye, *kavalyesi* ya da herhangi bir şeyi olarak götüremezdi. Lucas tatlıydı, tabi, fakat kesinlikle partiye çağdırmaya değer değildi.

Kırmızı renkli, deri Coach ajandasını açıp Lucas'ın e-posta adresini aradı. Lucas'a kısa ve öz bir e-posta atacaktı. İçinde, hayatında onun ne kadar yeri olduğunu belirtecekti: Hiç. Lucas muhtemelen yıkılacaktı ama Hanna'da herkesi memnun edemezdi ki, değil mi?

26

SPENCER SICAK SUYA GİRER... HAKİKATEN VE DE MECAZİ OLARAK

Cuma gecesi, Spencer, aile jakuzisinde dinleniyordu. Bu en sevdiği şeydi; özellikle geceleri, karanlık gökyüzünde tüm yıldızlar parlarken. Bu gece duyduğu sesler, sadece jakuzinin su jetlerinin boğuk fokurtusu ve ailenin köpeklerinden biri olan Beatrice'in, salyalarını akıtarak kemiğini ısırtırken çıkardığı sestti.

Sonra aniden, bir ince dalın kınıldığını duydu. Ardından bir tane daha. Sonraysa... birinin nefesini. Başını çevirdiğinde, ablası Nova-check ekoseli Burberry bikinisıyla, jakuzinin içe doğru merdivenlerini inip kendini sıcak suya bı-

rakmıştı bile.

Belli bir süre, ikisinden de ses çıkmadı. Spencer, yüzünün yarısını suyun altına sokarak, köpükten bir sakalın ardına saklanmıştı ve Melissa da jakuzinin yanındaki şemsiyeye bakıyordu. Aniden, Melissa, kardeşini incelemeye başladı. "Dr. Evans'a biraz kızgımsın."

"Niye?"

Melissa, gösterişli bir biçimde, ellerini suyun üstünde gezdirdi. "Bazen, sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi kendinde bazı şeyleri söyleme hakkı varmış gibi davranıyor. Bunu sana da yapıyor mu?"

Spencer omuzlarını silktili. Dr. Evans'ın böyle şeyler yapabileceği konusunda onu zaten uyarmamış mıydı Melissa?

Melissa, elinin tersini alına koydu. "Güvenilmez erkeklerle çıkmayı tercih ettiğimi söyledi. Yakınlaşmaktan korktuğum için, bilinçaltım beni, bana bağlanmayacak, uzun dönem ilişki yaşamayacak türde erkekleri seçmeye itiyor-muş."

Melissa, jakuzinin kenarında duran büyük bir şişe Evi-an'a doğru uzandı ve bir yudum aldı. Başının üstünde, Spencer, bir büyük kuş silüeti fark etti-ya da ayın önünden kanat çırparak geçen bir yarasaydı bu. "İlkte sinirlenmişim, ama şimdi... bilemiyorum." Melissa bir iç çekti. "Belki de haklıdır. Bütün ilişkilerimi düşünmeye başladım. Çıktığım bazı erkekler, daha baştan, *gerçekten* güvenilmez olduklarını belli etmişlerdi."

Melissa, Spencer'in gözlerinin içine baktı ve bu Spencer'ı utandırdı.

"Wren bunun çok belli bir örneği," diye, Spencer'in ak-

lını okumuşçasına devam etti Melissa. Spencer gözlerini ablasından alıp, jakuzinin öbür tarafındaki şelaleye bakmaya başladı. "Onun sayesinde, Ian'dan da şüphelenmeye başladım. Sanırım, biz lisedeyken beni aldatıyordu."

Spencer gerildi. "Gerçekten mi?"

"Hı-hı." Melissa, soluk kayısı rengi tırnaklarının kusursuz manikürüne bakıyordu. Gözleri koyuydu. "Neredeyse eminim. Kim olduğunu da biliyorum."

Spencer, başparmağındaki şeytanıtağını ısırdı. Ya Melissa, Spencer ve Ian'ı bahçede konuşurken duyduysa? Ian, aralarında geçen öpüşme olayına imada bulunmuştu. Ya da, daha kötüsü: Ya Alison, Spencer'in ne yaptığını, yıllar önce Melissa'ya bizzat *söylediyse*?

Alison'un kayboluşundan kısa bir süre önce, Spencer'in babası, kızları paintball oynamaya götürmüş, Melisa da gelmişti. "Ne yaptığını Melissa'ya söyleyeceğim," demişti alaycı bir edayla Alison, soyunma odasında tulumlarını giyerlerken.

"Yapamazsın," diyerek meydan okumuştı Spencer.

"Öyle mi?" diye alaya devam etmişti Alison. "İzle beni."

Spencer, Alison ve diğerleriyle beraber oyun alanına gelmişti. Herkes kocaman bir saman yığınının arkasında çömelip oyunun başlamasını beklediler. Bu sırada Alison, uzanıp Melissa'nın omzunu dürtmüştü. "Hey, Melissa. Sana bir şey söyleyeceğim."

Spencer onu dürtmüştü. "Sus."

Düdük çaldığında herkes yerinden fırlamış diğer takımın üyelerini vurmaya çalışıyordu, fakat Alison ve Spencer hariç. Spencer, Alison'u kolundan tutup çekerek başka bir saman yığınının arkasına götürmüştü. O kadar sinirlenmişti ki,

kasları titriyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye hesap sordu Spencer.

Alison kıs kıs gülmüş ve saman yığınınına yaslanmıştı. "*Bunu neden yapıyorsun?*" diye yüksek ve tiz bir sesle taklidini yapıyordu. "Çünkü bu yanlış ve Melissa'nın da bilmeye hakkı var."

Öfke, Spencer'in içinde, muazzam bir fırtınadan önce kara bulutların bir araya gelmesi gibi birikmişti. Arkadaşlar birbirlerinin sırlarını saklamazlar mıydı? Jenna sırrını, Alison için saklamışlardı. Ne de olsa, o maytabı ateşleyen Alison'du. Jenna'yı kör eden oydu. Diğerleri de bunu sır olarak saklayacaklarına yemin etmişlerdi. Alison bunu unutmuş muydu?

Spencer, tetiği çekmek istememişti aslında... ama olmuştu bir kere. Mavi boya, Alison'un tulumunun üzerine yayılmıştı ve Alison şaşırılmış bir halde çılgılık atmıştı. Ardından, Spencer'a büyümüş gözlerle bakıp oradan uzaklaşmıştı. Ya Alison o sinirle gidip Melissa'ya olanları anlattıysa ve Melissa bunca zaman, en doğru anda bombayı bırakmak için beklediyse? O an, bu an olabilirdi.

"Sence kim olabilir?" diye, Spencer'ı düşüncesinden alıkoyarak sordu Melissa.

Spencer, jakuzinin köpüklü suyuna biraz daha battı, gözleri klordan sızlıyordu. Bir öpücük pek de aldatmak sayılmazdı ve üzerinden çok uzun bir süre geçmişti. "Bilmem. Bir fikrim yok."

Melissa bir iç çekti. "Belki de Dr. Evans kafadan atıyordu. Ne kadar bilgisi olabilir ki sanki?"

Spencer, Ablasını dikkatlice inceledi. Dr. Evans'ın, Melissa hakkında dediğini düşündü-onun onaylanmaya ihtiyacı

vardı. Spencer'ı kısıkanıyordu. Düşünülmesi bile çok tuhaf bir olasılıktı. Ya da bu sıkıntılarının, o gün gasp edildikten sonra Spencer'ın hastalanması ve onun, heceleme yarışmasına Yolanda'nın ailesiyle gitmek zorunda kalmasıyla bir alakası var mıydı? Ebeveynlerinin, Spencer'ın üzerine titredikleri o yaz boyunca başka neler kaçırmış olabilirdi? Kaç defa bir kenara itilmişti?

Arkadaş olduğumuz zamanlar çok güzeldi, dedi Spencer'in içinden gelen bir ses. Seninle bilgi ve heceleme yarışması oynamayı seviyorum. Aramızın şimdi böyle olmasından nefret ediyorum. Uzun zamandır bu durumdan nefret ediyorum.

"Ian'ın, lisede seni aldatmış olması bu kadar önemli mi?" diye sordu Spencer sakince. "Çok uzun zaman önce olmuş bitmiş."

Melissa, karanlık ve berrak gökyüzüne baktı. Bütün yıldızlar görünüyordu. "Tabi ki önemli. Bu yanlış bir şey. Eğer doğru olduğunu öğrenirsem, Ian bunu yaptığına hayatının sonuna kadar pişman olacak."

Spencer korkudan gözlerini kırpı. Melissa'yı hiç bu kadar kindar görmemişti. "Peki, kıza ne yapacaksın?"

Melissa, çok yavaş bir şekilde döndü ve Spencer'a zehir gibi bir gülücük attı. Tam bu sırada, bahçenin ışıkları yandı. Melissa'nın gözleri parlamıştı. "Ona bir şey yapmadığımı kim demiş?"

27

ESKİ ALIŞKANLIKLAR ZOR ÖLÜR

Cumartesi akşamüstü, Aria, kendi evinin tam karşısındaki McCreadyler'in bahçesindeki çınar ağacının dibinde oturuyordu. Kurabiye satan üç izci kızın kendi kapılarının önüne gelişini gördü. *Ella evde değil ama birkaç kutu Naneli Sakız bırakın siz*, demek istemişti gelen kızlara. *Bunlar onun en sevdikleri.*

Kızlar kapıyı çalıp beklediler. Kimse açmayınca, yan eve doğru ilerlediler.

Aria, Seanlar'dan buraya bisikletiyle gelişini ve kendi evini sanki bir ünlü eviymiş, o da paparaziyimş gibi gözetlemesini garip buluyordu ama ailesini şiddetle özlemişti. Ac-

kardlar, sanki Montgomeryler'in aksi eşi gibi bir şeydi. Bay ve Bayan Ackard, sapıklardan korunmaya karşı kurulmuş Rosewood Güvenlik Komitesi'ne üye olmuşlardı. Yirmi dört saatlik bir nöbette önemli noktalar belirlemişlerdi ve birkaç gün sonra, gece vardiyası yapacaklardı. Ayrıca, ona her baktıklarında, sanki Ezra'yla ofisinde ne yaptıklarını söyleyebilecekmiş gibi duruyorlardı. Sanki onun da göğsünün üzerinde büyük kırmızı bir A harfi vardı.

Aria, aklını selim tutmayı başarıp, kendini Ezra'dan arındırmalıydı. Fakat onu düşünmeden de edemiyordu. Bu bisiklet yolculuğu sırasında bir Ezra hatırasından ötekine atlamıştı. Chicken McNuggets yiyen, tıknaz bir adamın yanından geçmişti ve bunun kokusu onu gafil avlamıştı. Siyah, plastik gözlük takmış bir kız görmüştü ve üzerine hemen bir titreme gelmişti. Bir bahçe duvarının üzerinde duran kedi bile, nedeni belirsiz bir şekilde, ona Ezra'yı hatırlatmıştı. Ama aslında ne düşünüyordu? Bir şey, nasıl böyle bu kadar yanlış... aynı zamanda da bu kadar doğru gibi gelebilirdi insana?

Kendi su değişmeni olan taş bir evin yanından geçerken, Kanal 7'nin haber aracı, Aria'nın yanından hızla geçip gitti. Kısa bir süre içinde, ilerideki tepeyi aşıp gözden kayboldu, ardından dalları uğuldatan bir rüzgâr gelip geçti ve gökyüzü karardı. Aria birden, sanki yüzlerce örümcek teni üzerinde dolanıyormuş gibi hissetti. Birisi izliyordu.

A?

Treo'su çaldığında, korkudan neredeyse bisikletten düşecekti. Frene basıp kenara geçti ve bir ayağını kaldırıma dayadı. Telefonunu cebinden çıkardı ve baktı. Bu Sean'dı.

"Neredesin?" diye soruyordu.

"Şey... biraz bisiklet süreyim dedim," diye cevapladı Aria, kapüşonlu, eskimiş kazağının manşetini kemirerek.

"Pekâlâ, ama eve erken gel," dedi Sean. "Yoksa Mona'nın partisine gecikiriz."

Aria iç çekti. Mona Vanderwaal'ın partisini tamamen unutmuştu.

O da, karşılık olarak derin bir nefes vermişti. "Gitmek istemiyor musun?"

Aria, bisikletinin frenlerini sıkarak, önünde duran güzel, gotik eve baktı. Evin sahipleri, evi asil mora boyamayı tercih etmişlerdi. Sanatçı sahipleri olan bu evin daha muhafazakâr bir renge boyanması için semtte başlatılan imza kampanyasına katılmayan tek aile Montgomeryler'di. Daha sonra kampanya, mahkemede pek de etkili olmamıştı zaten. "Mona'yla pek de öyle arkadaş değilim ki," diye homurdandı Aria. "Ya da o partiye giden herhangi biriyle."

"Neden bahsediyorsun?" Sean şaşırılmıştı. "Onlar benim arkadaşlarım, doğal olarak senin de arkadaşların. Çok güzel vakit geçireceğiz. Bir de, yani, bize taşındığından beri, o bisiklet gezintimiz dışında seni doğru dürüst göremedim bile. Ki düşüncecek olursak, bu biraz garip bir durum."

Birden, Aria'nın telefonunun arama bekleletmesi bipledi. Telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı. *Ezra*. Açık kalan ağzını eliyle kapadı.

"Sean, seni biraz bekletebilir miyim?" Sesinde bir canlılık olması için uğraşıyordu.

"Niye?" diye sordu Sean.

"Ya, şey... bekle." Aria gelen aramayı kabul etti. Sanki

Ezra'yla görüntülü görüşecekmiş gibi öksürdü ve saçını başını düzeltti. "Alo?" Hava! ama biraz da baştan çıkarıcı bir ses tonunu denedi.

"Aria?" Ezra'nın uykulu, ölü gibi olan ses tonuna bayılıyordu.

"Ezra." Aria şaşırılmış numarası yapıyordu. "Merhaba."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Ayağıyla, bisikletinin pedalını döndürdü ve karşıdaki mor evin çimenleri üzerinde koşuşturan sincabı izledi. "Seni aklımdan çıkaramıyorum," diyerek sonunda itirafta bulundu Ezra. "Benimle buluşabilir misin?"

Aria göz kapaklarını sıkarak, gözlerini kapadı. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama çok istiyordu. Yutkundu. "Bir dakika."

Sean'a geri döndü. "Şey, Sean?"

"Kimdi o?" diye sordu Sean.

"...Annemdi," dedi beceriksizce.

"Öyle mi? Bu gayet iyi, değil mi?"

Aria dudağını sertçe ısırıldı. Kafasını dağıtmak için, o mor evin merdivenlerinde duran, hünerle içi oyulmuş balkabaklarına kasti olarak odaklandı. "Gidip bir işimi halletmeliyim," dedi. "Seni daha sonra ararım."

"Bekle," diye hemen araya girdi Sean. "Mona'nın partisi ne olacak?"

Fakat Aria'nın parmağı tuşa basmıştı bile. "Tamamdır," diyerek Ezra'ya döndü, sanki triatlon tamamlamış gibi nefes nefeseydi. "Hemen geliyorum."

Eski Hollis semtindeki, Viktoryan tarzı evinin kapısını

açtığı anda, Ezra'nın sağ elinde bir şişe Glenlivet vardı. "Biraz viski ister misin?"

"Tabi," diye cevapladı Aria. Ezra'nın oturma odasının ortasına kadar geldi ve mutlu olmuş bir halde iç çekti. En son burada bulunduğu andan beri, bu evi çok düşünmüştü. Kitaplıkta duran milyarlarca kitap, eriyip şömine rafına doğru akan mavi mum ve odanın ortasındaki, büyük ve işe yaramaz banyo küveti... bunların hepsi, Aria'nın kendini çok rahat hissetmesini sağlıyordu. İkisi de, Ezra'nın yaylı, hardal sarısı kanepesine oturdu. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Ezra nazikçe. Omuz kısmında küçük bir delik olan, soluk mavi bir tişört vardı üstünde. Aria, o delikten içeri parmağını sokmak istiyordu.

"Rica ederim," dedi Aria, satranç desenli Vans'larını çıkarak. "Kadeh kaldıralım mı?"

Ezra, gözünün önüne bir tutam koyu renk saçını düşürerek, bir süre düşündü. "Dağılmış yuvalardan gelmemize," diyerek bardağını kaldırdı ve Aria'nın bardağına dokundu.

"Şeref." Aria, viskisinden bir yudum aldı. Birazcık gaz yağı ve bulaşık deterjanı kokusu geliyordu fakat bu, Aria'nın umurunda değildi. Viskisini hızlı içtiğinden, boğazının yanıldığını hissediyordu.

"Bir tane daha?" diye sordu Ezra, şişeyle geri gelip tekrar kanepeye oturduğunda.

"Tabi," diye cevapladı Aria. Ezra, biraz daha buz almak için katlıgında köşede duran, sesi kısılmış, minik televizyonuna gözü takıldı. Bir iPod reklamı dönüyordu. Ses açık değilken, birisinin bu kadar içten gelerek dans etmesini izlemek komik gelmişti.

Ezra döndü ve Aria'nın içkisini tazeledi. Her yudumda, Aria'nın katı yüz ifadesi usulca eriyip gidiyordu. Bir süre, Ezra'nın ebeveynleri hakkında konuştular—annesi şimdi New York'ta yaşıyordu, babası Wayne'se yakınlarda bir kasabada. Aria, tekrar kendi ailesinden bahsetmeye başladı. "Ailemle alakalı en sevdiğim anım ne biliyor musun?" dedi, düzgün konuştuğunu umarak. Viski, onun konuşma becerisi üzerinde oyunlar oynuyordu. "Ikea'daki on üçüncü yaş günüm."

Ezra bir kaşını kaldırdı. "Şaka yapıyorsun. Ikea kâbus gibi bir yerdir."

"Garip deliyor, değil mi? Ama annemler, Ikea'nın yüksek kademelerinde çalışan birini tanıyorlardı ve kapanış saatinden sora orayı kiralamıştık. Çok eğlenceliydi—Byron ve Ella, yatak odaları, mutfak ve ofisleri kapsayan bir yağmalama oyunu planlamışlardı. Bunun için çok heyecanlılardı. Parti için de, kendimize İsveççe mobilya isimleri yakıştırmıştık—Byron'ın Ektorp'tu sanırım ve Ella'nın Klippan'dı. Ne kadar da... birliktymiş gibi görünüyordlardı."

Aria'nın gözlerinden boncuk boncuk yaşlar akmaya başlamıştı. Onun doğum günü Nisan'daydı; Aria, Byron ve Meredith'ten Mayıs'ta haberdar olmuştu, ardından Haziran'da da Alison kaybolmuştu. O parti, hayatındaki son mükemmel ve paramparça olmayan gece gibi görünüyordu. Herkes çok mutluydu, Alison bile—özellikle Alison. Öyle ki, Ikea'nın duş perdeleri bölümünde, Alison, Aria'nın kolundan tutarak fısıldamıştı, "Çok mutluyum, Aria! Çok mutluyum."

"Niye?" diye sormuştu Aria.

Alison sırtı ve yerinde duramaz bir halde zıplıyordu.

"Yakında söyleyeceğim. Bu bir sürpriz."

Fakat buna şans olmamıştı.

Aria, parmağını viski bardağının kenarında gezdirdi. Haberler yeni başlamıştı. Alison'dan bahsediliyordu—yine. *Cinayet soruşturması*, diyordu ekranın altındaki şeritte. Alison'un yedinci sınıftan bir fotoğrafı sol alt köşede ydi: O mükemmel gülüşü, kulaklarında parlayan elmas küpeleri, dalgalı ve dolgun sarı saçları ve üzerine tam oturan, tiftiksiz Rosewood Day cekedi. Alison'un sonsuza dek bir yedinci sınıf öğrencisi olarak anılacak olması enteresandı.

"Neyse," dedi Ezra. "Babanla konuştuğun mu?"

Aria gözlerini televizyondan aldı. "Pek sayılmaz. Benimle konuşmak istemişti, ama muhtemelen şu kızıl A şeyinden sonra olmaz."

Ezra kaşlarını çatı. "Kızıl A şeyi?"

Aria, en sevdiği APC kotu olan, Paris'ten aldığı pantolonun gevşek bir dikişle oynamaya başladı. Zira edebiyatta derecesi olan birine *açıklayamayacağın* bir şeydi bu. Fakat Ezra ona doğru biraz eğilmişti, güzel dudakları, kafa karışıklığından birazcık aralık kalmıştı. Aria, viskisinden bir yudum daha alıp, ona Meredith, Hollis ve A harfinden bahsetti.

Ve Ezra, onu dehşete düşürecek bir şekilde kahkahalar attı. "Şaka yapıyorsun. Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Evet," dedi Aria yüksek sesle. "Sana anlatmamalıydım."

"Yok, yok, çok iyi yapmışsın. Bayıldım." Ezra, aceleyle onun ellerini tuttu. Elleri büyük, sıcak ve birazcık terliydi. Gözleri, Aria'nın kilerle buluştu... ve onu öptü. Önce hafifçe, ardından Aria ona daha da yaklaşp onu daha sertçe öptü.

Bir an durdular ve Aria tekrar kanepeye sırtını yasladı.

"İyi misin?" diye sordu Ezra yumuşak bir şekilde.

Aria'nın, nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatında hiç bu kadar çeşitli duyguyu, yoğun bir şekilde yaşamamıştı. Düşük çenesi hakkında da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Bilmiyorum—"

"Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum," diyerek sözünü kesti Ezra. "Sen benim öğrencimsin. Ben de senin öğretmeniminim. Ama..." Bir iç çekti ve önüne düşen saçlarını geri itti. "Ama... bir şekilde bunun... mümkün olmasını diliyorum."

Aria, haftalar önce, Ezra'nın bunları söylemesini ne kadar da çok istemişti? Aria, onunla beraberken, kendini mükemmel hissediyordu—daha canlı, daha *kendi gibi*. Fakat sonra, Aria'nın aklına Sean'ın yüzü geldi. Geçen gün, mezarlıkta bir tavşan gördüğünde ona doğru yaklaşp, onu öpüşünü düşündü. Ardından, A'nın notu gözünün önüne geldi. *Dikkat, dikkat! Ben her zaman izlemedeyim.*

Televizyona tekrar döndü. Yine o tanıdık video, belki bir milyarınca kez dönüyordu. Aria, Spencer'in dudaklarını okuyabiliyordu: *Mesajlarını okumak ister misiniz?* Kızlar telefonun etrafına toplanıyorlardı. Alison kadrja giriyordu ve bir anda, yuvarlak mavi gözleriyle kayıtsız bir halde kameraya bakmıştı. Sanki direkt olarak, şu an Ezra'nın oturma odasında oturan Aria'ya bakıyordu.

Ezra başını çevirdi ve televizyonda neyin yayınlandığını gördü. "Kahretsin," dedi. "Özür dilerim." Dergiler ve Tayland mutfağı lokantaların evlere servis menüleriyle dolu sehpasında bir süre kumandayı aradı ve sonunda buldu. Kanalı

değiştirdi ve karşısına bir alışveriş kanalı olan QVC çıktı. Joan Rivers, yusuçuk şeklinde kocaman bir broş satıyordu.

Ezra ekranı işaret etti. "Senin için bunu alabilirim, istersen."

Aria sırttı. "Hayır, teşekkür ederim." Ezra'nın ellerini tuttu ve derin bir nefes aldı. "Mümkün olmasını dilediğin... o şey. Bunu ben de istiyorum."

Ezra'nın gözleri birden parladı. Aria, Ezra'nın gözlüklerinde kendi yansımaları görebiliyordu. O an, büyükbaba yadigarı olan büyük duvar saatinin, saat başının geldiğini belirten çanı çaldı. "G-gerçekten mi?" dedi sessizce kekeleyerek.

"Evet. Ama... ama bunun düzgün olmasını istiyorum."

Aria yutkundu. "Şu an bir erkek arkadaşın var. İlk önce onunla aramdaki ilişkiyi sonuçlandırmalıyım, biliyorsun."

"Elbette," dedi Ezra. "Anlıyorum."

En azından bir dakika kadar daha birbirlerinin gözlerine baktılar. Aria, Ezra'nın gözlüklerini çıkarıp fırlattıktan sonra onu milyarlarca kez öpebilirdi. "Sanırım şimdi gitsem iyi olur," dedi düşünceli bir şekilde.

"Tamam," dedi Ezra, gözlerini Aria'dan alamıyordu. Aria, ayakkabılarını giymek için kanepenin kenarına doğru kayınca, onu bluzunun kenarından hafifçe çekiverdi. Aria'da ayrılmak istese de... ayrılmıyordu.

"Gel buraya," diye fısıldadı Ezra ve Aria kendini onun kollarına bıraktı. Ezra da onu sımsıkı sardı.

28

HARFLERİNDEN BAZILARI HAPİS YAZMAYA YETİYOR

Cumartesi gecesi saat sekizden biraz önce, Spencer yatağında sırtüstü uzanmış, palmye yaprağı tavan vantilatörünün dönüşünü izliyordu. Ayakları yerden kesmeye yetecek bir arabadan daha pahalıya patlamıştı fakat Spencer, ailesi Jamaika'dayken, Caves adlı yerdeki özel odasındakine çok benzeyen bu vantilatörü alması için annesine resmen yalvarmıştı. Fakat şimdiyse, Spencer'in... on üç yaşındaki halini temsil ediyordu.

Spencer yatağından kalktı ve Chanel marka topuklularını ayağına geçirdi. Mona'nın partisi için, biraz heves gös-

terip alıştırma yapması gerektiğini biliyordu. Geçen sene de yapabildi ama ne de olsa, geçen sene farklıydı. Bu sefer, bütün gün boyunca Alison'la alakalı görüntüler gözünün önüne gelmişti—ambarın dışında Alison'la kavga edişi, Alison'un ağzının hareket edişi fakat Spencer'in onu duyamayışı, Spencer'in ona yaklaşması ve birden bir *kırılma* sesi duyması. Sanki bu anı, yıllarca bastırılmış olduğundan, şimdi ortaya çıkıp parlamak istiyordu.

Dudaklarına, daha çok badem renkli parlaticısından sürdü, kimono kollu siyah elbisesini düzeltti ve topuklu ayakkabılarının gürültüsüyle aşağıya indi. Mutfağa geldiğinde, annesinin, babasının ve Melissa'nın boş bir Scrabble oyun tahtasının etrafında oturmalarına şaşırmıştı. İki köpekleri de yere çömelmişti. Babası, takım elbise ve bisikletçi kıyafeti olan iki resmi üniformasından hiçbirini giymemişti. Üzerinde sadece beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı. Annesi yoga için giyinmiş haldeydi. Oda, Miele espresso makinesinden gelen ılık süt kokusuyla doluydu.

"Hey." Spencer, ailesinin en son ne zaman bir cumartesi akşamı evde olduğunu hatırlayamıyordu. Akılları fikirleri görülmekteydi—bir restoran açılışı olsun, bir senfoni olsun ya da babasının iş ortaklarının verdikleri akşam yemeği partileri olsun.

"Spencer! İşte buradasın!" diye seslendi Bayan Hastings. "Bak ne gelmiş." Arkasında sakladığı şeyi, yüzü çiçek açarak Spencer'a uzattı. En üstte, gotik puntolarla *Philadelphia Sentinel* yazıyordu. Hemen altında, manşette, *Çekil, Trump! Spencer Hastings Geliyor!* Spencer, babasının masasında otururken çekilmiş fotoğrafındaki haline baktı. Bay-

rak gemisi olarak seçilen gri Calvin Klein takım elbisesinin içine giyilmiş ahududu rengi pamuk gömlek iyi bir seçim olmuştu gerçekten.

"Jordana az önce bize linki e-postayla gönderdi," dedi annesi neşeli bir ses tonuyla. "Kapak pazara kadar yetiştirmiş ama makalenin internetten konulmuş bile!"

"Vay be," dedi Spencer heyecandan titrer halde. Akli başından gitmişti, makaleyi okumaya bile yeltenmedi. Gerçekten oluyor muydu bunlar? Daha neler olacaktı... yani gerçekten *kazanırsa* mesela?

"Kutlamak için bir şişe şampanya açacağız," dedi Bay Hastings. "Sen de biraz içebilirsin, Spencer. Ne de olsa özel bir durum."

"Ve belki Scrabble oynarız?" diye sordu Bayan Hastings.

"Anne baksana, belli ki bir parti için giyinmiş." Melissa uyardı. "Burada oturup şampanya içerek Scrabble oynamak istemez."

"Saçmalama," dedi Bayan Hastings. "Saat daha sekiz bile olmadı. Partiler o kadar erken başlamaz, değil mi?"

Spencer tuzağa düşmüş gibi hissetti. Hepsini ona bakıyordu. "Ee... başlamaz herhalde," dedi.

Bir sandalye çekip oturdu ve ayakkabılarını çıkardı. Babası da buzdolabından bir şişe Moët çıkarıp patlattı, ardından kabinden çıkardığı dört Riedel kadehlerine, şampanyayı doldurdu. Kendinin, eşinin ve Melissa'nın bardaklarının tamamına fakat Spencer'in bardağının yarısına kadar doldurdu. Melissa, önüne bir Scrabble tahtası koydu.

Spencer, kadife poşetin içine elini soktu ve harfleri seç-

ti. Ardından da babası harflerini seçti. Spencer, babasının oyunu oynamayı bilmesine şaşırmıştı—bu tür oyunlar oynadığını hiç görmemişti, tatilde bile. “Jüriden ne zaman haber alacağız?” diye sordu, şampanyasından bir yudum alarak.

Spencer omuzlarını silkti. “Bilmiyorum.” Melissa’ya baktı ve o da, anlamsız bir şekilde gülümsedi. Spencer, Melissa’yla dünkü jakuzi seansından sonra konuşmamıştı ve ablası hakkında tuhaf şeyler hissediyordu. Neredeyse ondan korkuyordu.

“Dün, kompozisyonunu okuma şansım oldu,” diye devam etti Bay Hastings, ellerini kavuşturarak. “Modern zamanlar kavramını geliştirme şeklin hoşuma gitti.”

“Pekâlâ, kim ilk başlıyor?” diye sordu Spencer, rahatsız bir şekilde. Kompozisyonun içeriği hakkında katıyen konuşamazlardı. Hele, Melissa’nın yanında hiç olmazdı.

“1996’nın Altın Orkide sahibi geçen yıl Pulitzer’i kazanmadı mı?” diye sordu Bayan Hastings.

“Hayır, Ulusal Kitap Ödülü’nü kazandı,” dedi Melissa.

Lütfen Altın Orkide’yi konuşmayı kesin, dedi içinden Spencer. Ardından, fark etti ki, bir kez de olsa Melissa’dan değil, ondan bahsediliyordu.

Spencer harflerine baktı. S, L, A, I, Y, N, ve C gelmişti. YALANCI S. S, Spencer’dı tabi ki.

Dışarıda, hava kızıl bir renk almıştı. Bir köpek havladı. Spencer, kadehini aldı ve üç saniye içinde, kadehte şampanyadan eser kalmamıştı. “Birileri en az bir saat araba kullanamayacak,” diyerek takıldı babası.

Spencer gülmeye çalıştı. Titreyen ellerini, babasının görmemesi için, onları baldırlarının altına sokmuştu.

Bayan Hastings, harfleriyle SOLUCAN yazdı. “Senin sıran, Spencer,” dedi.

Spencer, Y harfini aldığı anda, Melissa’nın Motorola’sı yanıp sönmeye başladı. Zil sesi Jaws filminin müziği idi. Dİ-RİM. Dİ-RİM. Spencer, oturduğu yerden ekranı görebiliyordu: Bir yeni mesaj.

Melissa telefonunu, Spencer’in görmeyeceği bir açıyla açtı. Kaşlarını çatı. “Hm,” dedi sesli bir şekilde.

“Nedir o?” diye sordu Bayan Hastings, gözünü harflerinden ayırarak.

Melisa başını kaşıdı. “*Büyük, İskoç ekonomist Adam Smith’in görünmez el kavramı, 19. y.y. pazar açıklamaları ve 21. y.y. pazar açıklamaları olarak, kolayca iki başlık altında incelenebilir: İnsanların size yardım etmek için bir şeyler yaptıklarını düşünebilirsiniz fakat gerçekte, her koyun kendi bacağından asılır.* Garip! *Lisede yazdığım bir kompozisyonun girişini, biri niye bana yollasın ki?*”

Spencer, konuşmak için ağzını açtı ama bir şey diyemedi.

Bay Hastings kadehini masaya koydu. “Bu Spencer’in Altın Orkide kompozisyonu.”

Melissa, ekranı inceledi. “Hayır, değil, o benim...” Spencer’a baktı. “*Olamaz.*”

Spencer sandalyesine gömülmüştü. “Melissa, bu bir hataydı.”

Melissa’nın ağzı o kadar açık kalmıştı ki, Spencer, onun azı dişlerindeki dolguları görebiliyordu. “Seni sürtük!”

“Bazı şeyler kontrolümden çıktı!” diye feryat etti Spencer. “Olanlar beni aşmıştı!”

Bay Hastings, kafası karışmış bir halde kaşlarını çatıyordu. "Neler oluyor?"

Melissa'nın yüz hatları eğri büğrü olmuştu; gözlerinin köşeleri aşağıya doğru kırışıyordu, dudaklarının kenarları ise tehditkâr bir şekilde, yukarı doğru kıvrılıyordu. "Önce erkek arkadaşımı, sonra da *ödevimi* çalışıyorsunuz! Sen kim olduğunu sanıyorsunuz, ha?"

"Üzgünüm dedim!" diye bağırdı Spencer aynı anda.

"Durun bir dakika. Yani... kompozisyon Melissa'nın mı?" dedi Bayan Hastings. Suratının rengi gitmişti.

"Bir yanlışlık olmalı," diye ısrar etti Bay Hastings.

Melissa, ellerini beline koydu. "Söyleyeyim mi? Ya da sen mi başlarsın?"

Spencer olduğu yerden fırladı. "İspiyonla beni, hep yaptığın gibi." Merdivenlere doğru hızla yürümeye başladı. "Bu konuda çok tecrübelisin zaten."

Melissa hemen ardından gitti. "Nasıl bir yalancı olduğunu bilmeleri gerek."

"Asıl *senin* nasıl bir sürtük olduğunu bilmeleri gerek," diye misilleme yaptı Spencer.

Melissa sırıttı. "Çok salaksın Spencer. Herkes böyle düşünüyor. Annem ve babam da dâhil."

Spencer, merdivenleri geri geri çıkmaya başladı. "Hayır, düşünmüyorlar!"

"Evet, düşünmüyorlar!" diye alaycı bir şekilde bağırdı Melissa. "Ve bu bir gerçek, öyle değil mi? Seni, erkek arkadaş çalan, ödev kopyalayan sürtük!"

"Bıktım senden!" diye çığlık attı Spencer. "Neden *ölüp* gitmiyorsunuz?"

"Kızlar!" diye bağırdı Bay Hastings.

Ama kardeşler sanki bu dünyada bile değillermiş gibi tartışıyorlardı. Spencer titremeye başlamıştı. Bu doğrudu. O bir *zavallıydı*. O *değersizdi*.

"Cehennemde yan!" diye çığlık attı Spencer. Merdivenleri ikiye çıkıyordu.

Melissa hemen arkasındaydı. "Tabi, bir hiç olan küçük bebek, kaç hemen!"

"*Kapa* çeneni."

"Erkek arkadaşlarımı çalan küçük bebek! Kendi ödevlerini bile yazacak kadar akıllı olmayan küçük bebek! Kazansaydın, televizyonda ne diyecektin Spencer? *Evet, her kelimesini ben yazdım. Ben çok ama çok akıllı bir kıyam!* PSAT sınavında da mı kopya çektin sen?"

Melissa'nın tımakları sanki Spencer'in kalbini yırtıyordu. "Kes artık!" diye bağırdı, az kalsın annesinin merdivenlerde bıraktığı bir J. Crew kutusuna takılıp düşecekmiş gibi.

Melissa, Spencer'ı tutup çekti ve kendisine doğru döndü. Yüzleri birbirlerine denk gelmişti. Nefesi espresso kokuyordu. "Küçük, bebek benim olan her şeye sahip olmak istiyor. Ama biliyor musun, bunu yapamazsın. Asla sahip olamazsın."

Spencer'in, senelerdir içinde biriktirdiği öfke patlamış, onu bunaltan, terleten ve titreten bir şekilde tüm vücuduna yayılmıştı. İçindeki öfke o kadar büyüdü ki, kasılmaya başladı. Tırabzana dayanıp, Melissa'nın omuzlarından tuttu ve onu delice sarsmaya ve ardından itmeye başladı. "Sana, *kes* artık demiştim."

Melissa tökezledi ve destek için tırabzana tutundu.

Korkmuş bir ifade suratında belirdi.

Spencer'in şakağından bir damar fırladı. Melissa yeri-
ne, Alison'u görmeye başlamıştı. İkisinde de, *ben her şeyim,
sen hiçbir şeysin* diyen küstah yüz ifadeleri vardı. *Benim
olan her şeyi çalmak istiyorsun. Ama bunu çalamazsın.* Spen-
cer, yaz akşamı meltemini hissediyor, ateş böceklerini göre-
biliyor ve Alison'un nefesini, sanki dibindeymiş gibi hisse-
debiliyordu. Ardından, garip bir güç, Spencer'in vücudunu
ele geçirdi. Ta derinlerden bir hırıltı çıkarak bir hamle yap-
tı. Kendisini, Alison'a yaklaşıp, onu tüm gücüyle iterken
gördü—ya da bu gördüğü Melissa mıydı? Melissa ve Alison;
ikisi de yere düştü. İkisinin de kafatasından, bir şeylere çar-
parken çıkardıkları kırıltı sesi geldi. Spencer kendine gel-
diği anda, Melissa'nın merdivenlerden aşağı taklalar atarak
düştüğünü gördü.

"Melissa!" diye bağırdı Bayan Hastings.

Ve ardından, her şey karardı.

29

HOLLIS GÖKEVİNDE DOLUNAY VAR

Saat dokuzu birkaç dakika geçse, Hanna, gökevinin bahçe
kapılarından paldır küldür içeri girdi. Bu garip gelebilir ama
bu elbise içinde yürümek veya oturmak, hatta nefes almak
bile zordu.

Tamam, elbise biraz dar olabilirdi. Hanna'nın bu elbise
içine girebilmesi biraz vakit almıştı. Ardından, arka tarafta-
ki fermuarını çekmek daha da uzun sürmüştü. Hatta bir ara,
annesinin Spanx korsesini bile giymeyi düşünmüştü fakat
bu elbiseyi çıkarması ve o fermuar işkencesinden bir daha
geçmesi anlamına geliyordu. Fakat gerçekten, bu süreç o ka-
dar zaman almıştı ki, buraya gelmeden önce yapacağı hiçbir

şeyi yapamamıştı: Makyajını tazelemek, bugün aldığı kalorileri yakmak ya da telefon defterindeki bütün numaraları yeni BlackBerry'sine aktarmak gibi.

Üzerindeki kıyafet, şimdi sanki biraz daha daralmış gibiydi. Elbise, tenine o kadar yapışmış haldeydi ki, tualeti geldiğinde ne yapacağını bilemiyordu. Attığı her adımda sanki kumaşın yırtılan dokularının sesini duyuyordu. Tabi bir de, bel çevresi, göğüsleri ve poposu gibi... çıkıntı yapmış yerler de vardı.

Son birkaç gündür *çok* Cheez-Its yemiş... ve onları kusmamak için çok gayret etmişti. Bu kadar çabuk bir şekilde kilo almış olabilir miydi? Metabolizmasına bir şey olmuş olabilir miydi? Hani şu, sadece yiyeceklere *bakarak* bile kilo alan kızlardan biri olduysa?

Ama bu elbiseyi kesinlikle giymek zorundaydı. Belki de, deri gibi, giyildikçe biraz esnerdi. Hem partide de muhtemelen loş ışık olur, onun için kimse fark etmez. Hanna, kendini büyük, şampanya renkli bir penguen gibi hissederek, gökevinin merdivenlerini sendeleyerek çıktı.

Binanın içinden gelen baskı hissedebiliyordu. Kendine biraz çekidüzen verdi. Alison'un yedinci sınıftaki Cadılar Bayramı eğlencesinden beri, ki o zamanlar ezikliğinin sınırlarında dolaştığı zamanlardı, bir parti için bu kadar heyecanlanmamıştı. Hanna'nın gelişinin üzerinden çok geçmeden, Mona ve diğer iki ezik arkadaşları, Chassey Bledsoe ve Phi Templeton, *Yüzüklerin Efendisi'*ndeki üç Hobbit kılığında partiye gelmişlerdi. Alison onlara bir kere bakıp terslemişti. "Bitli gibi görünüyorsunuz," demişti, yüzlerine gülerek.

Alison'un partisinin ertesi günü, Hanna, annesiyle ma-

nava gittiği zaman, Mona ve babasını kasada beklerken görmüştü. Mona'nın, kot ceketinin klapasında, Alison'un Cadılar Bayramı hediye çuvalında olan oyulmuş balkabağı rozeti vardı. Onu, aidiyet duygusunun verdiği bir tür gururla taşıyordu.

Hanna, Lucas'ı ektiğinden dolayı kendini biraz suçlu hissediyordu—e-postasına, Lucas'tan cevap gelmemişti—ama başka ne seçeneği vardı? Sonuçta Mona, onu affetmiş ve elbisesini yollamıştı. En iyi arkadaşlar önce gelirdi, özellikle Mona gibi arkadaşlar.

Hanna, büyük metal kapıyı dikkatlice açtı. Müzik, birden onu sanki bir dalga gibi vurmuştu. Ana holde mavimsi renge sahip buzdan heykeller gördü ve daha arkadaysa trapezler vardı. Parıldayan gezegen maketleri tavandan sarkıyordu ve dev bir dijital ekransa sahnenin üzerinde duruyordu. Havasından geçilmeyen Noel Kahn, Jumbotron'a bağlı bir teleskopla göğe bakıyordu.

"Aman Tanrım," denildiğini duydu arkasından. Arkasını döndü. Naomi ve Riley, barın yanında duruyorlardı. Birbirleriyle uyumlu, zümrüt rengi, dar ve düz elbiseler giymişlerdi ve ellerinde, minik, saten el çantaları vardı. Riley, eliyle ağzını kapatarak güldü ve Hanna'yı tepeden tırnağa hızlıca süzdü. Naomi nahoş bir kahkaha attı. Böyle bir durumda, Hanna, heyecan ve korkuyla karnını içeri çekerek ama zaten elbisesi, bunu, onun yerine yapmaktaydı.

"Güzel *elbise*, Hanna," dedi Riley alaycı bir ses tonuyla. Alev gibi yanan kızıl saçları ve parlayan yeşil elbisesiyle tersyüz edilmiş bir havuca benziyordu.

"Evet, üzerine çok güzel oturmuş," diyerek aptalca sırtıttı Naomi.

Hanna, dimdik durdu ve hızlı adımlarla, oradan uzaklaştı. Bir tepsi kurabiye taşıyan, siyah takım elbiseli bir garson kızın yanından geçerken, gözleri kurabiyelere kaydı. Fakat kilo alma korkusuyla, gözlerini hemen kaçırdı. O sırada, dev ekrandaki görüntünün değiştiğini gördü. Riley ve Naomi'nin ekürileri olan, Nicole Hudson ve Kelly Hamilton ekrana gelmişlerdi. Onlar da aynı yeşil dar elbiseleri ve minik, saten el çantaları vardı. "Parti nedimleri takımından sana, nice mutlu yıllara Mona!" diye, öpücükler yollayarak bağırıyorlardı.

Hanna kaşlarını çattı. *Parti nedimleri mi?* Hayır. Nedime kıyafeti yeşil değildi—şampanya rengiydi. Değil mi?

Aniden, dans eden bir düzine çocuk arasından biri belirdi. Güzel, sarışın bir kız tam da Hanna'ya doğru yürüyordu. Bu *Mona*'ydı. Üzerinde, tıpkı Hanna'nın giydiği gibi, Saks'ta denedikleri şampanya rengi Zac Posen vardı. Tek bir fark vardı, o da Mona'nın ki göbekten veya popo kısmından çıkıntı yapmamıştı. Fermuar da patlayacakmış gibi durmuyordu. Tam tersine, elbise, Mona'nın ince belini vurgulamış, uzun narin bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Mona afallamıştı. "Ne yapıyorsun *burada*?" Hanna'yı şöyle bir süzdü ve küçümser bir gülücük attı. "Ve o giysiyi hangi *cehennemde* buldun?"

"Sen yolladın ya," diye cevapladı Hanna.

Mona, ona deliymiş gibi baktı. Eliyle Riley'i işaret etti. "Nedime elbisesi *bu*. Değiştirdim. Şampanya rengini sadece ben giymek istedim—hepimiz değil." Hâlâ Hanna'yı süzüyordu. "Ve kesinlikle balinaların da giymesini istememişim."

Garson kız ve barmen dâhil herkes, bir anda kıs kıs gülmeye başlamıştı. Hanna, kafası karışmış bir şekilde, bir adım geri attı. Mekân bir an sanki daha da sessizleşti—DJ şarkı arasındaydı. Mona, burnunu kıvrıttı ve Hanna birden, bir torba ip sanki boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Korkunç ve tiksiniç bir gerçeğin farkına varmıştı.

Elbiseyi tabi ki de Mona göndermemişti. *A göndermişti.*

"Lütfen partimi terk et." Mona, Hanna'nın vücudunun çeşitli yerlerindeki bombelere gözlerini dikerek, kollarını bağdaştırdı. "Seni davetliler listesinden çıkarmıştım, unuttun mu?"

Hanna, açıklama yapmak için öne doğru bir adım attı fakat altın rengi Jimmy Choo topuklularının azizliğine uğrayarak bileğini burktu ve diz üstü yere kapaklandı. Daha da kötüsü, *caaaart* diye bir ses duyulmuştu. Birden, poposu çok daha az baskı hissetmeye başlamıştı. Zayıyatı görmek için arkasına bakmaya çalışırken de elbisenin yan dikişleri kopuverdi. Elbise, Hanna'nın göğüs kafesinden beline kadar olan bir bölümü ifşa etmişti ve böylece, ince dantelli Eberjay sutyen ve tangası görünmüştü.

"Aman Tanrım!" diye, şaşkınlıktan bağırdı Riley. Herkes kahkahalara boğulmuştu. Hanna açık yerlerini gizlemeye çalıştı fakat nereden başlayacağını bile bilememişti. Güzeller güzeli Hanna, kraliçemsi ve tam oturmuş elbisesiyle, sadece orada durup olanları izledi. Birkaç gün öncesine kadar, birbirlerini iki en iyi arkadaş gibi sevdikleri düşüncesi, Hanna'ya inanması güç gelmişti.

Mona ellerini beline koydu ve etrafına bakındı. "Haydi kızlar," dedi ve burnuyla gidecekleri yönü işaret etti. "Bu

tren kazası izlenmeye bile değmez.”

Hanna'nın gözleri yaşla dolup taşmıştı. Hareket halindeki kalabalık ona takılmamak için uğraşıyordu ve tam bu sırada bir çocuk tökezleyip, Hanna'nın bacakları üstüne sıcağa bira döktü. *Bu tren kazası izlenmeye bile değmez*, cümlesi kafasının içinde yankılanıyordu. Tam bu sırada aklına bir şey geldi.

Mona'yı Bill Beach plastik cerrahi kliniğinden çıkar-ken gördüğün zamanı hatırladın mı? Uyansana, yağ aldırma!!

Hanna, serin mermer zeminden kalktı. “Hey, Mona.”
Mona döndü ve ona baktı.

Hanna derin bir nefes aldı. “Yağlarını aldırma için gittiğin Bill Beach'ten çıktığını gördüğümden beri ne kadar da incesin!”

Mona'nın başı dik duruyordu. Fakat dehşete düşmüş ya da utanmış gibi görünmüyordu—sadece kafası karıştı. Sadece gülüp gözlerini yuvarladı. “Her neyse, Hanna. Çok zavallısın.”

Mona, saçlarını arkaya atarak sahneye doğru büyük adımlarla ilerledi. Etten bir duvar gibi görünen kalabalık aniden yarılmıştı. Hanna, elbisesinin yanındaki yırtığı bir elle, arkasındaki yırtığı da öteki eliyle kapattı. Ardından, bir de ne görseydi? Yüzü. Jumbotron ekranda milyarlarca kez büyütülmüş yüzü. Kamera, uzunca bir süre elbiseyi inceledi. Koltuk altlarından fırlamış yağlara da yaklaşmayı ihmal etmedi. Tangasının izi, sıkı elbiseden belli oluyordu. Ekrandaki Hanna, Mona'ya doğru bir adım atıp tökezliyor ve yere düşüyordu. Kamera, elbisenin yırtılışını yakalamıştı.

Hanna çılgın atıp gözlerini kapadı. Milletin kahkahaları sanki vücuduna batan dövme iğneleri gibi geliyordu. Ardından, sırtına birinin dokunduğunu hissetti. “Hanna.”

Hanna, parmaklarını aralayarak baktı. “Lucas?”

Koyu renk bir pantolon, üzerinde Atlantic Records yazan bir tişört ve ince çizgili bir ceket giymişti. Hafif uzunca olan sarı saçları dolgun ve vahşi görünüyordu. Yüzündeki ifadeyse, her şeyi gördüğünü anlatıyordu.

Ceketini çıkararak ona verdi. “Al. Bunu giy. Haydi, gidelim buradan.”

Mona, partiyi başlatmak için sahneye çıkmaktaydı. Kalabalık bu anı bekliyordu. Herhangi bir partide, Hanna mutlaka önde ya da ortalarda olup, dans etmeyi beklerdi. Fakat bu gece, Lucas'ın koluna girmiş, gidiyordu.

30

DEĞİŞİM... OLDUĞUNDA GÜZELDİR

Cumartesi akşamı, Emily, buz pateni yapmadan önce, ayaklarına giden kanı durduracak kadar sıkı bir şekilde çorap giymekle meşguldü. "Üç çift çorap giymemiz gerektiğine inanmıyorum," diye yakındı, yanında oturmuş aynı şeyi yapan Becka'ya.

"Evet ya," diyerek ona katıldı Becka, baş bandını düzelterek. "Ama bu ayağının donmasını engellemek için tek çözüm."

Emily, kiralık patenlerinin bağlarını bağladı. Pistin içi 10 dereceydi ama Emily'nin üzerinde yalnızca, kısa kollu

bir Rosewood Yüzme Takımı tişörtü vardı. O kadar uyuşuk hissediyordu ki, soğuk bile onu etkilemiyordu. Buraya geliş yolunda Emily, Becka'ya, ilk Ağaç Tepeleri seansının partiesi olduğunu söylemişti. Becka, önce şaşkın sonra da mutlu göründü. Emily, yolda daha başka bir şey söylememişti. Aklında, sadece, şu an bunun yerine Maya'yla olma fikri vardı.

Maya. Gözlerini ne zaman kapasa, Maya'nın, çiçeklikteki o kızgın suratını görüyordu. Emily'nin cep telefonu, bütün gün boyunca çok sessizdi. Bir yanı, Maya'nın onu aramasını istiyordu. Tabi ki, bir yanı da tam tersini istiyordu. Olayın iyi yanına bakmak istiyordu Emily-Ağaç Tepeleri programına yöneldiği için, ailesi ona daha şefkatli yaklaşıyordu. Bugünkü antrenmanda, hocası, Arizona Üniversitesi'nden gelen gözcünün, onunla hâlâ ilgilediği haberini vermişti. Erkek yüzme takımından çocuklar, ona asılıyor ve jakuzi partilerine çağırıyorlardı, ki bu onunla dalga geçmelerinden iyiydi. Antrenmandan çıkıp eve giderken de, Emily, çalara bir No Doubt CD'si taktığında ablası bu grubu sevdiğini söylemişti. Bu bir başlangıçtı.

Emily, buz pistine baktı. Jenna'nın başına gelenlerden sonra, Alison ve o buraya her hafta sonu gelmeye başlamışlardı ve o günden bu güne, burada pek de bir şey değişmemişti. İnsanların, buz patenlerini giyerken oturdukları o mavi oturlaklar, aspirin gibi tadı olan sıcak çikolatalar veren o kahve makinesi ve girişte, insanları selamlayan o dev, plastik kutup ayısı. Bütün bunlar, o kadar tuhaf bir şekilde nostaljikti ki, Emily, kayanların arasında Alison'u görse şaşmayacaktı. Gerçi bu gece, pist boştu-bir grup çocuk vardı fakat Emily'nin

nin yaşıtı değillerdi. Muhtemelen, herkes Mona'nın partisindeydi-paralel bir dünyada, Emily'de orada olurdu.

"Becka?"

Emily ve Becka sesin geldiği yöne baktılar. Uzun boylu ve kısa, kıvrıkcık saçlı bir kız, elâ gözleriyle onlara doğru bakıyordu. Düz, pembe bir elbise, beyaz bir tayt giymiş, narin bir inci bileklik takmış ve pembe bir dudak parlatici sürmüştü. Elindeyse, gökkuşağı renkleriyle bezenmiş bağcıkları olan, bir çift beyaz buz pateni vardı.

"Wendy!" diye bağırdı Becka, ayağa kalkarak. Ona doğru gidip kucaklamak istedi ama birden kendini frenledi ve geri durdu. "Sen... buradasın!"

Wendy'nin yüzünde büyük bir gülücük vardı. "Çok... güzel görünüyorsun, Becks."

Becka, safça gülümsedi. "Sen de öyle." Wendy'yi, sanki hortlak görmüş gibi kocaman olmuş gözleriyle inceliyordu. "Saçını kestirmişsin."

Wendy, elini saçına götürdü. "Çok mu kısa olmuş?"

"Hayır!" dedi Becka hemen. "Çok tatlı olmuş."

İkisi de bir süre sırtıtmaya ve kıkırdamaya devam etti. Emily, dikkat çekmek için öksürdü ve Becka ona döndü. "Ah! Bu da Emily. Ağaç Tepeleri'nden arkadaşım."

Emily, Wendy'le tokalaştı. Wendy'nin kısa tırnakları, deniz kabuğu pembesi ojeliydi ve başparmak tırnağında bir Pokémon uygulaması vardı.

Wendy, oturup patenlerini giymeye başladı. "Birlikte çok kayar mısınız?" diye sordu Emily. "Kendi patenleriniz var da."

"Eskiden kayardık," dedi Wendy, Becka'ya bakarak.

"Beraber ders almıştık. Yani... öyle de denebilir."

Becka güldü ve Emily ona baktı. Kafası karışmıştı. "Ne?"

"Hiç," dedi Becka. "Paten kiralama odasını hatırlıyor musun, Wendy?"

"Aman Tanrım." Wendy, eliyle ağzını kapadı. "O adamın yüzündeki ifade!"

Emily tekrar öksürdü ve Becka hemen gülmeyi kesti. Sanki nerede olduğunu ya da *kim* olduğunu hatırlamıştı.

Wendy patenlerini giydikten sonra, hepsi piste girdiler. Wendy ve Becka çabucak arkalarını dönüp ters kaymaya başladılar. Düz gitmeyi bile zar zor beceren Emily'se, onların yanında kendini beceriksiz hissetti.

Bir süre, hiçbiri konuşmadı. Emily, buz pateninin, buz üzerinde çıkardığı kesme seslerini dinledi. "Jeremy'le hâlâ görüşüyor musun?" diye sordu Wendy, Becka'ya.

Becka, yüz eldivenini kemiriyordu. "Pek sayılmaz."

"Jeremy kim?" diye sordu Emily, kahverengi izci üniformalı bir kızın yanından geçerken.

"Ağaç Tepeleri'nde tanıştığım bir çocuk," diye cevapladı Becka. Rahatsız olmuş bir şekilde Wendy'ye baktı. "Bir, iki ay çıktık. Olmadı."

Wendy omuz silkti ve saçlarını kulağının arkasına itti. "Ben de tarih sınıfımdan bir kızla çıkıyordum ama onunla da pek ileri gidemedik. Zaten haftaya hiç görmediğim biriyle buluşacağım ve gidip gitmeme konusunda kararsızım. Anladığım kadarıyla hip-hop seviyormuş." Dedikten sonra burnunu kırıttı.

Emily birden, bir *kızdan* bahsedildiğinin farkına vardı. Soru soramadan, Becka bilerek öksürdü. Gergin görünüşü-

yordu. "Ben de görmediğim biriyle buluşabilirim," dedi, altı-şlımadık derecede sesli bir şekilde. "Ağaç Tepeleri'nden tanıdığım bir başka çocukla."

"İyi, bol şans o zaman sana," dedi Wendy sert bir şekilde. Wendy, bunun üzerine ivme kazanmak için bir hamle yaptı ama gözleri Becka'dan ayrılmamıştı. Becka'nın gözleri de onun üzerindeydi. Becka, ona doğru yaklaştı ve sanki maksatlı bir şekilde, ona hafifçe çarptı.

Işık loşlaştı. Tavandan, yavaşça bir disko topu inmeye ve pistin etrafında rengârenk ışıklar yanmaya başladı. Çiftler dışındakiler yavaşça pisti terk etti. "Çiftler buz pateni," yazıyordu, dev hoparlörlerin yanındaki bir Isaac Hayes posterinde. "Kapın sevgilinizi."

Hoparlörlerden, Unchained Melody şarkısı yükselmeye başlayınca, üçü kenara çekildi. Alison, bir keresinde, çiftleri kayarken izlemekten bıktığını söylemişti. "Neden beraber kaymıyoruz ki, Em?" diye sormuştu, elini Emily diye sormuştu, elini Emily'ye uzatarak. Emily, ellerini Alison'un beline dolamanın ona neler hissettirdiğini hiç unutamamıştı. O güzel, elmalı turta kokusunu içine çekmek, Alison dengesi- ni kaybettiğinde elini sıkarak onu kendine doğru çekmek, kolunun istemeyerek de olsa Alison'un tenine değmesi, unutulmaz anlardı Emily için.

Emily, bu hisleri bir hafta sonra değişir mi diye düşündü. Ağaç Tepeleri programı bu duygularını, zamboni aracının buz üzerindeki izleri temizlediği gibi temizler miydi?

"Birazdan dönerim," dedi Emily ve tualete gitmek için, sakarca pistin kenarına doğru yaklaştı. Lavaboda Emily, elini sıcak suyun altında yıkadı ve hafif buharlı aynada ken-

dine baktı. Aynaya bakarak, *Ağaç Tepeleri'ne katılmak doğru bir karar*, dedi içinden. Aslında *tek* seçenekti. Ağaç Tepeleri bitince, Becka gibi, erkeklerle çıkmaya başlayacaktı. Değil mi?

Emily piste geri döndüğünde, Becka ve Wendy'nin oturmakta olmadığını gördü. Atıştırılacak bir şeyler almaya gitmiş olabileceklerini düşünerek, oturdu ve loş ışıklı piste baktı. El ele vermiş çiftlere baktı. Bazıları, kayarken öpüşmeyi deniyorlardı. Bir çift, daha piste bile girmeden su koyuvermişti ve girişte öpüşüyorlardı. Kız, çocuğun kıvrıkcık saçlarına saldırmış gibiydi.

Ağır şarkı, olduğu gibi ağır bir şekilde sona erdi ve floresan lambalar, tekrar birer birer yanmaya başladı. Emily, girişin orada öpüşen çifte tekrar baktı ve hâlâ öpüşüyor olmalarına şaşırdı. Kızın başında tanıdık bir baş bandı vardı. İki de beyaz patenler giymişlerdi. Adamın pateninde gökkuşağı rengi bağcıklar vardı ve düz pembe bir... elbise giymişti.

Becka ve Wendy, aynı anda Emily'yle göz göze geldiler. Becka'nın ağzı utanç ve korkuyla açık kalmıştı ve Wendy başını çevirmişti. Emily titrediğini hissediyordu.

Becka, yanına geldi ve durdu. Derin bir nefes verdi. "Sanırım, bir açıklama yapmam gerekiyor, değil mi?"

Buzdan dolayı, içerisi sanki kar yağdığı zaman havada oluşan o koku gibi kokuyordu. Birisi, yan oturmağın üstünde, bir tek kırmızı çocuk eldiveni unutmuştu. Pistte kayan bir çocuk, tam önlerinden geçerken, "ben bir uçağım!" diye bağırdı. Emily Becka'ya bakıyordu. Göğsünde sanki bir yumru oluşmuştu.

"Ağaç Tepeleri işe yarıyor sanıyordum," dedi Emily sessizce.

Becka saçlarıyla oynuyordu. "Ben de öyle düşünmüş-tüm ama Wendy'yi gördükten sonra... yani, herhalde demek istediğimi anlamışsındır." Fair Isle süveterinin kollarını daha da aşağıya çekti. "Belki de gerçekten değişemeyiz."

Emily kendini bunalmış hissediyordu. Kendisi hakkın-da bu kadar temel bir şeyi değiştirmeyi amaçlayan bir program olan Ağaç Tepeleri fikri onu tekrar korkutmuştu. Bir kere, insan olmanın ilkelerine... çok ters düşen bir şey gibi görünüyordu bu. Böyle bir şey olamazdı. Maya ve Becka haklıydı—kim olduğunu *değiştiremezsin*.

Maya, Emily, elini saçlarına götürerek başını kaşımaya başladı. Şu anda, Maya'yla konuşması gerekiyordu. "Şey, Becka," dedi sessizce. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Becka yumuşamıştı. "Elbette."

Emily çıkışa doğru yöneldi. "Beni bir partiye bırakman lazım. Hemen şimdi. Görmem gereken biri var."

31

YASAYLA SAVASTILAR VE YASA KAZANDI

Spencer, başına koyduğu elmas taklidi tacını düzeltmeye çalışırken, Aria'da, bir gözünü kapatarak Sony Handycam'ini lensine bakarak çekime başlamıştı. "Hey, kızlar," dedi Spencer, deri kanepenin üzerinde duran kapaklı LG telefona bakarak. "Mesajlarımı okumak ister misiniz?"

"Ben isterim," diye fısıldadı Hanna.

Emily, oturduğu koltuk koluğundan fırladı. "Bilemiyorum...."

"Haydi ama. Kim mesaj atmış bilmek istemiyor musunuz?" diye ısrar etti Spencer. Spencer, Hanna ve Emily, Ali-

son'un cep telefonunun etrafına toplandı. Aria da, kamerasını üçayaktan çıkarıp yakınlaştı. Bunların hepsini çekmek istiyordu. Alison'un tüm sırlarını. Telefonun ekranının güzel bir açıdan görüntüsünü almak için yaklaşıırken koridordan gelen bir ses duydu.

"Telefonuma mı bakıyordunuz siz?" diye bağıarak odaya girdi Alison.

"Tabi ki hayır!" dedi Hanna. Aria, bir an telefona bakalmıştı fakat Melissa ve Ian içeri girdiklerinde, dikkatini onlara verdi.

"Selam kızlar," dedi, oturma odasına giren Ian. Spencer'a baktı. "Güzel taç."

Aria, üçayağına geri dönmüştü. Spencer, Ian ve Alison kanepede oturmuşlardı ve Spencer talk-show sunuculuğu oynamaya başlamıştı. Aniden, bir anlığına Aria, kameraya doğru yaklaştı. Teni griydi. Gözleri kara ve neon-kırmızısı ruj, dudaklarına beceriksizce sürülmüş haldeydi.

"Aria," Alison'un vücut ikizi direkt olarak lense doğru bakıyordu. "*Bak.* Cevap tam önünde."

Aria kaşlarını çatı. O sahne, aynen devam etti—Spencer, Ian'a paraşütle atlama konusunda sorular soruyordu. Aldıkları yemekleri paketlerden çıkaran Melissa gittikçe sinirleniyordu. Öteki Alison—kanepede oturan ve normal duran Alison—sıkılmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Aria, kameranın tam önünde duran Alison'un vücut ikizine.

"Tam önünde," diye ısrar etti Alison. "Bak!"

"Tamam, tamam," dedi Aria tez bir şekilde. Odaya tekrar baktı. Ian'ın her kelimesini havada kapan Spencer, onun içine düşecek gibi duruyordu. Hanna ve Emily, Zigonun kar-

şısında, rahatlamış bir halde kanepeye sinmişlerdi. Aria tam olarak neye bakması gerektiğini anlayamamıştı.

"Anlamıyorum," diye sızlandı.

"Ama orada!" diye çığlık attı Alison. "İşte orada!"

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye bağırdı Aria çaresizce.

"Sadece *bak!*"

Aria yataktan fırladı. Oda karanlıktı. Yüzünden terler akıyordu. Boğazı acıyordu. Dönüp, yanında yatan Ezra'yı görünce tekrardan irkildi.

"Geçti," dedi Ezra çabucak ona sarılarak. "Sadece bir rüyaydı. Güvendesin."

Aria olan biteni kavramaya çalıştığı süre içerisinde sayısız kere gözlerini kırptı ve etrafına bakındı. Hastingsler'in oturma odasında değil, Ezra'nın yorgani altındaydı. Oturma odasına çok yakın bir yatak odasıydı ve Eski Hollis evleri gibi naftalin ve yaşlı kadın parfümü kokuyordu. Hafif bir meltem, şerit perdeleri hareket ettirdi ve çalışma masası üzerindeki oynar başlı Shakespeare biblosunu hareketlendirdi. Ezra'nın kolları, Aria'nın omuzlarındaydı. Çıplak ayağıysa, Aria'nın ayak bileklerini okşuyordu.

"Kötü bir rüya, ha?" diye sordu Ezra. "Çılgılık atıyorsun."

Aria durdu. Rüyası ona bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? "İyiyim," dedi sonra. "Garip bir kabus işte."

"Korkuttun beni," dedi Ezra, ona sınıksız sarılarak.

Aria, Ezra'nın penceresinde duran balık şekilli, ahşap rüzgâr çanlarını dinleyerek, nefesinin normale dönmesini bekledi. Ardından, Ezra'nın gözlüklerinin yamuk durduğunu

fark etti. "Gözlüğünle mi uyudun?"

Ezra, işaret parmağıyla gözlüğünü düzeltti. "Sanırım," dedi safça. "Böyle çok uyuyakalırım."

Aria yaklaştı ve ona bir öpücük verdi. "Sen çok garip bir şeysin."

"Senin kadar garip değilim, çılgılıkçı," diye takıldı Ezra. Onu kendine doğru çekti. "İşte şimdi bittin." Aria'yı gıdıklamaya başladı.

"Hayır!" Aria, ciyaklayarak ondan kurtulmaya çalıştı. "Yapma!"

"Öyle mi?" dedi Ezra gülerek. Daha sonra gıdıklaması, okşamaya ve öpmeye dönüştü. Aria gözlerini kapadı ve Ezra'nın ellerinin vücudunda dolaşmasına izin verdi. Ardından, Ezra başını tekrar yastığa koydu. "Keşke gidip başka bir yerde yaşasak."

"Ben İzlanda'yı çok iyi bilirim," diye öneride bulundu Aria. "Ya da Kosta Rika'ya ne dersin? Bir maymunumuz olabilir. Ya da Capri; Mavi Mağara'da takılabiliriz."

"Hep Capri'ye gitmek istemişimdir," dedi Ezra, hemen hayale dalmış gibi. "Deniz kıyısında bir yerde yaşayabilir, şiirler yazabiliriz."

"Tek bir şartla; maymunlarımız da bizimle şiir yazacak," dedi Aria.

"Elbette," dedi Ezra, Aria'yı burnundan öperek. "İstedğin kadar maymunumuz olabilir." Birden Ezra'nın yüzünde, bu konuştuklarını ciddi ciddi düşünmeye başladığını gösteren bir ifade oluştu. Yine de, Aria'nın içi içine sığmıyordu. Hiç bu kadar mutlu hissetmemişti kendini. Bu... doğru bir şey gibi geliyordu. Beraber yapabilirlerdi. Hayatının geri ka-

lanını-Sean, A, ebeveynleri-artık yarın düşünürdü.

Aria, Ezra'ya sarıldı. Oradan oraya atlayan maymunlar ve sahiller hayal ederek uykuya dalmaya başlamıştı ki, birisi kapıya sertçe vurmaya başladı. Ezra ve Aria, ne olduğunu anlamadan kapı kırıldı ve iki polis memuru içeri daldı. Aria bir çılgılık attı. Ezra doğruldu ve üzerinde yumurta, krep ve sosis resimleri olan, bel kısmında da *Lezzetli Kahvaltı!* yazan şort külodunu düzeltti. Aria, üstünü örttü-üzerinde, kalçalarını çok az kapatan, büyük bir Hollis Üniversitesi tişörtü vardı.

Polisler Ezra'nın oturma odasından geçip yatak odasına geldiler. El fenerleriyle önce Ezra'ya, ardından Aria'ya baktılar. Aria, örtüyle daha sıkı bir şekilde sarıldı ve yere bakıp külodunu ve giysilerini aradı. Hiçbir yerde yoklardı.

"Sen Ezra Fitz misin?" diye sertçe sordu, Temel Reis kolları, siyah düz saçlı memur.

"Ee... evet," diye kekeleydi Ezra.

"Rosewood Day'de öğretmen misin?" diye sordu Temel Reis. "Kız bu mu? Öğrencin mi?"

"Neler oluyor?" diye bağırdı Ezra.

"Tutuklusun." Temel Reis, kemerinden sarkan bir çift parlak, gümüş renkli kelepçeyi çıkarmaya başladı. Aria'nın, ancak domuz eti olarak tarif edebileceği derecede parlak tenli, diğer memura nispeten daha kısa ve şişman olan memur-sa, Ezra'yı yataktan çekip aldı. Eski püskü, gri renkli örtü de onunla beraber gitti ve Aria'nın bacakları göründü. Aria çılgılık attı, dönerek yataktan inip yere oturarak kendini saklamaya çalıştı. Kaloriferin üstünde duran, ekose bir pijama gördü ve onu, yerden kalkmadan, olabildiğince hızlı bir şe-

kilde giydi.

"Konuşmama hakkına sahipsin," diye başladı domuz surat. "Söylediğin her şey, mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir."

"Bir dakika!" diye bağırdı Ezra.

Fakat polisler dinlemedi. Domuz surat, Ezra'yı çevirip, arkadan kelepçeledi. Ezra'nın yatak örtüsüne, iğrenmiş bir şekilde baktı. Ezra'nın kotu ve tişörtü buruşuk bir şekilde karyola başlığında duruyordu. Aria, Belçika'da özel diktirdiği dantelli sutyenin, karyola direklerinden birine asılı olduğunu fark etti. Onu çabucak aldı.

Ezra'yı ite kaka oturma odasından geçirdiler ve menteselerinden hep kopacakmış gibi sallanan kapısından dışarı çıkardılar. Aria, televizyonun yanında duran Vans ayakkabılarını giymeye bile tenezzül etmeden onların peşine düştü. "Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı.

"Sırada sen varsın, küçük hanım," diye gürledi Temel Reis. Aria, holde durup, dışarı çıkma konusunda çekingen kaldı. Polisler, Ezra'yı sanki kahvaltılık yiyecekli külotlar giyen, sıkı bir ruh hastası gibi sıkı sıkı tutmuşlardı. Domuz surat, Ezra'nın ayaklarına basıp duruyordu. Bu görüntü, Aria'nın Ezra'ya acımasını ve onu daha da sevmesini sağlıyordu.

Polisler ön bahçeye çıktıklarında, Aria, dışarıda duran bir başkasını fark etti. Ağzı açık kalmıştı.

"Sean," dedi titrek bir sesle. "Ne... ne yapıyorsun burada?"

Sean, posta kutusunun yanında durmuş, Aria'nın suratına üzgün ve kalbi kırık bir şekilde bakıyordu. "Asıl sen ne

yapıyorsun burada?" dedi, Aria'nın üzerinden her han düşecekmiş gibi duran, Ezra'nın pijamasına bakarak. Aria, çabucak pijamayı tutup düzeltti.

"Sana açıklayacaktım," diye mırıldandı Aria.

"Öyle mi?" dedi Sean ellerini beline koyarak. Nispeten daha katı ve kaba görünüyordu. Sakin ve nazik bilinen Sean değildi. "Onunla ne zamandan beri birliktesin?"

Aria ses çıkarmadan, posta kutusunun dibine düşmüş olan Acme marketinin reklam kuponuna baktı.

"Tüm eşyalarını topladım," diye söze başladı Sean, Aria'nın cevap vermesini bile beklemeden. "Ön bahçeye koydum. Bundan sonra evime hayatta giremezsin."

"Ama... Sean..." dedi Aria zayıf bir sesle. "Nereye gideceğim ben?"

"Bu benim sorunum değil," dedi Sean yüksek sesle ve arkasını dönüp gitti.

Aria sersemlemişti. Kapının dibinde duruyordu. Polislerin, Ezra'yı karga tulumla bir şekilde Rosewood Polisi devriye aracına bindirmelerini izledi. Polisler arka kapıyı kapattıktan sonra, Ezra dönüp evine baktı. Aria'ya ve Sean'a bakıp başını önüne eğdi. İhanete uğramış gibi bir yüz ifadesi vardı.

Aria, bir şeyin farkına yeni varmıştı. Sean'ın hemen peşinden gidip onu kolundan tuttu ve çekti. "Polisi *sen* aradın, değil mi?"

Sean kollarını bağdaştırıp başka yöne doğru baktı. Aria'nın başı dönüyor ve midesi bulanıyor gibiydi. Destek almak için bahçenin eski püskü çitine dayandı.

"Eh, bunu görünce..." Sean cep telefonunu çıkarıp

Aria'nın suratına doğru tuttu. Ekrandaki fotoğrafta, Aria ve Ezra, Ezra'nın ofisinde öpüşüyorlardı. Sean sağ yön tuşuna bastı ve bir sonraki fotoğraf geldi. O fotoğrafta da aynı görüntü vardı fakat biraz değişik açıdan çekilmişti. "Yetkililere, bir öğretmenin öğrencisiyle beraber olduğunu ihbar edeyim dedim." Öğrenci kelimesini söylerken, sanki bu iğrenç bir kelimemiş gibi, suratı ekşimişti. "Hem de okulun içinde," diye ekledi Sean.

"Seni incitmek istemedim," dedi Aria alçak sesle. Ardından, mesajdaki resme ek olarak gelmiş yazıyı fark etti. Aria, sanki yerin dibine girmiş gibi hissetti.

Sevgili Sean, sanırım birilerinin, kız arkadaşının açıklaması gereken ÇOK şey var. -A

32

PEK DE GİZLİ OLMAYAN AŞIKLAR

"V

e resmen birbirlerini yiyorlardı!" Emily, Maya'nın gökevi barından ısmarladığı sangriasından kocaman bir yudum aldı. "Bütün bunlar olurken, sanki gerçekten beni değiştirebilirler diye korktum ama bak işte, uydurma çıktılar! Akıl danışacağım kişi eski sevgilisine döndü yani, düşün!"

Maya, Emily'ye inanmayan gözlerle bakıp onu hafifçe çimdikledi. "Cidden seni değiştirebileceklerini mi sandın?"

Emily arkasına yaslandı. "Sanırım bu aptalca bir düşünce, değil mi?"

"Evet." Emily gülümsedi. "Ama yine de uydurma çıkmasından da memnunum."

Yaklaşık bir saat önce Becka ve Wendy, Emily'yi, Mona'nın partisine götürmüşlerdi ve Emily, Maya'nın gitmiş olabileceği ya da başka biriyle olabileceği korkusuyla her yerde onu aramıştı. Emily, Maya'yı, siyah-beyaz çizgili bir elbise ve Mary Janes deri ayakkabılar giymiş halde, DJ masasının yakınlarında bulmuştu. Saçını beyaz, kelebek şekilli bir tokayla toplamıştı.

Gökevinin dışına, bahçede ücra bir köşeye çekilmişlerdi. Partinin, buzlu camlarla kaplı iki katta da tüm hızıyla devam ettiğini görebiliyorlar fakat bir şey duyamıyorlardı. Bahçe, ağaçlar, teleskoplar ve gezegen şekilleri oluşturacak şekilde budanmış çalılardan oluşuyordu. Bazı particiler dışarı çıkmış, onlara yakın bir çardakta oturmuş sigara içip gülüşüyorlardı ve bir çift de Satürn şeklinde budanmış, koca bir çalılığın hemen yanında öpüşüyorlardı fakat Emily ve Maya, birbirlerinden gayet ayrı duruyorlardı. Onlar öpüşmüşlerdi, sadece gökyüzünü izliyorlardı. Şimdiye kadar gece yarısı olmuş olmalıydı ki bu Emily'nin Sokak izninin sonuydu fakat bu geceliğine, annesine, Becka'da kalacağını söylemişti. Becka'da bu senaryoya uyacağına dair söz vermişti.

"Bak," dedi Emily, yıldızları göstererek. "Şu yıldızları bir çizgiyle birleştiren, E harfi gibi dururlar, değil mi?"

"Hangileri?" Maya gözlerini kıstı.

Emily, Maya'yı çenesinden tutarak, onu bakması gereken yöne doğru çevirdi. "Yanındaki yıldızlar da M yazıyor-muş gibi duruyorlar." Emily gülümsedi. "E ve M. Emily ve Maya. Bu bir işaret sanki."

"Sen ve işaretlerin," diyerek iç çekti Maya. Bir süre, hallerinden memnun bir şekilde sessiz kaldılar.

"Sana kızgındım," dedi Maya alçak sesle. "Beni ocakta böylece terk edişin. Çiçeklikte suratıma bile bakmayışın."

Emily, ellerini sıkarak takımyıldızlara baktı. Binlerce metre yukarıda, sanki yıldızların yanından geçiyormuş gibi görünen bir uçağın ışıkları yanıp sönüyordu. "Özür dilerim," dedi Emily. "Sana çok da adil davranmadığımı biliyorum."

Maya, Emily'yi dikkatle süzdü. Bronzlaştırıcı krem, alnını, yanaklarını ve burnunu parlatmıştı. Hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu bu gece. "Elini tutabilir miyim?" diye fısıldadı.

Emily, kalemlerden, fırçalardan ve tebeşirden yıpranmış, sert ve şekilsiz eline baktı. Bu el, yüzme karşılaşmalarından önce başlangıç bloklarını tutmuştu. Geçen seneki eve dönüş kutlamalarında da bir balon tutmuştu. Eski erkek arkadaş Ben'in elini tutmuştu... hatta Maya'nın elini bile tutmuştu ama bu seferki farklıydı. Bu sefer daha resmiydi. Gerçekte.

Etrafta insanların olduğunu biliyordu. Ama Maya haklıydı—herkes zaten biliyordu. En zor kısmı geçmişlerdi. Ben'le beraberken mutsuzdu ve Toby'le de hiç inandırıcı görünmüyordu. Bu haliyle, apaçık yaşamalıydı belki de. Becka bunu söyler söylemez, haklılığını anlamıştı Emily: Kim olduğunu değiştiremezdi. Bu fikrin kendisi korkutucu fakat heyecan vericiydi.

Emily, Maya'nın eline dokundu. Önce çekingen bir şekilde, daha sonra da kararlı. "Seni seviyorum, Em," dedi Maya, Emily'nin elini sıkarak. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Emily, neredeyse otomatik bir şekilde. Ve gerçekten de sevdiğinin farkındaydı.

Herkesten çok, Alison'dan bile çok. Emily, Alison'u bir keresinde öpmüştü ve bir an için, Alison geri çekilmemiş, öpüşmüşlerdi. Fakat Alison, nihayetinde, iğrenmiş bir surat ifadesiyle kendini geri çekmişti. Hemen konuyu değiştirip çok hoşuna giden bir çocuktan bahsetmeye başlamıştı. O çocuğun adını Emily'ye söylemedi çünkü Emily delirip, çocuğa bir şey yapar diye korkmuştu. Şimdiyse Emily, öyle bir çocuğun gerçekten olup olmadığını düşünüyordu. Ya da bu, Alison'un, Emily'i gerçekten öptüğü o küçük utanç verici anı silmek için uydurduğu bir şey miydi? Bu kısaca, *Ben lezbiyen değilim. Katien de olmam*. Demek miydi?

Bunca zamandır, Emily, Alison'ı kaybolmasaydı ve o yaz arkadaşlıkları planladıkları gibi ilerleyseydi nasıl olurdu diye düşünmüştü. Fakat şimdi biliyordu: Devam etmezdi. Alison kaybolmamış olsaydı, yavaş yavaş Emily'den uzaklaşır ve kopardı. Ama belki Emily, yine de Maya'yı bulurdu.

"İyi misin?" diye sordu Maya, Emily'nin bu sessizliği üzerine.

"Evet." Bir süre sessizce, el ele tutuşarak oturdular. Ardından Maya, görevine doğru gözlerini kısarak bakıp elini kaldırdı. Emily de, Maya'nın baktığı yöne dikkatini verdi ve bir siluetin, direkt olarak onlara baktığını fark etti. Siluet çimenlere indi ve Emily irkildi.

"Kim o ya?" diye sesli düşündü Emily. Ayağa kalkmıştı.

"Her kimse," dedi Maya, hâlâ gözleri kısık bir şekilde, "arkasından bir kalabalık geliyor."

Emily'nin tüyleri, endişe ve korkudan diken diken olmuştu. A? Bir adım geri attı. Ardından çok tanıdık bir ses

duydu. "Emily Catherine Fields! Derhal buraya gel!"

Maya'nın ağzı açık kalmıştı. "Aman Tanrım."

Emily'nin annesi, tam da spot ışığının vurduğu yerde duruyordu. Saçları dağınıktı, makyajsızdı, rüküş bir tişörtle çıkmıştı ve ayakkabısının birinin bağcığı çözülmüştü. Bütün bu süslü püslü partici kalabalığının arasında çok sırtıyordu. Birkaç çocuk garip bir şekilde ona bakıyorlardı.

Emily acemice ona doğru yaklaştı. "B-burada ne yapıyorsun?"

Bayan Fields, Emily'nin kolundan tuttu. "Sana *inanimıyorum*. On beş dakika önce bana, *onunla olduğunu* söyleyen biri telefon ediyor. Ve o her kimse, ona *inanimıyorum*! Hay, aptal kafam! Ona *inanimıyorum*. Yalan söylüyor diyorum!"

"Anne, açıklayabilirim!"

Bayan Fields bir an durdu ve Emily'yi kokladı. Gözleri büyüdü. "Bir de içmişsin!" diye öfkeyle bağırdı. "Sana ne *oldu* böyle, Emily?" Ardından, Maya'ya baktı. Maya, korkudan olacak ki, kaskatı kesilmiş bir şekilde oturuyordu. "Sen artık benim kızım *değilsin*."

"Anne!" diye çığlık attı Emily. Annesi sanki burgulu bir demirle onun gözlerini oymuştu. Bu cümle çok... ciddi ve resmi duruyordu. Çok katıydı.

Bayan Fields, onu bahçe arkasındaki yoldan sokağa çıkan kapının önüne doğru sürükledi. "Eve gittiğimizde Heleneyi arıyorum."

"Hayır!" Emily annesinden kurtuldu ve karşı karşıya gelip, sumo güreşçileri karşılaşma öncesi nasıl bakıyorlarsa öyle baktılar birbirlerine. "Senin kızın olmadığımı nasıl söy-

lersin?" diye hayırdı. "Beni nasıl gönderirsin oralara?"

Bayan Fields tekrardan Emily'yi tutmak için hamle yaptı fakat Emily geri çekilirken, toprağın nispeten eğik bir kısmına denk geldi ve dengesini kaybedip popo üstü yere düştü. Yere düştüğünde acıdan gözlerini kapamıştı.

Gözlerini açtığı anda, annesi tepesindeydi. "Kalk. Gidelim."

"Hayır!" diye gürledi Emily. Kalkmaya çalışırken annesinin tırnakları koluna battı. Emily debeleniyordu ama nafiye olduğunun farkındaydı. Hâlâ hareketsiz oturan Maya'ya baktı. Maya'nın gözleri dolmuş gibiydi ve çok yalnız görünüyordu. *Onu bir daha göremeyebilirim*, diye düşündü Emily. *Bu son olabilir.*

"Bu kadar yanlış olan ne?" diye bağırdı annesine. "Farklı olmanın nesi bu kadar yanlış? Sırf bunun yüzünden benden nasıl nefret edersin?"

Annesi, öfkeden, burnundan soluyordu. Yumruğunu sıkıp ağzını açtı, bağırarak için hazırdı. Ama birden söndü. Arkasını döndü ve gırtlığının derinliklerinden, ağlamaklı, ince bir ses geldi. Tamamen bitmiş, korkmuş ve utanmış görünüyordu. Makyajsız ve pijamaları üstüneyken çok kırılmış duruyordu. Uzun süredir ağlıyormuş gibi, gözlerinin etrafında bir kırmızılık vardı. "Lütfen. Gidelim artık."

Emily, kalkmaktan başka çaresinin olmadığını anladı. Kalktı ve annesini park yerine kadar takip etti. Park yerine vardıklarında ile arabası Volvo onları bekliyordu. Annesi, otopark görevlisiyle göz göze geldi ve görevli ardından Emily'ye bakarak yargılayıcı bir şekilde dudak büktü.

Emily kendini ön koltuğa attı. Gözü, kapı cebinde

duran, kuşe kâğıda basılmış horoskop çemberine takıldı. Bu düzenek, burçlara göre açıklamalar içeriyordu. Emily, çemberi, kendi burcu olan Boğa'ya getirdi ve Ekim ayı tahminlerine baktı. *Aşk ilişkilerinizde doyum ve memnuniyete varacaksınız. Geçmişte, bazı insanlarla olan ilişkilerinizde sorun olmuşsa bile, bundan sonra sizin için her şey normal seyrinde olacak.*

Hah, dedi Emily içinden. Camı açıp, horoskobu dışarı attı. Burçlara artık inanmıyordu. Ya da tarot kartlarına. Ya da olmuş her şeyin bir nedeni vardır diye düşünmesini sağlayan işaretlere de. *Bunun olma nedeni neydi o zaman?*

Bunları düşünürken, bir şey fark etti ve irkildi. *On beş dakika önce bana, onunla olduğunu söyleyen biri telefon ediyor.*

Kalbi hızla atarak çantasını karıştırdı. Telefonunda bir yeni mesaj vardı. Görünüşe göre iki saat önce gelmişti.

Em, seni görebiliyorum! Ve eğer durmazsan, kimi arayacağımı biliyorsun. -A

Emily, yüzünü elleriyle kapadı. Böyle yapacağına, onu neden öldürmemişti ki A?

33

**BİRİLERİ BİR DOT KIRDI.
HEMDE ÇOK BÜYÜK.**

ilk olarak Lucas, Hanna'ya, arabasında olan, çekmiş bir Rosewood Day hırkası ve kırmızı, spor bir şort verdi. "Bir izci her zaman, her şeye hazırlıklıdır," dedi.

Sonra, Hanna'yi, üstünü değiştirebilmesi için Hollis Koleji Kütüphanesi'ne götürdü. Orası, görevinden birkaç sokak ötedeydi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bu yapının en büyük odası, sadece rahatlamak ve kitap okumaya adanmıştı. İçerisi pipo dumanı ve eski deri cilt kokuyordu ve kitaplar, haritalar, yerküreler, ansiklopediler, dergiler, gazeteler, satranç tahtaları, deri koltuklar ve iki kişilik, çok rahat

kanepelerle doluydu. Teknik olarak sadece kolej öğrencilerinin kullanımına açıktı fakat yan kapıdan da biraz kurnazlık yaparak girebilmeniz mümkündü.

Hanna, küçük tuvalete girdi. Yırtık elbisesini çıkarıp çöp kutusuna fırlattı ve ardından ayağıyla onu iyice dibe bastırdı. Tuvaletten bir hissimla çıktı, kendini kanepedeki Lucas'ın yanına attı ve... resmen kendini kaybetti. Haftalardır-belki de yıllardır-içinde biriktirdikleri, patlayıverdi. "Artık kimse beni sevmeyecek," dedi iki hıçkırık arasında, kendi gözyaşlarında boğuluyordu. "Ve Mona'yı da sonsuza dek kaybettim."

Lucas, onun saçını okşadı. "Bu önemli değil. O seni hak etmiyor zaten."

Hanna, göz pınarları kuruyana, boğazı düğümленene kadar ağladı. En sonunda, başını Lucas'ın göğsüne dayadı ve görüldüğünden daha sert olduğunu fark etti. Bir süre, sessizce orada öylece oturdular. Lucas'ın parmakları, Hanna'nın saçları arasında gezindi.

"Sen partiye niye geldin ki?" diye sordu Hanna bir süre sonra. "Davetli olmadığımı sanıyordum."

"Davetliydim." Lucas gözlerini yere dikti. "Ama... gitmeyecektim. Kendini kötü hissetmemen ve tabi ki, seninle vakit geçirebilmek için gitmeyecektim."

Hanna, baş dönmesinin o küçük belirtilerini kendine görmeye başlamıştı. "Çok üzgünüm," dedi sessizce. "Sana verdiğim poker sözünü, Mona'nın aptal partisine tercih ettiğim için."

"Önemli değil," dedi Lucas. "O kadar önemli bir şey değildi yani."

Hanna, Lucas'a bakıyordu. Çok güzel mavi gözleri ve hayran olunası pembe dudakları vardı. Onun için aslında önemliydi. Sürekli mükemmeliyetçi olmak onu yemiş bitirmişti-mükemmel elbiseyi giymek, mükemmel telefon zil sesini seçmek, formunu mükemmel derecede tutmak, mükemmel kanka ve mükemmel sevgiliye sahip olmak-ama o kadar mükemmellik nereye kadardı? Belki de, değişik bir açıdan bakınca, mükemmel olan Lucas'tı. O, Hanna'yı *umursuyordu*.

Nasıl olduğunu, Hanna da tam bilmiyordu ama, yırtık derili bir iki kişilik kanepede oturuyorlardı ve Hanna, onun kucağındaydı. Tuhaf bir şekilde, Lucas'ın ayaklarını, ağırlığıyla kırabileceğini düşünmemişti. Geçen yaz, Sean'ın ailesiyle Cape Cod'a gitmeye hazırlanırken, Hanna, greyfurt ve acı biberden başka hiçbir şey yememişti ve tatildeyken mayosunu giydiğinde, Sean'ın ona dokunmasını engellemişti. Sean'ın onun etini jöleye benzemiş bulmasından korkmuştu. Lucas'layken bu tür endişeler taşııyordu.

Yüzünü Lucas'a daha da yaklaştırmaya başladı. O da, Hanna'ya yaklaşmaya başladı. Lucas'ın dudakları Hanna'nın çenesine dokundu, ardından dudaklarının kenarına ve sonunda sadece dudaklara. Hanna'nın kalbi hızla atıyordu. Dudakları, dudaklarına değiyordu. Lucas, onu kendine çekti. Hanna'nın kalbi heyecandan o kadar hızlı atıyordu ki yerinden çıkacakmış gibiydi. Lucas, iki eliyle Hanna'nın başını kavramıştı ve onu kulak memesinden öpmeye başladı. Hanna gıdıklanarak, kıkır kıkır güldü.

"Ne?" dedi Lucas, Hanna'nın suratına bakabilmek için geri çekilerek.

"Hiç," diye cevapladı Hanna sırtarak. "Bilmiyorum. Bu çok hoş."

Öyleydi-Sean'la geçirdiği gayet ciddi ve resmi öpüşme seansları gibi değildi bu. Lucas'ın öpüşü acemice, ıslak ve aşırı neşe doluydu sanki bir yavru Labrador gibi. Lucas, ona sık sık sarılıyordu. Bir keresinde, onu öyle gıdıklamaya başlamıştı ki, Hanna minik bir çığlık atarak kanepeden düşmüştü.

En sonunda, kanepelerin birinde uzanmışlardı. Lucas onun üzerindeydi. Elleri, onun çıplak göbeği üzerinde geziyordu. Lucas tişörtünü çıkarıp, göğsünü onun tenine değdirdi. Bir süre sonra, durdular ve hiçbir şey söylemeden öyle ce uzandılar. Hanna'nın gözleri, kitapları, satranç tahtalarını ve ünlü yazarların büstlerini taradı. Sonra, birden doğruldu.

Birisi camdan bakıyordu.

"Lucas!" Yan kapının camında görünen silüeti işaret etti.

"Panik yapma," dedi Lucas, kanepeden sessizce inip kapıya doğru emeklemeye başladı. Çalılardan sesler geldi. Bir kapı kilidinin açılma sesi gelmeye başladı. Hanna, Lucas'ın koluna yapıştı.

A gelmişti.

"Lucas..."

"Şşş." Kilitten bir dönüş sesi daha geldi. Sesin nereden geldiği anlaşılmıyordu. Biri içeri girmek üzereydi. Lucas, daha iyi duyabilmek için başını dik tuttu. Arka holden ayak sesleri gelmeye başlamıştı. Hanna geri çekildi. Ahşap zemin gıcırdadı. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Merhaba?" Lucas tişörtünü kapıp giydi. "Kim var ora-

da?"

Cevap gelmedi. Gıcırtilar çoğaldı. Duvara bir gölge vurdu.

Hanna etrafına bakındı ve bulabildiği en büyük cismi eline aldı-1972 tarihli bir *Farmer's Yıllığı*ni. Birden, ışık yandı. Hanna çığlık atarak yıllığı kaldırdı. Karşılarındaysa, sakallı bir ihtiyar duruyordu. Minik, ince çerçeveli gözlükleri ve eski duran bir cekedi vardı ve teslim olduğunu gösteren bir şekilde ellerini havaya kaldırmıştı.

"Tarih bölümündenim!" dedi ihtiyar hemen. "Uykum kaçtı. Buraya kitap okumak için geldim..." Hanna'ya tuhaf bir şekilde bakıyordu. Hanna, üstündeki Lucas'ın olan hırkanın biraz yana kayık olduğunu ve omzunu ifşa ettiğini fark etti.

Hanna'nın kalp atışları yavaşlamaya başladı. Kitabı masanın üstüne bıraktı. "Özür dilerim," dedi. "Ben sandım ki-"

"Zaten gitsek iyi olur." Lucas, Hanna'yı kolundan çekip, ihtiyarın yanından geçerek, yan kapıdan dışarı çıktı. Binanın demirden ön kapısına yaklaşırken kıs kıs gülmeye başladı.

"Adamcağızın yüzündeki ifadeyi gördün mü?" dedi. "Dehşete düşmüş gibiydi!"

Hanna gülmeye çalıştı, fakat çok korkmuştu. "Gidelim," dedi titrek bir sesle. "Eve gitmek istiyorum."

Lucas ve Hanna, Mona'nın partisinin olduğu gökevine yürüdüler. Hanna, valeye Prius'unu getirmesi için bileti verdi. Araba geldiğinde, Hanna, Lucas'a arka koltukta biri saklanıyor mu diye iyice bakmasını söyledi. Arabanın güvenli

olduğu onayını aldıktan sonra içine binip kapıları kilitledi. Ardından Lucas, cama tıklayıp onu yarın arayacağını belli eden bir el jesti yaptı. Hanna, Lucas'ın gidişini izledi. Heyecanlı ve dehşet derecede rahatsız hissediyordu.

Hanna, gökevinin virajlı yolunda ilerlemeye başladı. Her on metrede bir, yeni bir sergi reklam pankartı asılıydı. Hepsinde, BÜYÜK PATLAMA yazıyordu ve posterde bunun resmedilmeye çalışıldığı, soyut bir resim vardı.

Telefonu biplelediğinde, o kadar korkmuştu ki kemerinden kurtulacakmış gibi sıçradı. Otobüs şeridine geçti ve titreyen elleriyle çantasından telefonunu çıkardı. Yeni bir mesajı vardı.

Hay aksi, demek ki yağ aldırma yaptırmamış. Duyduğün her şeye inanma! –A

Hanna başını kaldırdı. Sokak çok ıssızdı. Evlerin hiçbirinde sanki hayat yoktu ve sokak bomboştı. Eski, Viktor-yan tarzı bir evin bahçesinde asılı bir bayrağı ve Cadılar Bayramı balkabağına benzer bir kesilmiş çimen poşedini hareket ettiren bir rüzgâr esti.

Hanna tekrar başını eğip mesaja baktı. Bu biraz tuhaftı. A'nın çektiği mesaj, her zaman olduğu gibi, özelden gelmişti. 610 olan Rosewood alan koduna sahipti.

Numara, ona tanıdık geliyordu fakat Hanna kimsenin telefonunu ezberlemezdi–ilk cep telefonunu yedinci sınıftayken edinmişti ve o günden itibaren hızlı arama özelliğine itimat etmişti. Bu numarada bir iş vardı ama...

Hanna, açılan ağzını eliyle kapadı. "Aman Tanrım,"

diye fısıldadı. Bunu bir kere daha düşünmüştü. *Cidden*, bu olabilir miydi?

A'nın tam olarak kim olduğu birden aklına gelmişti.

34

İŞTE TAM ÖNÜNDE DURUYOR

"Tazeleyeyim mi?" diye sordu, kızarmış peynir kokan ve suratında kocaman bir sivilce olan garson kız, elinde kahve sürahisiyle Aria'nın yanına geldiğinde.

Aria, neredeyse bitmiş olan kahvesine baktı. Ebeveynleri, muhtemelen bu kahvenin kanserojen maddelerle dolu olduğunu söylerdi ama onlar ne bilirdi ki? "Tabi," diye cevapladı.

Sonunda bu hale düşmüştü Aria. Dünyevi malları olan dizüstü bilgisayar, bisikleti, giysileri ve kitaplarıyla, Ezra'nın Eski Hollis'teki evinin yakınlarında bir vagon lokantada da oturmuş kahve yudumluyordu. Gidecek hiçbir yeri kal-

mamıştı; Seanlar, Ezra ya da kendi evi bile. Burası şimdilik açıktı. Bir de yirmi dört saat açık olan Taco Bell vardı ki, orası esrarkeşlerin takıldığı bir yerdi.

Seçeneklerini gözden geçirerek Treo'suna bakıyordu. En sonunda, evi aradı. Telesekreter devreye girmeden, telefon altı kere çaldı. Ella'nın neşeli sesi, "Montgomeryler'i aradığınız için teşekkürler," diyordu. "Şu anda evde değiliz..."

Haydi oradan. Bir cumartesi gece yarısından sonra nerede olabiliirdi ki Ella? "Anne, aç," dedi Aria, sinyal sesi gelmez. "Orada olduğunu biliyorum." Hâlâ ses gelmemişti. Bir iç çekti. "Bak. Eve gelmek zorundayım. Erkek arkadaşımından ayrıldım. Kalacak yerim yok. Derme çatma bir lokantada oturuyorum, evsiz gibi."

Ella'nın cevap vermesini bekledi. Cevap gelmedi. Aria, onun telefon başında durup dinlediğini düşünüyordu. Ya da böyle bir şey olmuyordu bile. Belki de Aria'nın sesini duyunca arkasını dönüp yatak odasına yönelmişti. "Anne, başım belada," diye yakındı. "Şu an açıklayamam, ama sanki... başıma bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum."

Biip. Telesekreterin teybi kesilmişti. Aria, telefonunu Formica masaya sertçe bıraktı. Tekrar arayabilirdi, ama ne olacaktı sanki? Annesinin sesi kulaklarında yankılanıyordu: *Sana şu an bakamıyorum bile.*

Bir şey düşünür gibi başını kaldırdı. Aria, usulca Treo'sunu alıp mesajlarına bakmaya başladı. Byron'ın mesajı, numarasıyla beraber hâlâ duruyordu. Derin bir nefes alarak aradı. Byron, uykulu bir ses tonuyla telefonu açtı.

"Ben Aria," dedi alçak sesle.

"Aria?" diye tekrarladı Byron. Şaşırmıştı. "Saat sabahın ikisi."

"Biliyorum." Lokantanın müzik kutusu plak değiştirdi. Garson kız, iki ketçap şişesiyle oynuyordu. Orada, Aria'dan başka oturanlar masalarından kalkıp, garson kıza el sallayıp, kapıyı iterek ayrıldılar. Kapının üstündeki zil çaldı.

Sessizliği, Byron bozdu. "Sesini duymak güzel."

Aria, dizlerini göğsüne doğru çekti. Sırrını sakladığı için bu hallere düştüğünü ona söylemek istedi fakat hiç kavgaya edecek takati yoktu. Hem bir yanı... özlemişti gerçekten Byron'ı. Byron onun babasıydı. Bir keresinde, Büyük Kanyon'da yaptıkları gezide, Aria'nın önüne çıkan yılanı kovmuştu. Aria, öz portresinde, kendini yeşil pullu ve çatal dilli çizdi diye ona bir veren resim öğretmeni Bay Cunningham'la konuşan oydu. "Demek ki öğretmenin post modern dışavurumculuktan anlamıyor," diyerek ceketini kapıp gitmişti. Byron, onu eskiden kucığına alır, yatağına götürüp yatırır. Aria bunu çok özlemişti. Buna *ihtiyacı* vardı. Ona, başının belada olduğunu söylemek istedi. Onun da; "ben seni korurum," demesini istiyordu. Korurdu, değil mi?

Ama sonra, arka planda, birisinin sesini duydu. "Her şey yolunda mı, Byron?"

Aria kabardı. *Meredith.*

"Bir saniye, geliyorum," diye seslendi Byron.

Aria hiddetlenmişti. *Bir saniye mi?* Bu telefon görüşmesine biçtiği değer bu muydu? Byron tekrar Aria'ya döndü. "Aria? ...hayırdır?"

"Boşver," dedi Aria soğuk bir ses tonuyla. "Yatağa dön, ya da her ne yapıyorsan ona dön."

"Aria—" Byron şaşkındı.

"Cidden, yat," dedi Aria sertçe. "Aradığımı da unut."

Telefonu kapatıp başını masaya koydu. Okyanus, bisiklet sürmek, atkı örmek gibi güzel ve sakinleştirici şeyler düşünmeye çalışarak derin derin nefes alıp vermeye başladı.

Birkaç dakika sonra başını kaldırıp etrafına baktığında, orada oturan tek kişi olduğunu gördü. Tezgâhın önündeki yırtık ve rengi atmış tabureler boştu. İki kahve dolu sürahi, kahve makinesinde bekliyordu. Elektronik yazarkasanın ekranında HOŞGELDİNİZ yazıyordu ama çalışanlar yok olmuştuk. Ortam, ana karakterin, birden etrafındaki herkesin öldüğünü fark ettiği korku filmi sahnelerine benziyordu.

Katil düşündüğünden daha yakın.

Neden A katilin kim olduğunu söylemiyordu ki? Aria, Scooby-Doo'culuk oynamaktan bıkmıştı. Alison'un ona hayalet gibi görüldüğü o rüyası aklına geldi. "Bak!" diye çığlık atıyordu. "Tam önünde! Orada!" Ama neydi orada olan? Aria'nın gözünden kaçan neydi?

Sivilceli garson kız, tezgâhın ardından göründü ve Aria'ya baktı. "Bir dilim turta ister misin? Elması tazedir. Bizden olsun."

"A-almayayım, teşekkürler," dedi Aria az da olsa kekeleyerek.

Garson kız belini tezgâha dayadı. Sürekli ıslakmış gibi görünen kıvrıkcık saçlara sahipti. "Sapık hakkındaki haberleri duydun mu?"

"Hı-hı," diye cevapladı Aria.

"Ne duydum biliyor musun?" dedi garson kız. "Zengin bir çocukmuş." Aria'dan cevap gelmeyince, temiz olan bir

masayı tekrar silmeye başladı.

Aria bir süre düşündü. *Bak*, dedi Alison'un sesi. Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve açtı. Bilgisayarın açılması ve ardından da Aria'nın bakmak istediği videoları bulması biraz vakit almıştı. Bu dosyalara girmeyeli çok olmuştu. Sonunda dosyayı bulup açtığında, içindeki videoların düzgün adlandırılmamış olduklarını gördü. "Beşimiz, #1," ya da "Alison ve Ben, #6," gibi isimleri vardı ve videoların tarihleri, bilgisayara aktarıldıkları değil, son izlendikleri tarihe ayarlıydı. Aria, basına sızdırılmış o videoyu bulmak için ne yapacağını bilemiyordu... teker teker bakmak dışında.

"Miyav!" isimli, rastgele bir videoya tıkladı. Aria, Alison ve diğerleri, Alison'un odasındalardı. Alison'un Himalaya kedisi Charlotte'a, elde dikilmiş bir süveter kıyafet giydiriyorlardı. Bir yandan kıs kıs gülerken, minik patilerini kol kısmından geçirmeye çalışıyorlardı.

"Kavga #5," isimli bir videoyu açtı fakat bu düşündüğü gibi bir şey çıkmadı. Hanna'nın mutfağında çikolatalı kurabiye yaparken, etrafa unlar saçarak yemek savaşına girişmişlerdi. Bir tanesinde de, Spencer'in bodrum katında lan-girt oynuyorlardı.

"DQ" adlı bir MPEG dosyasına tıkladığında bir şey fark etti.

Alison'un saçına ve üstlerindeki yazlık kıyafetlere bakılacak olursa, bu video, Alison kaybolmadan bir ay gibi bir süre öncesine aitti. Aria, Hanna'nın canavar boy bir Dairy Queen Blizzard'ı rekor bir sürede mideye indirmesini çekmişti. Arka planda duran Alison, yapmacık kusma sesleri çıkarmaya başladı. Hanna durdu, rengi benzi atmıştı. Alison

kıkırdıyordu. Fakat hiçbiri ne olduğunun farkında değildi.

Aria bir tuhaf olmuştu. Hanna'nın kusma hastalığı sorunu olduğuyla alakalı dedikoduları daha sonradan duymuştu. Bu ancak Alison ya da A'nın bilebileceği türden bir dediko- duydu.

Başka bir tanesini açtı. Emily'nin evinde televizyon izliyorlardı. Aynı gün, Philadelphia şehrinde yapılmış Gey Yürüyüşü'nün haberi yayınlanıyordu. Aria, amaçsız bir şekilde Emily'e dönüp sırtıtmıştı. "Eğlenceli görünüyor, değil mi, Em?" Emily kızarmış ve kazağının kapüşonunu başına geçirmişti. Kimse bir şey fark etmedi.

Ve bir diğerini açtı. Bu seferki, sadece on altı saniye uzunluğundaydı. Beşi, Spencer'in havuzu etrafında dolanıyorlardı. Hepsinde kocaman Gucci güneş gözlükleri vardı. Aria ve Emily'ninkiler sahteydi. Alison doğrulup, gözlüğünü aşağıya indirdi. "Hey, Aria," dedi birdenbire. "Karşısına seksi öğrenciler filan çıkınca, ne yapıyor baban?"

Klip orada bitiyordu. Aria o günü hatırladı—Alison'la beraber, Byron ve Meredith'i, arabada öpüşürken yakalamalarından kısa bir süre sonraydı ve Alison'un, bunu millete söyleyeceğinin sinyallerini vermeye başladığı sıralardı.

Alison gerçekten, onların tüm sırlarını biliyor ve onlarla oynuyordu. Bunca zamandır önlerinde duruyorken fark edememişlerdi. Alison, onların tüm sırlarını biliyordu. Şimdiyse, A bu bilgilere sahipti.

Fakat... Spencer'in sırrı neydi?

Aria, bir başka videoyu açtı. Nihayet, o bilindik sahne karşısına gelmişti. Spencer, tacını takmış, kanepede oturuyordu. "Mesajlarını okumak ister misiniz?" Alison'un, kane-

pe yastıklarının arasında duran LG marka telefonunu işaret ediyordu.

Telefonu açtı. "Kilitli."

"Şifresini biliyor musun?" diye soran kendi sesini duydu Aria.

"Doğum gününü dene," diye fısıldadı Hanna.

"Telefonuma mı bakıyordunuz siz?" diye bağırды Alison.

Telefon yere düşmüştü. Tam bu sırada, Spencer'in ablası Melissa ve erkek arkadaşı Ian, gülümseyerek kadrja giriyorlardı. "Selam kızlar," dedi Melissa. "Ne var, ne yok?"

Spencer gözlerini kaçırmıştı. Alison sıkın görünüyordu. Kamera, onun suratına ve ardından yerdeki telefonuna yakınlaştı.

"Aa, bu haberlerde gördüğüm görüntüler," dedi Aria'nın arkasından gelen bir ses. Garson kız, Aria'nın oturduğu koltuğa dayanmış, tınaklarını törpüliyordu.

Aria, videoyu dondurup arkasına döndü. "Pardon?"

Kız utanmıştı. "Eyvah. Dükkân böyle boş olunca şeytan dürtüyor. Bilgisayarına baktığım için özür dilerim. Ama o çocuğa da yazık ya."

Aria, gözlerini kısarak, kızın isim levhasına baktı. ALISON yazıyordu. "Hangi çocuk?" diye sordu Aria.

Alison, ekranı işaret etti. "Kimse sevgilisinden bahsetmiyor. Çok acı çekiyordur."

Aria, afallamış bir halde ekrana baktı. Kız, Ian'ı işaret etmişti. "Bu, onun sevgilisi değil ki. Mutfaktaki kızla birlikte. O kız şu an ekranda değil."

"Öyle mi?" Alison omuz silkip, tekrar masa silmeye başladı. "Oturuşlarına bakınca... öyle sandım."

Aria, ne diyeceğini bilemiyordu. Kafası karışmış bir şekilde, videoyu başa aldı. O ve arkadaşları, Alison'un telefonunun tuş kilidini açmaya çalışıyordu, Alison geliyordu, Melissa ve Ian görünüyorlardı, yerdeki telefonun sinematik çekimi yapılıyordu ve *son*.

Aria videoyu, bu sefer yarı yarıya yavaşlatılmış hızda, bir daha başlattı. Spencer, yavaşça tacını düzeltiyordu. Alison'un telefonu kadraya giriyordu. Alison, sinirli bir şekilde geri geliyordu. Normalde, aceleyle mutfığa giden Melissa, şimdi yavaşça yürüyordu. Aria birden, kameranın köşesinde bir şey fark etti: Küçük, narin bir el. Alison'un eli. Ardından, bir başka el daha görüldü. Daha büyük ve erkeksiydi. Aria, görüntüyü biraz daha yavaşlattı. Büyük el ve küçük el birbirlerine dokunuyordu ve serçe parmaklar birleşiyordu.

Aria donakalmıştı.

Ardından kamera, yukarı doğru yöneldi ve kameradan başka bir yere bakan Ian'ın yüzü görüldü. Sağında Spencer, ona arzulu gözlerle bakıyor, Ian ve Alison'un el ele tutuşuklarını fark etmiyordu. Zaten bu olay göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Fakat Aria, bunu şimdi fark etmişti ve parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

Birisi, Alison'un olan bir şeyi istedi. Katil düşündüğünden daha yakın.

Aria, düşündükçe bitkin düşüyordu. Hepsî, Spencer'in, Ian'ı sevdiğini biliyordu. Sürekli ondan bahsedirdi: Ablasının onu hak etmediğini, ne kadar komik biri olduğunu, onlarda akşam yemeği yediği zaman ne kadar tatlı olduğunu söylerdi. Hepsî de, Alison büyük bir sır saklıyor mu acaba diye merak ederlerdi—o sır, *bu* olabilirdi. Alison, bunu Spen-

cer'a söylemiş, Spencer da bunu kaldıramamış olabilirdi.

Aria, birkaç parçayı daha birleştirdi. Alison, Spencerlar'ın ambarından koşarak çıkmış... ve çok da uzakta bulunmamıştı, kendi arka bahçesinde bir çukura gömülmüştü. Spencer işçilerin orada çalışma yaptığını ve bu çukuru, hemen ertesi gün, betonla kapatacaklarını biliyordu. A, notunda bunu demişti: *Onun arka bahçesini, avucunuzun için gibi bilirdiniz. Ama biriniz için burası, çok daha tanındı.*

Aria, bir süre hareketsiz oturdu. Sonra, telefonunu alıp, Emily'nin numarasını yazmaya başladı. Emily, altı çalışan sonra açtı. "Alo?" Emily'nin sesi, sanki biraz önce ağlamış gibi geliyordu.

"Uyandırdım mı?" diye sordu Aria.

"Daha uyuyamadım."

Aria kaşlarını çatı. "İyi misin?"

"Hayır," Emily'nin sesi çatallanmıştı. Aria, onun burun çektiğini duydu. "Ailem beni uzağa gönderiyor. Yarın sabah Rosewood'tan ayrılıyorum. A'nin yüzünden."

Aria, arkasına yaslandı. "Ne? Neden?"

"Anlatmaya bile değmez." Emily, teslim olmuş gibiydi.

"Benimle buluşmalısın," dedi Aria. "Hemen, şimdi."

"Dediğimi duymadın mı? Cezalıyım. Hatta cezalıdan da öteyim."

"Gelmek zorundasın." Aria, dükkân çalışanlarından olabildiğince saklanmaya çalışarak, arkasını döndü. "Galiba, Alison'u kimin öldürdüğünü buldum."

Bir süre sessizlik oldu. "Hayır, bilmiyorsun," dedi Emily.

"Biliyorum. Hanna'yı aramalıyız."

Emily tarafından bir sürtünme sesi duydu Aria. Kısa bir

süre içinde, Emily'nin sesi duyuldu. "Aria," diye fısıldadı. "Beklemede biri var. Hanna arıyor."

Aria'nın içi titredi. "Üçlü konuşmaya al."

Bir tıklama sesi geldi ve ardından, Aria, Hanna'nın sesini duydu. "Kızlar," dedi Hanna. Nefes nefeseydi ve bağlantı da kötüydü. "Buna inanamayacaksınız. A bir hata yaptı. Yani, sanırım öyle oldu. Bana bir mesaj attı ama numara gizli değildi ve birden kimin numarası olduğunu hatırladım..."

Aria, fonda bir araba kornası duydu. "Buluşma yerine gelin," dedi Hanna. "Rosewood Day Parkı."

"Tamam," dedi Aria heyecanla. "Emily, beni Hollis Diner'dan alır mısın?"

"Olur," diye fısıldadı Emily.

"Güzel," dedi Hanna. "Acele edin."

35

MAZİNİN FISILDADIĞI SÖZLER

Spencer gözlerini kapadı. Gözlerini açtığındaysa, Arka bahçelerindeki ambarın önünde duruyordu. Etrafına bakındı. Buraya *ışınlanmış* mıydı? Uykusunda mı kalkıp gelmişti ya da?

Aniden, ambarın kapısı açıldı ve Alison dışarı fırladı. "İyi," dedi Alison, ardına bakarak. Eli kolu, kendine güveni yüksek bir şekilde sallanarak, hışımla yürüyordu. "Güle güle." Spencer'in yanından, sanki o bir hayaletmiş gibi, kayıtsızca yürüyüp geçti.

Yine, Alison'un kaybolduğu geceyi görmeye başlamıştı. Spencer, daha hızlı nefes almaya başladı. Burada olmak

istemese bile, neler olduğunu tam olarak hatırlamak için durup izlemeliydi.

"İyi!" derken duydu kendisini, ambar kapısından çıkar- ken. Alison gözden uzaklaşırken, Spencer daha küçük ve kısa boylu halinin, Alison'un peşinden koştuğunu gördü. "Alison!" diye bağırdı on üç yaşındaki Spencer.

Ve sonra, on üç ve on yedi yaşlarındaki iki Spencer birleşmişti. O an hissettiklerini, birden tekrar hissetmeye başladı. Mesela, korku: Alison'u kovarak ne yapmıştı böyle? Paranoya: Alison'a, daha önce hiçbiri meydan okumamıştı. Bir de tabi ki öfke vardı. Ne yapacaktı?

"Alison!" diye çığlık attı Spencer. Bahçedeki fenerler çok az ışık sağlıyorlardı. Çalılıklarda bir şeyler hareket ediyormuş gibi görünüyordu sadece. Yıllar önce Melissa, Spencer'a, o çalılarda cinlerin yaşadığını söylemişti. O cinler, Spencer'ı sözde hiç sevmiyor, saçlarını kesmek istiyorlardı.

Spencer, arka bahçelerindeki yol ayrımına kadar gelmişti. Ya evinin önüne ve sokağa doğru giden yöne, ya da çalılıklar ve ormana doğru giden yöne sapacaktı. O an elinde bir el feneri olmasını istemişti. Bir yarasa da, oradan oraya uçuşmaktaydı. Ondan biraz uzaklaşan Spencer, ileride, cep telefonu ışığıyla aydınlanmış bir silüet gördü. Alison.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Spencer.

Alison gözlerini kıstı. "Sizinle takılmak yerine daha iyi bir yere gidiyorum."

Spencer gerildi. "İyi," dedi onurlu görünmeye çalışarak. "Git."

Alison, hâlâ telefonuyla uğraşıyordu ve üzerinde durduğu, yorulan ayağını değiştirdi. Spencer'a cevap verene ka-

dar, ağustos böcekleri belki yirmi kez ötmüşlerdi. "Benim olan her şeyi çalmak istiyorsun, ama bunu çalamazsın."

"Neyi?" Spencer, incecik tişörtüyle üşüyordu.

Alison pis bir kahkaha attı. "Bilmezlikten gelmeye çalışma."

Spencer, kafası karışık bir halde gözlerini kırpı. "Öyle bir şey yapmıyorum."

"Haydi ama, günlüğümde okudun değil mi?"

"Senin aptal günlüğünü okumam ki ben," diye savunmaya geçti Spencer. "Umurumda bile değil."

"Öyle mi?" Alison öne doğru bir adım attı. "Her şey umurundadır senin."

"Hayal görüyorsun," dedi Spencer.

"Hayır, görmüyorum," dedi Alison. "Sen görüyorsun."

Bir öfke dalgası aniden Spencer'ı etkisi altına aldı. Atık bir hamle yaparak, Alison'un omzunu sertçe itti. Spencer, Alison'u, çiğden dolayı kayganlaşmış taşlı yolda tökezletecek kadar kuvvetli itmişti. Spencer, bu yaptığından ürkmüş- tü. Alison'un yüzündeki şaşkınlık cabucak alaycılığa dönüş- tü. "Arkadaş, arkadaşla vurmaz."

"Eh, belki de arkadaş değildir artık," diye cevapladı Spencer.

"Öyle herhalde," dedi Alison. Gözleri gülüyordu. Yüz ifadesinden, dilinin altında çok cazip bir dedikodu olduğunu söylüyordu. Sanki Alison, söyleyeceklerini ince eleyip sık dokumuş gibi uzun bir aradan sonra lafa girdi. *Bekle*, dedi Spencer içinden. **HATIRLA.**

"İlan'la öpüşmenizin çok özel olduğunu filan mı sanıyorsun?" diye homurdandı Alison. "Bana ne dedi biliyor mu-

sun? Öpüşmeyi hiç bilmiyormuşsun."

Spencer, Alison'un yüzüne bakakaldı. "Ian... bir dakika. Ian mı dedi bunu? Ne zaman?"

"İkimiz buluştuğumuzda."

Spencer hâlâ Alison'a bakıyordu.

Alison gözlerini yuvarladı. "Çok salaksın. Hâlâ, Ian'la çıktığımı kabul etmiyorsun. Ama tabi ki etmezsin. Onu neden seviyorsun, Spencer? Ben, onunla beraberim diye mi? Abla da onunla beraber diye mi?" Spencer, omuzlarını silkitti. "Seni öptü, çünkü bunu yapmasına ona ben söyledim. Yapmak istemedi ama ben çok ısrar ettim."

Spencer'in gözleri büyüdü. "Ama neden?"

Alison omuz silkti. "Benim için her şeyi yapar mı diye görmek istedim." Suratı tekrar alaycı bir ifadeye büründü. "Ah, Spencer. Gerçekten de seni sevdiğini mi sandın?"

Spencer, geri adım attı. Ateş böcekleri, oradan oraya uçuşuyorlardı. Alison'un yüzünde çok şeytani bir gülümseme vardı. *Yapma*, diye bağırdı Spencer içinden. *Lütfen! Önemli değil! Yapma!*

Ama olan olmuştu. Spencer, Alison'u olabildiğince güçlü bir şekilde itti. Gözleri korkudan büyüyen Alison, tökezleyip, kayarak geriye doğru düştü. Kafasını, Spencer'ın mülkünü çevreleyen taş duvara çarptı. Korkunç bir *çatlama* sesi geldi. Spencer, gözlerini kapattı ve arkasını döndü. Ormandan, bir baykuşun çığlığı duyuldu.

Ellerini gözlerinden çektiğinde, tekrar odasıındaydı ve olayın korkunçluğundan olsa gerek, çığlık atıyordu.

Ardından doğruldu ve saate baktı. Sabahın 2:30'ydu. Beyni zonkluyordu. Işıklar yanıyordu, Spencer, nevresim-

lerinin üstünde yatıyordu ve üzerinde hâlâ, partiden kalma siyah Elsa Peretti elbisesi ve kolyesi vardı. Yatmadan önce hep yaptığı gibi, yüzünü yıkamış ya da saçlarını binlerce defa taramamıştı. Ellerini, kolları ve bacakları üzerinde gezdirdi. Kalçasında morumsu bir iz vardı. Dokunduğu zaman sızlıyordu.

Birden, az önce gördüklerini anladı. Şaşkınlık ve korkuyla, ağzını eliyle kapadı. Hepsinin bir gerçek olduğunu anladı. Alison, Ian'la *beraberdi*. Bunu tamamen unutmuştu. O gecenin kayıp parçası buydu.

Kapıya doğru gitti. Açmaya çalıştı fakat kapının kolu dönmüyordu. Birden, kalbi heyecanla atmaya başladı. "Merhaba?" diye bağırdı çekingen bir ses tonuyla. "Orada biri var mı? İçerde kilitli kalmışım."

Bir cevap gelmedi.

Spencer, nabzının yükselmeye başladığını hissetti. Bir şeyler gerçekten ters gidiyordu. Gecenin bazı bölümleri aklına gelmeye başladı. Scrabble oyunu. YALANCI S. A'nın, Melissa'ya Altın Orkide kompozisyonunun girişini yollaması. Ve... sonra? Spencer, başını kaşdı. *Daha sonra ne oldu?*

Birdenbire, nefes alışı kontrol edememeye başladı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Batan bir gemi gibi, dizlerinin üstüne çöktü. *Sakin ol*, dedi içinden. Anne karnındaki bir bebek gibi içine kapanmıştı ve nefes alıp verişini yavaşlatmaya çalışıyordu. Sanki boğuluyormuş gibi hissetti. "İmdat!" diye feryat etti.

"Spencer?" Kapının öteki tarafında duran babasının sesiydi bu. "Ne oluyor?"

Spencer hemen doğruldu ve kapıya dayandı. "Baba?

İçeride kilitli kalmışım! Çıkar beni!"

"Spencer, kendi iyiliğin için oradasın. Hepimizi çok korkuttun."

"Korkuttum mu?" diye sordu Spencer. "N-nasıl?" Spencer, kapıda asılı olan boy aynasından, kendi yansımına baktı. Evet, bu oydu. Başka biri olarak uyanmamıştı.

"Melissa'yı hastaneye götürdük," dedi babası.

Spencer, birden dengesini kaybetmiş gibi oldu. *Melissa? Hastane? Niye? Gözlerini kapadı ve Melissa'nın merdivenlerden aşağı düşerkenki halini gördü. Ya da düşen Alison muydu? Spencer'in elleri titredi. Hatırlamıyordu. "Melissa iyi mi?"*

"Bunu umuyoruz. Orada kal," dedi babası, temkinli bir ses tonuyla. Belki de babası, ondan korkuyordu. Belki de bunun için içeri girmiyordu.

Spencer, uzun bir süre boyunca, şok olmuş bir halde oturdu. Bunu nasıl hatırlamazdı? Ya birçok korkunç şey yapmış olup da beyni, Dr. Evans'ın dediği gibi, onları sildiye?

Alison'un katili gözünün önünde, demişti A. Spencer, aynaya bakıyordu. Bu olabilir miydi?

Çalışma masasında duran cep telefonu çalmaya başladı. Spencer, yavaşça kalkıp telefonuna yaklaştı ve ekranına baktı. *Hanna.*

Spencer, telefonu açtı.

"Spencer?" diye hemen konuşmaya başladı Hanna. "Bir şey biliyorum. Benimle buluşmalısın."

Spencer'in midesi bulanıyor ve başı dönüyordu. *Alison'un katili gözünün önünde. Alison'u o öldürmüştü. Hayır, öldürmemişti. Papatya falına benzemişti: seviyor, sevmiyor.*

Belki de Hanna'yla buluşup... itiraf etmeliydi.

Hayır. Bu doğru olamazdı. Alison, toprağa gömülü bulunmuştu. Arka bahçelerindeki duvarın dibinde değil. Bunu da yapacak kadar güçlü değildi Spencer, değil mi? Birilerine içini dökme ihtiyacı duyuyordu. Hanna, Emily ya da Aria, onlarla konuşabilirdi. Onlar, ona deli olduğunu, *Alison'u onun öldüremeyeceğini* söylerlerdi.

"Tamam," dedi Spencer. "Nerede?"

"Rosewood Day İlkokul Parkı'nda. Bizim yer. Olabil-diğince çabuk gel."

Spencer etrafına baktı. Camını açıp, evinin dış cephe-sindeki çıkıntılara tutunarak inebilirdi—bu onun için tereya-ğından kıl çekmek kadar kolay olurdu.

"Tamam," diye fısıldadı. "Geliyorum."

36

HEPSİ GEÇECEK

Hanna'nın elleri o kadar çok titriyordu ki, arabayı zor sürüyordu. Rosewood Day İlkokulu'na giden yolun virajları, normalde hiç bu kadar karanlık ve korkutucu değildi. Bir an, önüne bir şeyin çıktığını sanarak direksiyonu kırdı ve dikiz aynasından arkaya baktığındaysa hiçbir şey görmedi. Karşı yönden hiç araba gelmemiştir. Fakat aniden, arkadan gelen bir araba, peşine takılmıştı. Farları, Hanna'ya, ensesini yakacak kadar sıcakmış gibi geliyordu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Seni takip etmiyor.

Kafası sorularla doluydu. A'nin kim olduğunu biliyordu. Ama... nasıl? Nasıl oluyordu da A, Hanna hakkında

kimsenin bilmediği şeyleri biliyordu? Belki de o mesaj bir hataydı. Belki de A, bunu Hanna'nın dikkatini dağıtmak için yapmıştı.

Hanna, bunu dikkatlice düşünemeyecek kadar şoktaydı. Aklında yankılanan bir ses sadece şunu diyordu: *Bu çok mantıksız. Bu çok mantıksız.*

Dikiz aynasına baktı. Araba hâlâ oradaydı. Derin nefes aldı ve göz ucuyla telefonuna bakarak, kimi arayabileceğini düşündü. Memur Wilden? Gelir miydi? O bir polisti-mecburen gelirdi. Hanna'nın eli, telefona uzandı ve o anda, arkadaş ki araba selektör yaptı. Kenara çekmeli miydi? Durmalı mıydı?

Hanna, polisi aramaya hazırды. Ardından, araba birden onu solamaya başladı. Hanna, arabanın ne marka olduğunu tam olarak anlayamadı, bir Toyota olabilir. Kullanan kişiyi de görememişti. Araba, sollamayı tamamlayıp, hızlanarak gözden kayboldu.

Rosewood Day İlkokulu'nun otoparkı büyüktü. Ağaçlar, çalılıklar ve sonbahar kokusu yayan kuru yapraklarla kaplı büyük yeşil alanlarla, bölümlere ayrılmıştı. Otoparkın sonundaysa bir tırmanma ipi ve yamaç maketi vardı. İkisi de, sadece bir tane floresan lambayla aydınlatılmıştı ve bu, onlara ürkütücü bir görünüm vermişti. Hanna, otoparkın güney doğu kısmında bir yere park etti-park harita tablosu ve hattı direkt olarak polise bağlı olan, polis telefon kulübesine yakın bir noktaydı. *Polis* kelimesine yakın olmak bile, onu rahatlatan bir unsurdur. Diğerleri daha gelmemişti. Bu yüzden, Hanna sürekli, gelen araba var mı diye etrafına bakınıyordu.

Saat neredeyse sabah 03:00'tü ve Hanna, Lucas'ın süveteri içine üşüyordu. Çıplak bacaklarından gelen ürperti, tüylerini diken diken etmişti. Bir yerde okuduğuna göre, insanlar gece üçte, uykularının en derin evresinde olurlarmış. Bir gün içinde ölüme en yakın olunan zaman dilimi buymuş. Ki bu, şu anda birçok Rosewood sakininden yardım almayacağı anlamına geliyordu. Şu an, hepsi birer ceset gibiydiler. Ortalık o kadar sessizdi ki, motorun dinlenme sesi ve kendi, 'lütfen sakin ol' nefes alışverişini duyabiliyordu. Hanna, arabasının kapısını açtı ve dışarıda, kendi park alanını belirleyen sarı çizgi üzerinde durmaya başladı. Bu onun sihirli çemberiydi. Bu çizginin içerisinde güvendedi.

Birazdan burada olurlar, dedi kendi kendine. Birkaç dakika içinde, her şey çözümlenecek. Gerçi, Hanna'nın ne olacağından pek de haberi yoktu. Emin değildi. Düşünerek hareket etmemişti.

Otoparkın girişinde bir ışık belirdi ve Hanna umutlandı. Bir cipin farları, ağaçlara vurarak otoparkın içine doğru dönmüştü. Hanna gözlerini kıstı. Bu, onlar mıydı? "Merhaba?" diye seslendi sakince.

Cip, sanat binasını, öğrenci otoparkını ve hokey sahasının yanından geçerek, otoparkın kuzey bölümüne doğru gitti. Hanna, ellerini sallamaya başladı. Bu, Emily ve Aria olmalıydı. Fakat arabanın camları filmliydi.

"Merhaba?" diye bağırdı tekrar. Cevap alamadı. Sonra, başka bir arabanın yavaşça ona yaklaştığını gördü. Aria, başını yolcu koltuğu camından dışarı çıkarmıştı. Hanna'nın içi rahatlamıştı. El sallayarak onlara doğru yöneldi. Önce yürüyordu, sonra hızlandı ve en sonunda depar atarak koşmaya

başladı.

Aria'nın; "Hanna, dikkat et!" diye bağırışını duyduğunda, otoparkın ortasında idi. Hanna başını çevirdi ve ağzı açık kaldı. Önce anlamamıştı. Cip son sürat üstüne geliyordu.

Tekerleklerde acı bir ses gelmişti. Yanık lastik kokusu nu alabiliyordu. Hanna, ne yapacağını bilemeden donakaldı. "Dur!" diye bağırды, cipin filmli camına bakarak. Araba git-tikçe hızlanıyordu. *Kaç*, dedi içinden ama uzuvları kaskatı kesilmişti.

"Hanna!" diye feryat etti Emily. "Aman Tanrım!"

Sadece saniyeler almıştı. Hanna, arabanın ona çarptı-ğını, havaya sıçrayana kadar anlamamıştı. Havada olduğunu da, asfalta çakılana kadar anlamadı. Bir kemiğinin kırıldığı-nı duydu. Ardından acı geldi. Ağlamak istedi ama ağlayama-dı. Sesler çok aşırı geliyordu-arabanın motoru kükredi, arka-daşlarının çığlıkları siren gibiydi, hatta kalp atışları bile ku-lağına ıslak geliyordu.

Hanna, başını yana yatırdı. Şampanya renkli minik el çantastı, ondan birkaç metre öteye düşmüştü. İçindekiler her yere yayılmıştı. Araba, hepsinin üzerinden geçmişti: Maskara-sı, araba anahtarları, Chloé parfümü ve yeni BlackBerry'di ezilmişti.

"Hanna!" diye çığlık attı Aria. Yaklaşıyor gibiydi. Ama Hanna, başını ters yöne çeviremedi. Ardından, her şey karardı.

37

BU GEREKLİYDİ

"A

man Tanrım!" diye çığlık attı Aria. O ve Emily, Hanna'nın yanına geldiklerinde bağırıma başladılar. "Hanna! Aman Tanrım! Hanna!"

"Nefes almıyor," diye çığlık attı Emily. "Aria, nefes almıyor!"

"Cebin yanında mı?" diye sordu Aria. "Ambulans çağır."

Emily, cep telefonunu çıkardı fakat telefon, heyecandan titreyen ellerinden kayıverdi ve asfaltın üzerinde sekererek, Hanna'nın etrafa saçılmış eşyalarının yanına kadar gitti. Aria, ona yol boyunca her şeyi anlatmıştı-A'nın ipucu dolu

notlarından, rüyalarından, Alison ve Ian'dan, Spencer'ın Alison'u öldürmüş olabileceğinden. Emily, bu yüzden zaten paniklemiş bir haldeydi.

İlkte, Emily bunu kabul etmemişti fakat daha sonra, ona da mantıklı gelmiş ve bir korku ve şok dalgası iliklerine kadar inmişti. Emily, Alison kaybolmadan önce, biriyle görüşüğünü ona itiraf ettiğini söyledi.

"Ve Spencer'a da söylemiştir," diye cevapladı Aria. "Okul kapanmadan önceki aylarda, belki de hep bunun için tartışıyorlardı."

"911, acil durum nedir?" diye bir ses duydu Aria, Emily'nin telefonunun hoparlör modundan.

"Arkadaşıma araba çarptı!" diye bağırdı Emily. "Rosewood Day Okulu otoparkındayım! Ne yapacağımızı bilmiyoruz!"

Emily, ağlamaklı bir sesle detayları anlatırken, Aria, dudaklarını Hanna'nın ağzına götürüp ona suni teneffüs yapmaya çalıştı. Bunu, İzlanda'dayken sağlık dersinde görmüştü fakat doğru yapıp yapmadığından emin değildi. "Haydi Hanna, nefes al," diye feryat etti.

"Ambulans gelene kadar hatta kalın," dedi telefonun öbür ucundaki görevli. Emily eğilip Hanna'ya dokundu fakat ardından, sanki korkmuş gibi geri çekildi. "Aman Tanrım, lütfen ölme..." Aria'ya baktı. "Bunu kim yapmış olabilir?"

Aria etrafına baktı. Hafif esen rüzgâr salıncakları oynatıyor, gönderdeki bayrak titrek bir şekilde dalgalanıyordu. Parkın yanındaki ağaç ve çalılıklar sık ve karanlıktı. Birden Aria, bir ağacın yanında duran birini gördü. Uzun sarı saç-

ları vardı ve kısa, siyah bir elbise giymişti. Yüzünde çok vahşi ve sinirli bir ifade vardı. Direkt olarak Aria'ya bakıyordu ve Aria, şok içinde bir adım geri attı. *Spencer*.

"Bak!" dedi Aria, ağaçları işaret ederek. Ama Emily başını kaldırır kaldırmaz, Spencer karanlıkta kayboldu.

Bir titreme sesi, Aria'yı şaşırtmıştı. Bunun, telefonundan geldiğini anlaması biraz zaman almıştı. Ardından Emily'nin telefonu da çaldı. BİR YENİ MESAJ, yazıyordu Emily'nin telefon ekranında. Aria ve Emily, aşına oldukları o rahatsız yüz ifadeleriyle birbirlerine baktılar. Yavaşça, Aria çantasından Treo'sunu çıkardı ve ekranına baktı. Emily de bakmak için eğilmişti.

"Olamaz," diye fısıldadı Emily.

Rüzgâr birdenbire dinmişti. Ağaçlar, heykeller gibi duruyordu. Uzaktan siren sesleri gelmeye başlamıştı.

"Lütfen, hayır," diye inledi Emily. Mesaj, dört ürperici kelime uzunluğundaydı.

Çok fazla şey biliyordu. -A

DAHA SONRA NELER OLUYOR?

Ayyy! Tamam, minnacık bir hata yapmış olabilirim. Olur böyle şeyler. Ben meşgul bir insanım, işlerim ve işken-
ce etmem gerekenler var. Küçük sevimli, eski en iyi arkadaş-
larınız gibi mesela.

Evet, evet. Hanna için çok üzgünsünüz, biliyorum. Peh.
Geçin artık. Ben cenazede giyeceğim kıyafeti düşünmeye
başladım bile: Münasip bir şekilde hüzünlü ama biraz da pa-
rılıtlı. Marinler, bizim biraz stille yas tutmamızı ister, değil
mi? Ama belki de çok heyecanlanıyorumdur-Hanna'nın ma-
zisinden ölümden dönüşler var....

Bu arada, Aria'da hiç rahat edemiyor. Ruh ikizi hapiste.
Sean ondan nefret ediyor. Evsiz. Bu kız başına ne yapacak?
Görünüşe göre, biraz yenilik zamanı-yeni bir ev, yeni arka-
daşlar, hatta belki de yeni bir isim. Ama dikkatli ol Aria-ye-
ni kankan her ne kadar kör olsa da, *benim* gözlerim 20/20'-

dir. Ve bilirsin ki sır tutamam.

Giyeceği HÜKÜM, Spencer'ın üniversite başvuruları-
nı ne yönde etkileyecek bilmem ama görünüşe göre Küçük
Bayan Altın Orkide, yakında yeşil Lacoste polosunu, kaşın-
dıran, turuncu bir tulumla değiştirmek zorunda kalacak. Ama
ne de olsa, Spencer bu yüksek not ortalamasını birkaç numara
yapmadan tutturamazdı—mesela Alison'un cinayeti için
suçlanacak *başka* birini bulması gibi. Ama ne bilelim? Belki
de haklıdır.

Emily'ye ne demeli? Cheerios yiyen, faziletli kuzenle-
riyle beraber yaşamak için Iowa'ya gidecek. Belki de o ka-
dar kötü olmaz canım—benim gözetleyen gözlerimden uzakta,
cinsel açıdan bastırılmış bir samanlıktaki, kız seven iğne ola-
cak. Çok bekler! Benden saklanamayacağını anlayınca kafa-
yı yiyecek. *Yiii-haa!*

Ve son olarak, Hanna ortadan kalktığına göre, bana da
yeni bir kurban gerekiyor. Kim olduğunu merak ediyorsu-
nuzdur şimdi. E meraklı tavşanlar, daha karar vermedim ki.
Gerçi, çok zor bir şey değil: Bu kasabadaki herkesin sakla-
yacak bir şeyi vardır. Hatta Rosewood'un parlak yüzeyinin
altında, ben denizin kimliğinden bile daha cazip bir bilgi var.
O kadar şok edici bir şey ki, söylesem inanmazsınız. Onun
için hiç uğraşamayacağım. HA. Biliyor musunuz, kendim
olmayı aslında seviyorum...

Kemerlerinizi bağlayın kızlar. *Hiçbir şey* görüldüğü
gibi değildir.

Muah!

—A

